ஸ்ரீ:

எட்டுத்தொகையுள்

நெடுந்தொகை

ஆகும்

அகநானூறு

மூலமும் பழைய உரையும்

இவை

ஸேதுஸம்ஸ்தான மகாவித்வான் பாஷா கவிசேகரர்

ஸ்ரீ உ. வே. ரா. ராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள்

பரிசோதித்துத் தந்தன

ஸ்ரீ வத்ஸசக்ரவர்த்தி

ராஜகோபாலார்யன்

பதிப்பு

கம்பர் புஸ்தகாலயம்

கம்பர்விலாஸம் மயிலாப்பூர்

ஸ்ரீமுக ௵] [விலை ரூ. 7-8-0.

PRINTED AT THE R. G. Press, G. T. Madras.

ஸ்ரீ:

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

அகநானூற்றினை யான் சில வருஷங்களுக்கு முன் ஸேது ஸம்ஸ்தானம் மகா வித்வான் கவிசேகரர் ஸ்ரீ உ. வே. ராகவையங்கார் ஸ்வாமிகளின் பரிசோதனையையும் சென்னைத் தமிழ் லெக்ஸிகன் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீ உ. வே. மு. ராகவையங்கார் ஸ்வாமிகளின் ஆராய்ச்சியையும் துணையாகக் கொண்டு அச்சிட்டபோது அதற்குப் பழைய உரையில்லாத பாடல்களுக்கு ஒரு குறிப்புரை எழுதி வெளியிட வேண்டுமென்னும் அவா மிகுதியுமுடையவனா யிருந்தேன். ஆயினும் அக்காலத்து எனக்குற்ற பல விபத்துக்களாலும் பொருள் முட்டுப்பாட்டாலும் அதை நிறைவேற்ற இயலாதவனாய் மூலத்தை மட்டும் வெளியிட்டேன். பின்னர் அன்றுதொட்டு இன்றளவும் அவ்வவா என் மனத்தினீங்காது பெருகிக்கொண்டே வந்ததேனும், கொடிய இருமல் இரைப்பு முதலிய நோய்களினால் யாதும் செய்யமாட்டாதவ னாயினேன்.

இப்பால் திருக்குற்றாலம், நீலகிரி முதலிய ஸ்தலவாஸங்களாலும் சிறந்த மருத்துவர்களின் ஔஷதப் பிரயோகங்களாலும் பாகவதர்களின் அநுக்ரஹ விசேஷத்தாலும் ஸர்வேஶ்வரன் கிருபாகடாக்ஷத்தாலும் யான் ஒருவாறு நோய் தணிந்தேனாகி, முன்னர் இந்நூலை அச்சிடுங்காலத்து அவ்விராகவ ஸிம்ஹங்கள்பால் யான் பன்முறையுங் கேட்டு ஐயங்களைத் தெளிந்து கொண்டிருந்தமையாலும், பண்டு நற்றிணை யுரையாசிரியரும் என் மனத்தகத்து என்றும் நிலவும் வள்ளலும் ஆகிய காலஞ்சென்ற பின்னத்தூர் அ. நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்கள் இந்நூலைச் சோதித்து உரை எழுதி வந்தகாலத்து அவர்கள் திருவடி நீழலில் உறைந்திருந்த பாக்கியத்தாலும் இப்பெருநூற்கு உரை எழுதத் துணிந்து, என் சிற்றறிவிற் கெட்டியவண்ணம் ஒருவாறு எழுதி வந்து,

முதற் புத்தகமாகக் களிற்றியானைநிரையை உரையுடன் அறிஞர் திருமுன்னர்ச் சென்ற அக்ஷயவருஷம் ஸமர்ப்பித்தேன். அஃது இப்போது சென்னை யூனிவர்ஸிடியாரால் வித்வான் பட்டப் பரீக்ஷைக்குப் பாடமாக வைக்கப் பெற்றிருத்தலை யறிந்து மகிழ்ந்து அவர்கள்பால் என் மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இப்பதிப்புப் பிற்பட்டுக்கிடைத்த சில ஏட்டுப் பிரதிகளாலும், ஆராய்ச்சியாலும் சில திருத்தங்களை அடைந்துள்ளது. இஃது அச்சாகுங் காலத்து யான் படுத்தபடுக்கையாய்க் கிடக்கையைவிட்டெழ வியலாது கடுநோயுற்று ஸர்வேஶ்வரன் திருவடியை யடைவது இப்போதோ சிறிது அப்பாலோ வென்று நோக்கிக்கொண் டிருந்தமையால், இதனைச் சோதிக்கும் பொறுப்பைக் கருணையுடனும் பிரீதியுடனும் தாமே மேற்கொண்டும், அரிய பல உரை நயங்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டியும் பதிப்பினைப் பூர்த்திசெய்தருளிய சென்னை லெக்ஸிகன் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீ உ. வே. மு. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகளின் திருவடிகளை என்றும் உபாஸிக்குங் கடப்பாடுடையேன். இவர்கள் கிருபை செய்திராவிடில் இப்பதிப்புத் தமிழ்மக்கட்குக் கிடைத்திரா தென்பது ஒருதலையாதலால், இப்பெரியார் பால் அவர்கள் நன்றிபாராட்டற் குரியர்.

அறிவாற்றல்களில் மிகச் சிறியேனாகிய யான் பெரியார் பலர் உதவியைப் பெற்றிருப்பினும் பல பெரும் பிழைகள் செய்திருக்கக்கூடும். அறிஞர் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்வாராக.

இப்பெருங் காரியத்திற்கு எவ்வாற்றானும் இயைபில்லாத என்னைக் கொண்டு இதனை முற்றுவித்துக் கொண்டருளிய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடித் தாமரைகளை அநவரதம் உபாஸிக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்

கம்பர் விலாஸம்
மயிலாப்பூர்
ஸ்ரீமுக௵ ஐப்பசி௴

ஸ்ரீவத்ஸசக்ரவர்த்தி
ராஜகோபாலார்யன்

ஸ்ரீ:

அகநானூறு

முகவுரை

இந்நூல் கடைச்சங்க காலத்துப் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு எனப் பெயர்சிறப்பித்துக் கொண்டாடப்பெற்ற பெருந்தமிழ்ப் பனுவல் வகையுள் எட்டுத்தொகையு ளொன்றாய் உலக நிகழ்ச்சிக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்பட்ட இல்லற நடாத்தற்கண் தலைவனுந் தலைவியும் 'ஓருயிர்ப் புள்ளி னிரு தலை' போன்று ஒற்றுமைப்பட்டு ஒழுகற்குரிய விழுமிய பேரன் பின் பயனாகிய இன்பப்பகுதியை நன்கு விளக்கும் நானூறு அகவற் பாக்களை யுடையதோர் அகத்திணை நூலாகும். எட்டுத் தொகை நூல்களின் பெயரினை

"நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் கூறுங் கலியோ டகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை"

என்னும் பழைய வெண்பாவாலறிக.

வடமொழியாளர் மக்கட் குறுதிபயப்பனவாகப் பாகுபடுத்துக் கொண்ட அறம் பொரு ளின்பம் வீடு என்னும் புருடார்த்தங்களைத் தமிழ்மொழியாளர் அகம் புறம் என இருபகுதிப்படுத்து வழங்கு வர். புருடார்த்தம் நான்கனுள் இன்பம் ஒன்றும் அகம் எனவும், அறம் பொருள் வீடு என்னும் மூன்றும் புறம் எனவும் வழங்கப் படும். இவை இங்ஙனம் பெயர்பெறுதற்குக் காரணம் "ஒத்த அன் பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின் பம் அக் கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண் டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பம் உறுவதோர் பொருளாத லின் அதனை அகம் என்றார். எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்பத் திற்கு அகம் என்றது ஓர் ஆகுபெயராம்; இதனை யொழிந்தன ஒத்த அன்புடையார்தாமேயன்றி எல்லார்க்குந் துய்த்துணரப்படுத லானும் இவை இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும்

அவை புறம் எனவேபடும். இன்பமே யன்றித் துன்பமும் அகத்தே நிகழுமாலெனின் அதுவுங் காமங் கண்ணிற்றேல் இன்பத்துள் அடங்கும். ஒழிந்த துன்பம் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைக்கப்படாமையிற் புறத்திணைப் பாலவாம்" என உச்சிமேற் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர் அகத்திணையியன் முகத்துக் கூறியவாற்றால் நன்குணரலாகும். தலைவனுந் தலைவியும் அமுதமும் அதன்கட் கரந்த சுவையும்போல நெஞ்சத்தாற் கலப்புடைய காரணத்தால் வேறுபாடிலராயினும் இவ்வின்பந் துய்த்தற்பொருட்டு ஒருயிரே ஈருருவெடுத்து நின்றாற்போல அவனென்றும் அவளென்றும் வேறுபட்டுத் தோற்றி அன்பின் வழிச்செல்லும் இன்ப வெள்ளத்துத் திளைக்கும் பேரழகு அதனை அநுபவிக்கின்ற அவரகத்தான் உணரப்படுவதன்றி அவருள்ளும் ஒருவருக் கொருவர் வாயினால் இற்றெனக் கூறலாவதோர் பெற்றித் தன்றாதலின் இங்ஙனங் கூறினார்.

> "ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ராருயி ரீருருக்கொண்
> டானந்த வெள்ளத் திடைத்திளைத் தாலொக்கும்"

என்னும் (307) திருக்கோவையாரானும்,

"சொற்பா லமுதிவள் யான்சுவை யென்னத் துணிந்திங்ஙனே, நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நானிவ ளாம்பகுதிப், பொற்பா ரறிவார்" (திருச்சிற்—8) என்பத னுரைக்கட் பேராசிரியர் "நல்வினைத் தெய்வம் களவின்கட் கூட்ட அமுதமும் அதன்கட் கரந்து நின்ற சுவையுமென்ன என்னெஞ்சம் இவள்கண்ணே யொடுங்க, யானென்பதோர் தன்மை காணுதொழிய, இருவருள்ளமும் ஒருவேமாமாறு கரப்ப, ஒருவேமாகிய ஏகாந்தத்தின்கட் பிறந்த புணர்ச்சிப் பேரின்ப வெள்ளம் (இதனை யநுபவிக்கின்ற யானே யறியினல்லது) யாவரானறியப்படுமென்று மகிழ்ந்துரைத்தான்" என்று விளக்கியதனாலும் இப்பெயர்க்காரணம் ஆராய்ந்து கொள்ளப்படும்.

மேலே காட்டிய எட்டுத் தொகை நூல்களுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலி, அகம் என்னும் ஐந்து நூல்களும் இவ்வின்பப் பகுதியை விளக்கும் அகப்பொருள் பற்றியனவாகும். இவ்வைந்து நூல்களும் அகமேயாக முதனூன்கற்கும் வேறு வேறு பெயர் கூறி, இறுதி யொன்றனையே அகம் என்று பெயரிட்டாண்டது மற்றவற்றினும் இதற்கு அப்பொருள்பற்றிய சிறப்புநோக்கி யென்று ஆராயப்படும்.

இந்நூற்கு நெடுந்தொகை எனவும் பெயர் வழங்குதலுண்டென் பது இந்நூலிறுதியிலுள்ள பாயிரச் செய்யுள்களில்

"ஆய்ந்த கொள்கைத் தீந்தமிழ்ப் பாட்டு
ணெடிய வாகி யடிநிமிர்ந் தொழுகிய
வின்பப் பகுதி யின்பொருட் பாடல்"

எனவும்,

"இயற்பட யாத்தான், றொகையி னெடியதனை" எனவும், இந் நூற் பிரதியின்கண் "நெடுந்தொகை நானூறுங் கருத்தினோடு முடிந் தன" எனவும் வந்தவாற்றாற் றெளியப்பட்டது.

மேலேகாட்டிய அகப்பொருட் பகுதிபற்றிய நூல்கள் ஐந்த னுள் கலிப்பாவா னியற்றப்பட்ட கலியொன்று நீங்கலாக அகவற் பாவா னியற்றப்பட்ட மற்றுள்ள நூல்கள் நான்கனுள் இவ் வகநானூ றொன்றே அடியளவாற் சிறுமை பதின்மூன்றும் பெருமை முப்பத் தொன்றுமாக அடிநிமிர்ந்தொழுகிய காரணத்தால் நெடுந்தொகை எனப் பெயர்சிறந்ததென்று தெளியலாகும். இனி, அகவலானாகிய இந்நான்கனுள்ளும் ஐங்குறுநூறு ஒன்றே ஐந்திணைக்குந் தனித் தனியேயாகிய குறுமையான நூறு நூறு பாவா னுயினமைபற்றி ஐந்நூறு பாடல்களையுடைய தொரு நூலாதலின் அதனை வேறாக வழங்கி, மற்றை நானூறு நானூறு பாடல்களையுடைய நூல்கள் மூன்றனுள் அடிகுறைந் தொழுகியதனைக் குறுந்தொகை யென்றும், அடிநிமிர்ந் தொழுகியதனை நெடுந்தொகை யென்றும், இறப்பக் குறைதலும் இறப்ப நிமிர்தலும் இன்றி இடைநிலைப் பட்டதனை வேறோர் பெயரான் நற்றிணை யென்றும் பெயரிட்டனர் எனினும் நன்கு பொருந்துவதேயாகும். இந்நூற்கே இப்பெயருண்மை யுண ராமையின் அகநானூறும், நெடுந்தொகையும் என வேறு வேறு எண்ணினர் பிற்காலத் தொருசிலர் என்றறிக.

இந்நூற்பாடல்களைப் பாடியருளிய நல்லிசைப்புலவர் ஒரு நூற்று நாற்பத்தைவரென்பர். இந்நூன்முகத்துள்ள "கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்" என்னுங் கடவுள் வாழ்த்தினைப் பாடியருளியவர் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் என்பர். இந்நூற் பிரதிகளுள் 114, 117, 165 இம்மூன்று பாடல்களுக்கும் ஆசிரியர் பெயர் எழுதப்படாமையால் இப்போது கிடைத்த ஒருநூற்று நாற் பத்திருவர் பெயருடன் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடினார் பெயரையுஞ்

சேர்த்து ஒருநூற்று நாற்பத்துமூவர் பெயர்க்கே இப்பதிப்பின்கண் வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது.

இந்நூல் தொகுத்தருளியவர் மதுரை உப்பூரிகுடிகிழான் மகனார் உருத்திரசன்மர் என்பர். இவர் குமரக்கடவு ளவதாரம் என்பதும், மூங்கைப்பிள்ளையார் என்பதும், ஐயாட்டைப் பிராயத்தே அறிவு வீற்றிருந்த செறிவுடைமனத்தராய் நுணுகிய செவிப்புல னுடைய ராயினார் என்பதும், இறையனார் களவியலுரை கேட்ட காரணிகர் என்பதும், பிறவும் அந்நூன்முகவுரையா னன்குணரப்படும். இவர் மூங்கையா யிருந்தே கேள்வி வன்மையான் மேம்பட்டு விளங்கினா ரென்பது "யாத்தான், றொகையி னெடியதனைத் தோலாச் செவி யான்" என இந்நூற் பாயிரத்துக் கூறியவாற்றானும் உணரலாம். சொல்வன்மை யுடையராயிற் றோலா மொழியான் என்பர் என்க.

இவர், ஐந்திணையொழுக்கம் பற்றிப்போந்த இந்நானூறு செய் யுட்களை 1 முதல் 120 இறுதியாகவுள்ளன களிற்றியானைநிரை என வும், 121 முதல் 300 இறுதியாகவுள்ளன மணிமிடைபவளம் என வும், 301 முதல் 400 இறுதியாகவுள்ளன நித்திலக்கோவை எனவும் முத்திறமாக வகைசெய்து, அம்மூன்று வகையுமுடையதனை அகம் எனவும் நெடுந்தொகை எனவும் பெயர்தந்து நிறுவுமிடத்து, மற்றை நூல்களிற் காணப்படாத சிறப்பு முறையாக இன்ன செய்யுள் இன்ன திணையாகுமென்று கற்பார் எளிதி னறிந்துகொள்ளற்கும், தாங் கோத்தமுறை பிறழாது நின்று நிலவற்கும் பெருந்துணையாகப் பாலைத்திணை யெல்லாம் ஒற்றை எண்பெற்ற செய்யுட்களாகவும், குறிஞ்சித்திணை யெல்லாம் இரண்டும் எட்டும் என்னும் எண்களைப் பெற்ற செய்யுட்களாகவும், முல்லைத்திணையெல்லாம் நான்கு என்னும் எண்பெற்ற செய்யுட்களாகவும் மருதத்திணை யெல்லாம் ஆறு என் னும் எண்பெற்ற செய்யுட்களாகவும், நெய்தற்றிணை யெல்லாம் பத்து என்னும் எண்பெற்ற செய்யுட்களாகவும் மிகவும் அழகியதோர் முறை வைப்பின் நிறுவியருளியது "வியமெல்லாம் வெண்டே ரியக்கம்", "ஒன்றுமூன் றைந்தேழொன் பான்பாலை", "பாலை வியமெல்லாம்" என்னும் வெண்பாக்களாற் புலனாகும். இக்கோப்பு முறைவைப்பே இந்நூ லாராய்ச்சியிற் றிணைவிளக்கி நிற்பது கற்றார்க்குப் பெருமகிழ் செய்வது. இதனால் இந்நூலுள் பாலைத்திணைக்கு இருநூறு, குறிஞ் சித்திணைக்கு எண்பது, மருதம் முல்லை நெய்தல் என்னு மூன்று

திணைகட்குந் தனித்தனி நாற்பது செய்யுட்களுள்ளன என்றுணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இந்நூல் தொகுப்பித் துதவியவன் பாண்டியன் உக்கிரப்பெரு வழுதி என்பான். இவன் பாண்டியர் குலத்து முடியுடைப் பேரரசன் என்பது இவன்பெயரானும், இவன் நல்லிசைப் புலமையு முடையான் என்பது இவன் பாடிய "கூர்முண் முள்ளி," (26) என்னும் அகத் திணைப் பாட்டை இந்நூலுண் மருதத்திணைக்கு ஆசிரியர் உருத்திர சன்மர் கோத்து நிறுவியதனானும் உய்த்துணரலாகும். இவன் கடைச் சங்க காலத்திறுதி யரசன் என்பது "அவர்களைச் சங்க மிரீஇயினார் கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதி யீறாக நாற்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் மூவர் பாண்டிய ரென்ப." என இறையனார் களவியலுரை முகவுரைக்கண் வருதலா னறியப்படும். கவியரங் கேறிய மூவர் பாண்டியருள் இவனும் ஒருவனாவன்.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றான் நூற்று நாற்பத்து நால்வர் நல்லி சைப்புலவர் அவ்வப்போதுகளிற் பாடிய அடிநிமிர்ந் தொழுகிய முந் நூற்றுத்தொண்ணூற் றொன்பான் அகத்திணைச் செய்யுட்களுடன் பாண்டிய னுக்கிரப்பெருவழுதி செய்யு ளொன்றையுங் கூட்டி, அவன் வேண்டுகோட் கிணங்கி ஆசிரியர் உருத்திரசன்மராற் றிணைநிலைப் படுத்துக் கோத்துத் தொகுக்கப்பட்டது அகநானூறாகிய நெடுந் தொகை என்பதாயிற்று. இங்ஙனந் தொகுக்கப்பட்ட இந்நூற்குப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாராற் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடிச் சேர்க் கப்பட்ட தென்றுணர்ந்து கொள்க.

இந்நூல் வழக்கினை எடுத்தாளப்பெறாத நூலாசிரியரேனும் உரை யாசிரியரேனுந் தமிழிலில்லையென்று துணிந்து சொல்லலாகும். ஆளு டைய அடிகள் தாம் இயற்றியருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையின் கட் பல்லிடத்தும் இந்நூற் சொல்லையும் பொருளையும் எடுத்தாளுதல் கண்டுகொள்க. உதாரணமாகக் "கோழிலை வாழை" (2) என்னும் இந்நூற் குறிஞ்சித்திணைப் பாட்டின் சொல்லையும் பொருளையுமே கொண்டு "மையார் கதலிவனத்து" (262) என்னுந் திருக்கோவை விளங்குதல் நோக்கிக்கொள்க. இந்நூல் பண்டைக்காலத்து இத் தமிழ் நாட்டுள்ள மக்களின் இயல்பு, வழக்கு, நாகரிகம், மணமுறை இவற்றை அறிதற்கு வாயிலாதலுடன், அக்காலத்து அரசர்பெரு மை, கொடை, வீரம், நீதி முறைமை, நாடு, ஊர், மலை, யாறு, காடு

கடற்றுறைமுதலிய பலவற்றையும், வள்ளல்கள் புலவர்கள் இவர் புகழ் பெருமிதம் இவற்றையும் நன்கு தெளிந்துகோடற்குக் கருவி யாகவும் உள்ளதென்பது இதனைக் கற்பார் எளிதி னறியத்தக்கது. இந்நூலுட் கூறப்படும் அகத்திணை யொழுக்கம் நினைந்தவுடன் மணந்து சினந்தவுடன் தணவும் இக்காலத்துச் சிலர் வதுவை போலாது எப்படியானுந் தணப்பரியதோர் கூட்டம் என்பது.

"யாக்கைக், குயிரியைந் தன்ன நட்பி னவ்வுயிர்
வாழ்த லன்ன காதல்
சாத லன்ன பிரிவரி யோளே" (339)

எனவும்,

"பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பி
னிருதலைப் புள்ளி னோருயி ரம்மே" (12)

எனவும் வருமிடங்கள் நோக்கி உய்த்துணர்ந்து கொள்ளலாம. இவ் வகத்திணைநூல் ஒத்த தலைவனுந் தலைவியும் அடுப்பாருங் கொடுப் பாருமின்றித் தம்முட் டாமே கூடும் கந்தருவ வழக்கத்தையே மிகுத்துக் கூறுவதாயினும், இக்காலத்துப்போலப் பெண் தன் வேட்கையை வெளிப்படுத்து நிற்கும் நாணமிலாமைக்கு உடன்படா தென்க. இதனைச்

"செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை யேந்தி
யின்றுவர லுரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
வில்லவ ரறித லஞ்சி மெல்லென
மழலை யின்சொற் பயிற்று
நாணுடை யரிவை" (34)

என மணந்த மனைக்கிழத்தி யியல்பு கூறியவாற்றா னுணர்க. மணந்து இல்லின்கண் வாழுந் தலைவி இயல்பு இதுவாயின் மணவாதவள் நாணம் இத்தகைத்தென்று ஊகித்தலாகும். திருத்தக்கதேவரும்

"என்று ணினைந்தா ளிதுபோலு மிவ்வேட்கை வண்ணஞ்
சென்றே படினுஞ் சிறந்தார்க்கு முரைக்க லாவ
தன்று யரிதா யகத்தே சுட்டுருக்கும் வெந்தீ
யொன்றே யுலகத் துறுநோய் மருந்தில்ல தென்றாள்."

(சிந். விமலை. 74.) என்பதனு லிவ்வேட்கை குரவர்க்கும் மகளிராற் கூறலாகாத தென்று விளக்குதல் காண்க. கல்வியிற் பெரிய கம்பரும்

"தாமுறு காமத்தன்மை தாங்களே யுரைப்ப தென்ப
தாமென லாவதன்று லருங்குல மகளிர்க் கம்மா."

(ஆரணி. சூர். 45.) என இக்கருத்தேபடக் கூறினார். பெண்டிர்க்கு

இவ்வடக்க முடைமை இயல்பாக இருக்கவேண்டியது என்பது பற்றியே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், பொருளியலுள்

"உடம்பு முயிரும் வாடியக் காலு
மென்னுற் றனகொல் லிவையெனி னல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை." (9)

என்று ஆணை யிடுவாராயினர் என்க. இதன்கட் கணவனிடத்துள்ள வேட்கையால் உடம்பும் உயிரும் வாடிய விடத்தும் 'என்னுற்ற இவை' என்று மறைத்துக் கூறி யிருத்தலல்லது தானே வலியத் தலைவனைச் சென்று சேர்தல் களவு கற்பு என்னும் இரண்டு கைகோளினும் இல்லை என்பது காண்க.

இம்மகளிர் வேட்கை பசுமட் கலத்து ணீர் புறம்பொசிந்து அகத்து நீருண்மை புலப்படுத்தல்போல வறிதகத் தெழுந்த வாய் முறுவல் முதலிய குறிப்புவகையான் உணரப்படுதலல்லது சொல்லான் உணரப் படுதலில்லை என்க. இன்னும் ஆண் பெண் இருவரும் இல்வாழ்க்கை நடாத்தற்கண் ஒத்த பண்பு இன்றியமையாதென்பது இந்நூலுள்

"அன்பு மடனுஞ் சாயலு மியல்பு
மென்பு நெகிழ்க்குங் கிளவியும் பிறவு
மொன்றுபடு கொள்கையொ டோராங்கு முயங்கி"

(225) என வருதலான் அறியப்படும். ஈண்டு அன்பு என்பது ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமையாமை. மடன் என்பது ஒருவர் குற்றம் ஒருவர் தெரியாமை. சாயல் என்பது மென்மைத் தன்மை. இயல்பு என்பது ஒருவரை ஒருவர் ஒளித்தொழுகாமை. என்பு நெகிழ்க்குங் கிளவி என்பது உடலின் வலிதாகிய என்பையும் நெகிழ்விக்கும் ஆர்வ மொழி. இவையும் பிறவும் இருவர்க்கும் ஒரு தன்மைப்பட்ட கொள்கையுடன் இருவரும் ஒருவராகவே சேர்ந்திருத்தலைக் கூறுதலான் பண்டைக் காலத்து இல்வாழ்க்கை இயல்பு ஒருவாறு தெளியப்படும்.

இங்ஙனம் எத்துணையோ பல இன்பப் பகுதிகளுடன் அரிய பெரிய தமிழ் வழக்கங்களையும், தமிழ ரியல்புகளையும் புலப்படுத்தித் தமிழிற் குரையாணிபோன்று விளங்குகின்ற இந்நூலுரை முழுதிற்கு மில்லாது கடவுள்வாழ்த்திற்கும் நான்முதற்கண்ணுள்ள தொண்ணூறு செய்யுள்கட்குமே உள்ளது. இவ்வுரை ஒவ்வொரு செய்யுளிலுமுள்ள திரிசொற்கும் அருந்தொடர்க்கும் பொருள் புலப்படுத்தியும், அகத்திணைக்குச் சிறந்த உள்ளுறை யுவமம் இறைச்சிப்

பொருள் இவற்றை ஆங்காங்கு இனிது விளக்கியும், வேண்டிய விடங்களிற் சொன்முடிபு பொருண்முடிபு காட்டியும், முக்கியமான வை சிலவற்றிற்கு இலக்கணக் குறிப்புக்கள் கூறியும், கதைபொதிந்த விடத்து அவ்வக் கதைகளை எடுத்துணர்த்தியுஞ் சேறலாற் பலவழி யானுஞ் சிறந்து இனிது விளங்குவதாகும். இவ்வரிய உரையை இயற்றியுதவிய நல்லாசிரியர் பெயர் ஊர் முதலிய வரலாறு ஒன் றும் இப்போது அறிதற்கிடனின்று. இவ்வுரை யெழுதிய பழைய தோர் ஏட்டின்கட் கோல்லம் 460 என்று வரையப் பட்டிருந்தது கொண்டு இவ்வுரையாளர் இற்றைக்கு அறுநூற்று முப்பத்தெட்டு வருடங்கட்கு முற்பட்ட காலத்தவரென்பதுமட்டி லறியலாவது. நச்சினார்க்கினியர் காலம் கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட தாகாமையால் இவ்வுரைகாரர் நச்சினார்க்கினியர்க்கு முந்தியவர் என்று கொள்ளலாகும்.

இனி, இவ்வேட்டி னெழுதப்பட்ட "நின்றநேமி" என்னும் ஒரு பாயிரச் செய்யுளானும் அதன் பின்னுள்ள வசனத்தாலும் சோணாட்டைச் சேர்ந்த இடையள நாட்டு மணக்குடி என்னும் ஊரி லிருந்த பால்வண்ணன் றேவனான வில்லவதரையன் என்று பெயர் சிறந்தவர் இந்நெடுந்தொகைக்குக் கருத்து அகவலாற்பாடினார் என் பது புலனாவது. அவர் கருத்தினைப் புலப்படுத்திப் பாடிய அகவல் இப்போது கிடைத்திலது. மேலே கூறிய பழையவுரையுட னிவை யெல்லாம் அறியக் கிடந்த ஏட்டி னிறுதியில் "ஆறு நாட்டுக்குச் சேர்ந்த பெரும்பழனையிலிருக்கும் நல்லையப்புலவர் மகன் பொன்னை யன் நெடுந்தொகை" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. திருநெல் வேலியைச் சேர்ந்த நாங்கனேரிச் சேகரத்துப் பெரும்பழஞ்சி என்ற ஊரொன்றுள்ளது. அதுவே இவ்வூரென் றாகித்தலாகும்.

இப் பெரும்பழனையேடும் இந்நூல் 244 ஆம் பாட்டின் 13 ஆம் அடிமுதல் 292 ஆம்பாட்டு முதலடிவரை எழுதப்படாததாகி வெள்ளிதழுடையதா யிருந்தது. இவ்வேடு பிங்கலநிகண்டு அச் சிட்ட ஸ்ரீமான் சிவன்பிள்ளை யவர்களாற் றேடி யெடுக்கப்பட்டது. இதனை மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபனத்திற்கு முன்னே அந்நற்சங்க ஸ்தாபகருஞ் சிறந்த தமிழபிமானியும் *பால்வண்ணனத்தம் (பாலவ னத்தம்) ஜமீந்தாருமான ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் ஷை சிவன்பிள்ளை குமாரரிடத்தினின்று விலைகொடுத்து வாங்கி என்

* பால்வண்ண ஈசுவரர் என்பது இவ்வூர்ச் சிவபிரான் பெயர்.

போற் பலரும் கற்றுத் தெளியுமாறு தம் முகவை அரண்மனைப் புத்தகசாலையில் நிலை பெறுவித்தனர். அக்காலத்து இப்போது சென்னை யூநிவேர்ஸிட்டி லெக்ஸிகன் ஆபீஸ்த் தமிழ்ப்பண்டிதரும் எனக்குப்பின் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையைச் சீர் பெற நடாத்திய ஆசிரியரும் என்னருமை அம்மான்சேயுமாகிய ஸ்ரீமான் மு. இராக வையங்காரவர்கள் நல்லுதவியால் இப்பெரும்பழனைப் பிரதியை ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களினின்று பெற்று, என் ஆராய்ச்சியின் பொருட்டு ஒரு பிரதி செய்துகொண்டு, இதற்கு முன்னே எனக்குக் கிடைத்துள்ள சில பிரதிகளுடன் ஒப்பு நோக்கித் திருத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டேன். இக்காலத்துத்தான் ஸ்ரீமான் தேவரவர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தை இத்தமிழுல குய்ய ஸ்தாபனஞ்செய்து, தம்மிடத்திலுள்ள இப்பெரும்பழனையேடு முதலாகப் பலவற்றையும் தமிழபிமானிகள் பலரும் எளிய நிலையிற் கண்டு கற்றின்புறுமாறு அச்சங்கத்திற்குதவினார்கள். பெருந்தமிழ் வள்ளலும், பேரறிவாளரும், இத்தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபனத்திற்கு முக்கிய காரணரும், என்னை நன்னிலையில் நிறுவியருளியவரும் ஆகிய மாட்சிமை தங்கிய ஸ்ரீமான் பாஸ்கர ஸேதுபதி மஹாராஜரவர்களும், ஸ்ரீமான் தேவரவர்களும் விரும்பியவாறு யான் ஷை சங்கத்துப் பிரகடனாசிரியனாக அமர்ந்தபோது ஷை தேவரவர்கள் யான் அக நானூற்றை இச்சங்க ஸ்தாபனத்திற்கு முன்னேதொட்டு ஆராய்ந்து கொண்டிருத்தலைத் தெரிந்தவர்களாதலால், என்னையே இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிடும்படி வேண்டினார்கள். அவர்கள் வேண்டு கோட்படி இற்றைக்கு ஓரிருபது வருடங்கட்கு முன் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து என்னால் இவ்வகநானூறு அச்சிடத் தொடங்கப் பட்டுச் சிறிது தூரம் நடைபெற்றது. அக்காலத்து எனக்கு உண்டாகிய நோயாலும் மற்றுஞ் சில இடையூறுகளாலும் நிறை வேறாமலின்றது. ஷை தமிழ்ச் சங்கத்தினவ்வேலையினை யான் விட்ட சில ஆண்டுகளின்பின் என்னிடனிருந்த அச்சங்கத்துப் பிரதி களும் யான் அச்சங்கசம்பந்தமாகச் சோதித்தெழுதியவையும் ஷை தேவரவர்களால் திரும்ப வாங்கிக் கொள்ளப்பட்டன. அவை யெல்லாம் இவ்வுலகிற்குப் பண்டை நற்றமிழை இறவாது செவ்வனம் பாதுகாத்து வளர்க்கின்ற புண்ணியமே நாளுஞ் செய்து நிலவும் பெருங் கல்வி வள்ளலாகிய மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீமான் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்பா லுள்ளன. அவர்கள் இது போன்ற எத்துணையோ பல பெரு நூல்களை ஆராய்ந்து வெளியிடுதலைப் புரிந்

3

தருளுகின்றதனாலே இந்நூல் அவர்களால் வெளியிடப் பலவருடங்களாக அவகாசம் பெறாததாயிற்று. அவர்கள் இந்நூலை அச்சிடின் அஃது இப்பதிப்பினும் எத்துணையோ பங்கு திருத்தமும் விளக்கமும் பெறுவதாகுமென்பதொருதலை. நிற்க,

இதன்பின் என் நண்பரும் பண்டைச் சங்கத்தமிழ்நூல்களை ஆராய்தலிலே ஊக்க மிகுத்தவரும், சங்ககாலத்து நிகழ்ச்சிகளைச் சிறுவரும் எளிதிலறியலாம்படி பலபல கதைநூல்களால் விளக்கியவரும் ஆகிய தமிழ்ப்பண்டிதர் கம்பர்விலாஸம் ஸ்ரீமான் வே. இராஜகோபாலையங்காரவர்கள் இந்நூல் அச்சிடுதலை மேற்கொண்டு அதற்காக வேண்டிய பரிசோதனையைச் செய்தளிக்குமாறு என்னை வேண்டினார்கள். அவர்களுக்கமும் பண்டைத்தமிழ் விருப்பமும் இப்பெருங்காரியத்தை இடையில் விடாது நிறைவேற்றல் கூடுமென்னும் எண்ணத்தையுண்டாக்கினமையாலும், எப்படியாயினும் நெடுங்காலமாக மறைந்துகிடக்கும் இவ்வரிய பெரியநூல் வெளிப்படல் வேண்டுமென்னும் வேணவாவாலும் என் சிற்றறிவிற் கியன்றவரை இந்நூலைப் பரிசோதித்துத்தர இணங்கினேன். ஷை ஐயங்காரவர்கள் என் பரிசோதனையுடன் என்னருமை அம்மான்சேய் ஷ மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் அரிய இனிய ஆராய்ச்சியையுந் துணையாகக் கொண்டு, பாடினோர்வரலாறு, அரசர் முதலியோர் வரலாறு, ஆராய்ச்சிக்குறிப்பு, அபிதானக்குறிப்பு, பொருட்குறிப்பு முதலிய பலவற்றுடன் இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள். ஈராயிரம் வருடங்கட்கு முற்பட்டு வழங்கிய சொல்வழக்கும் பொருள் வழக்கும் மலிந்த இப் பெருநூலினை, அவ்வழக்குகளை அறிதற்கேற்ற சாதனங்கள் குறைந்துள்ள இப்பிற்காலத்தே ஆராய்ந்து உள்ளவாறு காண்டல் மிகவும் அரியதொன்றாதலால், இப்பதிப்பில் நல்லறிவாளர்க்குப் பிழைகள் ஆங்காங்குத் தோன்றுதல் கூடுமாயினும், அவற்றைத் திருத்திக்கொண்டு நோக்கி, இப்பதிப்பில் இவர்கள் செய்த வேலையை மதித்துப் பாராட்டுவார்களென்றெண்ணுகிறேன். இந்நூல் வெளியிடுதற்கண் இவர்கட்குத் திரவிய ஸஹாயத்தையும் வாக் ஸஹாயத்தையும் அப்போதப்போது செய்தருளிய கனவான்கள் செந்தமிழ்வேந்தர் தலைவராகிய மாட்சிமை பொருந்திய ஸ்ரீமான் பா. ராஜராஜேச்வரஸேதுபதி மஹாராஜா அவர்களும், கனம் ஆண்டிப்பட்டி ஜமீன்தாரவர்களாகிய ஸ்ரீமான் பெத்தாச்சிச் செட்டியாரவர்களும், சென்னை ஐகோர்ட்டு மாஜி நீதிபதி ஆனரபிள் ஸ்ரீமான்

T. V. சேஷகிரி ஐயரவர்களும், மதுரை ஐகோர்ட் வக்கீல் ஸ்ரீமான் T. C. ஸ்ரீனிவாஸையங்காரவர்களும், யுநிவர்ஸிடி புரொபெஸர் ஸ்ரீமான் S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்காரவர்களும், தஞ்சைவக்கீல் ராவ் பஹதூர் ஸ்ரீமான் K. S. ஸ்ரீநிவாஸ பிள்ளை அவர்களும், சென்னை School Book and Literary Society அங்கத்தினர் களும், சென்னை, C. குமாரசாமி நாயுடு கம்பெனியாரவர்களும், மேரிராணி கலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் கா. ரா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களும் முதலிய உபகாரிகள் பலர் என்று தெரிகின்றேன்.

இந்த நூற்பரிசோதனைக்குத் துணையாயின பிரதிகள் :

சென்னை Oriental Manuscript Library பிரதியைப் பார்த்து எழுதிக்கொண்ட கையெழுத்துப் பிரதி ... ... 1.

(இது செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியர் ஸ்ரீ உ. வே. திரு. நாராயண ஐயங்கார் ஸ்வாமிகள் தமிழ்ச் சங்கத்திற்குத் தந்துதவிய தேவர் பிரான் கவிராயரவர்கள் வீட்டுப் பிரதியுடன் ஒப்புநோக்கித் திருத் தஞ் செய்யப்பட்டது.)

பெரும்பழனை ஏட்டைப்பார்த்து எழுதிக்கொண்ட கையெழுத் துப் பிரதி ... ... 1.

திருநெல்வேலி ஸ்ரீமான் நெல்லையப்பக் கவிராயரவர்கள் ஏடு 1.

காலஞ் சென்ற சென்னை ஸ்ரீமான் தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் ஏடு ... ... 1.

ஷையார் காயிதப் பிரதி ... ... 1.

சென்னை மேரிராணியார் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் கா. ரா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள் பிரதி ... ... 1.

திருமயிலை வித்வான் ஸ்ரீமான் சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் ஏடு (இது குறை) ... ... 1.

இங்ஙனம் பொருளானுஞ் செல்வாக்கானும் பிரதிகளானும் இந்நூலச்சிடுதற்கண் உபகரித்த பெரியோர்கட்கும், பொருட் செல வையும் சிரமத்தையும் சிறிதும் பாராட்டாது இதனை வெளியிடு தலிலே கண்ணுங் கருத்து முடையராய் வேண்டிய வேலைகளைச் செய்து நிறைவேற்றிய ஷை ஐயங்காரவர்கட்கும் இத்தமிழ் நாடு நன்றி பாராட்டுங் கடப்பாடுடையதாகும்.

இங்ஙனம்

ரா. இராகவையங்கார்

ஸேதுஸம்ஸ்தான வித்வான்.

ஸ்ரீ :

ஒரு விஞ்ஞாபனம்

"அன்பே தகழியா வார்வமே நெய்யாக
வின்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா—நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினே னாரணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்"

அகநானூறு அகநானூறு என்று கற்றூர் பலரும் பன்னெடுங் காலமாகப் பேராவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த இந்நூலின் பதிப்பு இற்றைக்கு ஓரைந்தாண்டுகட்கு முன்னரே அச்சாகி முடிந்திருந்தும், எனது உடம்பின் நோயினாலும், பொருண் முட்டுப் பாட்டாலும், ஸமீப பந்துக்களின் வியோகங்களினாலும், பிறகாரணங்களாலும் பூர்ணமாக வெளிவரத் தடைப்பட்டு ஸர்வேச்வரன் கிருபையினால் இப்போது ஸம்பூர்ணமாக வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலின் பெருமை முதலியவைகளை எடுத்துரைக்க யான் சிறிதும் பற்றேனென்பது ஒரு தலையாதலால், ஸேது ஸம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகளின் முகவுரையைப் படித்துத் தமிழறிவாளர்கள் பெருமகிழ் வெய்துவரென நம்பி, இந்நூற் பதிப்பை வெளியிடுதற்கண் எனக்குற்ற சில செய்திகளைமாத்திரம் ஈண்டு உரைக்கலாயினேன்.

இற்றைக்கு ஒரு பதினைந்து யாண்டுகட்கு முன் நற்றிணை யுரையாசிரியரும் என் மனத்தே ஸர்வகாலங்களிலும் உறைந்து, "நீ ஸர்வாபீஷ்டமும் அடைந்து க்ஷேமமாக நீடூழி வாழ்க" என்று என்னை அநுக்ரஹித்து வருபவருமான காலஞ்சென்ற பின்னத்தூர் அ. நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்கள் இந்நூலைச் சோதித்து உரை வரைந்து கொண்டிருந்த காலத்து எனக்கு இதன்கண்ணுள்ள பலவகையான சிறப்புக்களையும் எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு வருவதுண்டு. யானோ அக்காலத்து இச் சிறந்தநூலின் இன்பப்பகுதியையாவது, தடையின்றி யொழுகும் நடைப்போக்கினையாவது மனத்தைக் கவருமியற்கை வருணனைகளையாவது பிற பெருமைகளையாவது பாராட்டுங்

திறத்தேனல்லேனய், இதன்கண்ணே பொதிந்து கிடக்கும் கதைக் குறிப்பினைமட்டும் பாராட்டி, அவற்றைத் தொகுத்தும் விரித்தும் சிறு கதைப்புத்தகங்களாக எழுதிவந்தேனாக, அவற்றைச் சென்னை க. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ் கம்பெனியின் சொந்தக்காரர்களாகிய காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் க. கன்னைய நாயுடு அவர்கள் அன்புடன் ஏற்று அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். பின்னரவர்கள் அகநானூற்றினையே வெளியிடல் வேண்டுமென்று விரும்பி, "நீர் இந்நெடுந்தொகையைக் குறிப்புகள் பலவற்றோடு பதிப்பித்திடுக" என்று என்னைப்பலகாலும் தூண்டி, மழமழப்பான காகிதத்தில் காலிகோ பைண்ட் செய்த நோட்டுப் புஸ்தகங்கள் இருபது தந்து துரிதப்படுத்தினார்கள். அப்போது சென்னை மேரிராணியார் கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான் கா. ரா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள்பால் அகநானூற்றுப் பிரதி யொன்றிருக்கக் கண்டு, அதனை அவர்கள் அன்போடுங் கொடுக்கப் பெற்று, நளஹூ கார்த்திகைமீ 21-ஆம்தேதி ஒரு பிரதி செய்து கொண்டேன். இப்பெருந்தகையாளர்களின் அன்புக்கு நான் எழுமையும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அதன் பின்னர்க் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் தி. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்பால் இந்நெடுந்தொகைப் பிரதிகள் இரண்டு பெற்று, என் பிரதியை அவற்றோடும் ஒப்பிட்டுக் கொண்ட பின்னர், சென்னை இராஜாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலைக்குச் சென்று ஆங்குள்ள அகநானூற்றுப் பிரதியுடனும் ஒப்பிட்டுக் கொண்டு, பின்பு ஆசிரியர் வரலாறு, அரசர் முதலியோர் வரலாறு, அபிதானக் குறிப்புமுதலிய பலவகைக் குறிப்புக்களையும் எழுதி வைத்துக்கொண்டேன். ஆயினும் என்பிரதியோ 336-ஆம் பாடலின் கொளு முதலாக 343-ஆம் பாடலின் முற்பகுதி ஈறாக ஆறு எழு பாடல்கள் முற்றுங் குறைந்தும், 91, 106, 107, 108, 111, 162, 223, 311, 400-ஆம் பாடல்களில் பலபல அடிகள் குறைந்தும், வேறு பல பாடல்களில் சொற்களும் தொடர்களும் சிதைந்தும், பிறழ்ந்தும், பொருட்பொருத்தமின்றியும், அடி நிரம்புறுதும் காணப் பட்டமையால், அச்சிடத் தக்கதென்று தோன்றவில்லை. அதனால் நான் பெரிதும் மனமழிந்து, எனக்குப் பரம குருவாய் அறிவு கொளுத்திவருபவர்களும், சென்னை லெக்ஸிகன் ஆபீஸ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய ஸ்ரீ உ. வே. மு. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள் பக்கல் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டேன். அவர்கள் என் துன்பத்தைக் கண்டிரங்கி, அப்போது சென்னைக்கு எழுந்தருளி யிருந்த தமது அத்தைகுமாரரும், ஸேதுஸம்ஸ்தான வித்வானுமான

ஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளில் என்னை ஆற்றுப்படுத்தார்கள்.

சரணாகதனைக் கைவிடாதவர்களாகிய அப்பெரியார் என்னைப் பிரீதியுடன் அங்கீகரித்து, என் பிரதி குறிப்பு முதலியவற்றையும் கடாக்ஷித்து, தாம் பன்னெடுங்காலமுன்றொட்டு ஆழ்வார் திருநகரிப் பிரதி, பெரும்பழனைப் பிரதி நெல்லையப்பக்கவிராயரவர்கள் வீட்டுப் பிரதி முதலிய பல பிரதிகளைக்கொண்டு சோதித்துத் திருத்திவைத் திருந்த அகப்பாட்டின் சுத்தப்பிரதியையும், முதற்றொண்ணூறு பாட்டிற்குள்ள பழைய உரையையும் தந்து அநுக்ரஹித்தார்கள். இப் பெருங்கருணை வள்ளல்களுக்கு நான் ஜன்ம ஜன்மாந்தரங்களிலும் இவ்வாறே தாஸ்யனாகப் பிறந்து தொண்டுசெய்யும் பேற்றை ஸர்வேச்வரன் கிருபை செய்தருள்கவென்று பிரார்த்திப்பதல்லது மற்றென் செய்யவல்லேன்! நிற்க, நான் அச் சிறந்த சுத்தப் பிரதியோடு என் பிரதியை ஒட்பிட்டுச் சுத்தம் செய்துகொண்டு இராமநாதபுரத்திற்கே சென்று, அந்த ஸ்வாமிகளின் திருமாளிகையிலேயே ஒருமாதம் வரையில் தங்கி, அவர்கள் போனகஞ்செய்த சேடமுண்டு, புனிதனாகி, இந்நூலின் நானூறு பாடல்களையும் அவர்கள் முன்னிலையில் சோதித்துக்கொண்டு சென்னை வந்து, ஸ்ரீ உ. வே. மு. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள் ஸந்நிதியில் எல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்தேன். கேட்ட அவர்கள் உவகையெய்தி நான் பிரார்த்தித்தபடி, இந்நூல் அச்சாகுங் காலத்துச் செய்யவேண்டிய சோதனைகளை யெல்லாம் செய்து தர, ஒவ்வொரு பாரம் புரூபையும் நான் இராமநாதபுரம் அனுப்பி, அது ஸேதுஸம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகளால் கடைசியாகப் பார்வையிடப்பெற்ற பிறகு அச்சிடுவித்தேன். இவ்வா றிந்நூற்பதிப்பு இரண்டு வருஷகாலத்தில் பகவத் கிருபையால் மூலமுழுவதும் அச்சிட்டுமுடிந்தது.

பின்னர், என் சிற்றறிவிற் கெட்டியமட்டும் நான் எழுதிவைத் திருந்த பாடினோர் வரலாறு முதலிய பல குறிப்புக்களையும் அச்சிட்டு அநேகமாக முற்றுவித்துவிட்டேன். இக்காலத்து நான் கடுமையான மார்புநோயினால் மெலிவுறவும் என் ஸமீப பந்துக்களிற் பலர் லோகாந்தரம் செல்லவும் ஸம்பவித்தமையால், நான் சென்னையி லிருக்க வியலாது என் கிராமத்திற்குப்போய் வஸிக்கும்படி நேரிட்டது. அங்கே என் நோய் அதிகரித்துவிட்டமையை நோக்கிய

அன்பர் பலரும் அகநானூற்றினை மூலமட்டிலாவது பைண்டுசெய்து வெளியிடல் அத்தியாவசியகமாகுமென்று வற்புறுத்தினமையாலும், உடல்வலிபெற்று மறுபடி சென்னைவந்து முழுப்புஸ்தகமாக அகநானூற்றை வெளியிடக்கூடுமென்னுந் தைரியமெனக்கும் உண்டாகாமையாலும், அவர்கள் விருப்பப்படியே குறைப்புத்தகமாக மூலமாத்திரம் வெளியிட்டேன். இப்போது ஸர்வேச்வரன் கடாக்ஷமும் பாகவதர்களின் ஆசீர்வாதமும் இக்குற்றாலவாஸமும், என்னைக் கூற்றத்தின் வாயினின்றும் மீட்டுக் கொணர்ந்துவிட்டமையால், இம்முழுப் புஸ்தகத்தைத் தமிழறிவாளிகள் ஸந்நிதியில் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நிற்க, இப்பதிப்பு வெளிவரல் வேண்டுமென்னும் பேரவாவினால் எனக்கு வாக்ஸஹாயம், திரவியஸகாயம் முதலியன செய்த பெருந்தகையாளர்கள் சென்னை ரிடையர்ட் ஹைகோர்ட்டு நீதிபதி ஆனரபில ஸ்ரீமான் T. V. சேஷகிரி ஐயரவர்களும், மாட்சிமைதங்கிய ஸ்ரீமான் பா. ராஜராஜேச்வர ஸேதுபதி மகாராஜா அவர்களும், கனம் ஆண்டிப்பட்டி ஜமீன்தாரவர்களாகிய ஸ்ரீமான் பெத்தாச்சிச் செட்டியாரவர்களும், சென்னை யூனிவர்ஸிடி ப்ரொபஸர் டாக்டர் ஸ்ரீமான் S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்காரவர்களும், மதுரைவக்கீல் ஸ்ரீமான் T. C. ஸ்ரீனிவாஸையங்காரவர்களும், தஞ்சை வக்கீல் ராவ்பகதூர், K. S. ஸ்ரீனிவாஸ பிள்ளையவர்களும், சென்னை மேரிராணி கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான் கா. ரா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களும், சென்னை க. குமாரஸாமி நாயுடு ஸன்ஸ் தலைவர்களாகிய ஸ்ரீமான் க. ஜயராம நாயுடு அவர்களும், ஷை ஆபீஸ் மானேஜர் ஸ்ரீமான் ம. முருகேச முதலியாரவர்களும், சென்னை ஆதிகம்பெனி ஸ்ரீமான் ஆதிகேசவுலு நாயுடு அவர்களும், சென்னை ஸ்கூல் புக் அண்ட் லிடரரி ஸொஸைடி அங்கத்தினரவர்களும் பிறமகோபகாரிகளுமாவார்கள். இப்பெருந்தகையாளர்கள் ஸர்வாபீஷ்டமும் பெற்று, இவ்வாறே நன்கொடையாளர்களாய் நீடூழி வாழ்கவென்று ஸர்வேச்வரனைப் பிரார்த்திப்பதல்லது என்னாற் செயற்பாலது மற்றென்னே! "மாரியை நோக்கிக் கைம்மாறியற்றுமோ வையம்!!"

நெடுந்தொகை நூலெங்கே! நானெங்கே! மகாவித்வான்களாகிய ஸ்ரீ உ. வே. ரா. ராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள்பாலும் ஸ்ரீ உ. வே மு. ராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள்பாலும் இந்நூலினை நான் பன்முறையும் சோதித்துக்கொண்டிருந்த போதும், அறிவில் மிகச் சிறியேனாகிய

நான் இப்பதிப்பின்கண் பலபல பெரும் பிழைகள் செய்திருக்கக் கூடும். அவற்றையெல்லாம் நல்லறிவாளர்கள் திருத்திக்கொள்வதோடு, எனக்கு அவற்றை எடுத்துக்காட்டி நல்வழியி லுய்க்கவும் வேண்டுமெனப் பன்முறையும் வேண்டுகின்றேன். இவ்வளவு கிஞ்சிஜ்ஞுன என்னை யொரு வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு, இப்பெருங் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டருளிய ஸர்வேச்வரன் திருவடித் தாமரைகளைத் திரிகரணங்களாலும் அநவரதம் உபாஸிக்கின்றேன்.

திருக்குற்றாலம்
ருதிரோத்காரிஸு
ஆனிமீ 13உ

இங்ஙனம்
வே. இராஜகோபாலன்,
கம்பர்விலாஸம், மயிலாப்பூர்

ஸ்ரீ:

செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி

(எண்கள், பாட்டின் எண்கள்.)

ஸ்ரீ :

அபிதானக்குறிப்புமுதலியன

[எண்கள், பாட்டின் எண்கள்]

ஸ்ரீ :

இலக்கணக்குறிப்பு

[எண், பாட்டெண்]

அசைச்சொல் :—*அந்தில்*, 76 ; *ஆங்கு*, 16, 44 ; *ஆல்*, 39 ; *இன்*, 32 ; *ஒ*, 43, 63 ; *ஓர்*, 86 ; *ஒரும்*, 12 ; *குரை*, 33 ; *சின்*, 7 ; *தெய்ய*, 90, 220 ; *மற்று*, 26 ; *மார்*, 100 ; *மாள*, 16 ; *யாழ*, 39.

அடுக்கு விரைவின் கண் வந்தது :—*அளியரோ வளியர்*, 43.

அம்ம கேட்பித்தற்பொருளில் வருதல் :—101 ; 130 ; 141.

அல்வழிச்சாரியை :—*இன்*, 13.

ஆகுபெயர் :—*அரண்*, 55 ; *அலங்கல்* ; 13 ; *ஆலம்*, 70 ; *உதைப்பு*, 24 ; *எழிலி*, 43 ; *இனம்*, 75 ; *தலை*, 83 ; *நிறை*, 37 ; *புளி*, 60 ; *முடை*, 30.

ஆசிரியம் ஓகாரத்தான் இற்றது :—*யாரோ*, 46.

இசின் :—*மறந்திசின்*, 38 (*தன்மைக்கண்வந்தது*) ; *ஆன்றிசின்*, 69 (*முன்னிலைக்கண்வந்தது*).

இடைக்குறை :—*ஓம்*, 26 ; *ஓதி*, 125.

இடைச்சொல் :—*உவக்காண்*, 204 ; *உதுக்காண்*, 4 ; *மாறு*, 42.

ஈற்றசை ஏகாரம் :—*படர்தந்தோளே*, 7 ;

ஈறுதிரிதல் :—*உருவ*, 1 ; 137. *அதை*, 38.

எச்ச உம்மை :—*வேலும்*, (*கட*). *பிரியினும்*, 50 ; *கிழவனும்*, 66.

எழுத்துப்பேறு :—*சென்றீ*, 46 (*ஏவற்கண் வந்தது*).

ஒருசொன்னீர்மைப்படுதல் :—*பிறங்கல்* 8 ; (*பிறங்கு*+*கல்*)

ஓகாரம் குறிப்பின்கண் வருதல் :—43 ; *ஒழியிசைக் கண் வருதல்*, 55.

கடைக்குறை :—*நீல் நிறப் பெருங்கடல்*, 40.

சிறப்பும்மை :—*மாலையும்*, 41 ; *மந்தியும்*, 92.

தேயவழக்கு :—*கம்மென*, 11.

தில் :—*அசை*, 33 ; *விழைவு*, 6.

பிரிநிலை ஏகாரம் :—*நீயே*, 33.

மன்—*அது மாட்டாமை*, 33, 74 ; *கழிவு*, 8, 11, 17, 37, 49, 50, 70 ; *மிகுதி*, 87.

மாறு என்னும் இடைச்சொல் ஏதுப்பொருளில் வருதல் :—*வந்தமாறே*, 42.

மெலிந்து நிற்றல் :—*புலங்கடை*, 31 ; *தலையின்று*, 54.

வடமொழித் திரிவு :—*படியோர்*, 22.

விகாரம் :—*பிறங்கல்* 8. (*பிறங்கு*+*கல்*).

வினையெச்சத்திரிபு :—*சாய்பு*, 1 ; *பரீஇ*, 21 ; *தாஅய்*, 53 ; *உருஅ*, 39.

வினைமுற்று எச்சமாதல் :—*மோயினள்*, 5 ; *இழிந்தனன்*, 66.

ஸ்ரீ :

இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய நூற்பெயர் முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பு விளக்கம்

அகப். விள. உரை - அகப்பொருள் விளக்க உரை ; உரைகாரர்
அகம் - அகநானூறு
அரங்கு - அரங்கேறுகாதை
இரா - இராச பாரம்பரியம்
இறுதிக்கு - இறுதிக்கட்டுரை
இறை. களவு - இறையனார் களவியல்
இடை - இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்த படலம்
எ - து - என்பது ; என்றது
எ - று - என்றவாறு
எழுத்து - எழுத்ததிகாரம்
ஐங்கு - ஐங்குறுநூறு
கட - கடவுள்வாழ்த்து
கலி - கலித்தொகை
கலிங் - கலிங்கத்துப்பரணி
குறுந் - குறுந்தொகை
சம் - சம்பந்தமூர்த்திநாயனார்
சிலப் - சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண் - சிறுபாணாற்றுப்படை
சிந் - சீவகசிந்தாமணி
சூ, சூத் - சூத்திரம்
செந் - செந்தமிழ்
சேனா - சேனாவரையர் ; சேனாவரையம்
சொல் - சொல்லதிகாரம்
திருவிளை - திருவிளையாடற் புராணம்
தேவா - தேவாரம்
தொகு - தொகுதி
தொகை - தோகைப் படலம்
தொல் - தொல்காப்பியம்
நச் - நச்சினார்க்கினியர் ; நச்சினார்க்கினியம்
நள - நளவெண்பா
நற் - நற்றிணை
பக் - பக்கம்
பகு - பகுதி
பதிற் - பதிற்றுப்பத்து
பரி - பரிபாடல்
பழ - பழமொழி
பாயி, பாயிர—பாயிரம்
பி - ம் - பிரதிபேதம்
புறத் - புறத்திணையியல்
புறம் - புறநானூறு
பேரா - பேராசிரியர் ; பேராசிரியம்
பொருள் - பொருளதிகாரம்
மரபு - மரபியல்
மலை - மலைபடுகடாம்
முருகு - திருமுருகாற்றுப்படை
யா. வி - யாப்பருங்கலவிருத்தி
வஞ்சின - வஞ்சினமாலை
வள். மா - திருவள்ளுவமாலை
வீர - வீரசோழியம்
வேளிர்வ - வேளிர் வரலாறு

ஸ்ரீ:

நெடுந்தொகை

ஆகிய

அகநானூறு

மூலமும் பழைய உரையும்

கடவுள் வாழ்த்து

கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்
மார்பி னஃதே மைபி னுண்ஞா
ணுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
வேலு முண்டத் தோலா தோற்கே
யூர்ந்த தேறே சேர்ந்தோ ளுமையே
செவ்வா னன்ன மேனி யவ்வா
னிலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிற்
றெரியகைந் தன்ன வவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை
முதிராத் திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி
மூவா வமரரு முனிவரும் பிறரும்
யாவரு மறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிகிளர் வயமா னுரிவை தைஇய

யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
றாவி றாணிழற் றவிர்ந்தன்றா லுலகே.

என்பது : கடவுள் வாழ்த்து.

— பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்.

வரி

பழையவுரை

2 தாரன், மாலையன், மலைந்த கண்ணியன் - என்றது, தார் ஓர் விசேடமாக இடுவது; மாலை அழகுக்கு இடுவது; கண்ணி போர்ப்பூ.

இனித் தார் சேர்ப்பதாகவும், மாலை கட்டுவதாகவும், கண்ணி தனித்துத் தொடுப்பதாகவும் இவ் வேறுபாடுகளென உரைப்பாரும் உளர்.

இம் மூன்று பெயரையும் முறை நிறீஇ 3 அவன் மார்பினது குற்றமற்ற தண்ணிய தாரெலன்க.

5 கணிச்சி - குந்தாலி; 5 மூவாய் வேல் - சூலம்; 5 கையது என்னும் ஒருமை மழுவிற்குக் கொடுக்க. 6 வேலும் என்னும் உம்மை எச்ச உம்மை.

10 எரி யகைந்தன்ன - எரி கப்புவிட்டாற்போன்ற; அவிர்ந்து விளங்குதல் - விட்டு விளங்குதல். சடை 11 திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி என்க. 8 மேனியையும், 11 சென்னியையும் 15 மணிமிடற்றினையும் உடைய அந்தணன் எனக் கூட்டுக.

13 யாவரும் - முன் சொன்ன யாவரும்; மரபு - தன்மை.

15 யாழ்கெழு மணிமிடறு - சாமவேதம் பாடின மணி போலும் நிறத்தையுடைய மிடறு; அந்தணன் - இவை யெல்லாம் உடையானோர் அந்தணன் என, இவ் வுருவைத் தியானம் பண்ணுக என்றவாறு.

16 தவிர்ந்தன்று - தங்கிற்று; ஆதலால், இவ் வுலகிற்கு இடையூறு இல்லையென்றவாறு.

பிரதிபேதம் : 2 மிலைந்த; 9 விளங்குவால்; 13 தொன்மறை; 14. வரியுடை.

ஸ்ரீ:

முதலாவது

களிற்றியானைநிரை

1. பாலை

வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி யொண்கழ
லுருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய
முருக னற்போர் நெடுவே ளாவி
யறுகோட்டி யானைப் பொதினி யாங்கட்
சிறுகா ரோடன் பயினொடு சேர்த்திய
கற்போற் பிரியல மென்ற சொற்று
மறந்தனர் கொல்லோ தோழி சிறந்த
வேய்மருள் பணைத்தோ ணெகிழச் சேய்நாட்டுப்
பொலங்கல வெறுக்கை தருமார் நிலம்பக
வழல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலி
னிழறேய்ந் துலறிய மரத்த வறைகாய்
பறநீர்ப் பைஞ்சுனை யாமறப் புலர்தலி
னுகுநெற் பொரியும் வெம்மைய யாவரும்
வழங்குந ரின்மையின் வௌவுநர் மடியச்
சுரம்புல் லென்ற வாற்ற வலங்குசினை

நாரின் முருங்கை நவிரல வான்பூச்
சூரலங் கடுவளி யெடுப்ப வாருற்
றுடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன்
கடல்போற் றோன்றல காடிறந் தோரே.

என்பது: பிரிவிடை யாற்றாளாய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

— மாமூலனார்.

வரி

1 தகைந்த - சிதறின, மலர்ந்த.

2 உரு - உருவ என ஈறு திரிந்தது. உட்கத்தக்க குதிரை என்றலுமாம்.

3 மழவரை ஓட்டிய 3 ஆவிநெடுவேள் - குறுநில மன்னன்.

4 அறு கோடு - அறுத்துத் திருத்தின கோடு; சிங்கத்தை வென்ற என்றுமாம்; பொதினி - ஆவி மலை.

5 காரோடன் - பணையான்; பயின் - அரக்கு.

6 கல் - சாணை; அரக்குங் கல்லுங் கூட்டிச் செய்த கல்லை வேறு பிரிக்க ஒண்ணாதென்று 'கற்போற் பிரியலம்' என்றார். 5 பொதினியிடத்துச் 6 சொல்லிய சொல் என்க.

9 வெறுக்கை - செல்வம்; தருமார் - தரவேண்டிக் 19 காடு இறந்தோர் - எனக் கூட்டுக.

11 தேய்ந்து - தேய; உலறிய - கோரான; காய்பு - காய.

14 வெளவுநர் - ஆறலைப்பார்.

16 நவிரல் - குலைதல்.

17 சூரல் - சுழித்தடித்தல்; சூரற்கடுவளி - சூறுவளிக்காற்று; அம் - சாரியை; ஆர் - ஆர்ப்பு.

18-19 முன் கடல் - கடல் முன்; காடிறந்தோர் 7 மறந்தனர் கொல்லோ எனக் கூட்டுக.

11 மரத்த 13 வெம்மைய 15 ஆற்ற என்றவை காடு என்பதனோடு கொள்ளும்.

பி - ம்: (தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழி...)

2. குறிஞ்சி

கோழிலை வாழைக் கோண்மிகு பெருங்குலை
யூழுறு தீங்கனி யுண்ணுநர்த் தடுத்த
சாரற் பலவின் சுளையொடு வூழ்படு
பாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்த தேற
லறியா துண்ட கடுவ னயலது
கறிவளர் சாந்த மேறல் செல்லாது
நறுவீ யடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண் படுக்குங்
குறியா வின்ப மெளிதி னின்மலைப்
பல்வேறு விலங்கு மெய்து நாட
குறித்த வின்ப நினக்கெவ னரிய
வெறுத்த வேஎர் வேய்புரை பணைத்தோ
ணிறுப்ப நில்லா நெஞ்சமொடு நின்மாட்
டிவளு மினைய ளாயிற் றந்தை
யருங்கடிக் காவலர் சோர்பத னொற்றிக்
கங்குல் வருதலு முரியை பைம்புதல்
வேங்கையு மொள்ளிணர் விரிந்தன
நெடுவெண் டிங்களு மூர்கொண் டன்றே.

என்பது: பகற்குறிக்கட் செறிப்பறிவுறீஇத் தோழி வரைவு கடாயது.

— கபிலர்.

வரி

1 கோழிலை - கொழுவிய இலை; கோள் - காய்; குலையிடத்துக் 2 கனி என்க.

3 ஊழ்படு - முறைமைப்பட்ட.

5 அறியாதுண்டல் - இதனை யறியாது நீர் வேட்கையால் நீரென்று உண்டல்.

6 சாந்தம் ஏறுதென்றது, மரமாயிற் சாந்தமே உள்ள தென்று.

7 வீ அடுக்கம் - பூப் படுக்கை.

8 குறியா இன்பம் என்பது முயற்சியும் உளப்பாடும் இன்றி வந்த இன்பமெனக் கடுவனுக்குந் தலைவனுக்கும் எற்பக்கொள்க.

10 எவன் அரிய - என் அரிய.

11 வெறுத்த - மிக்க, செறிந்த; ஏரையுடைய வேயை ஒத்த பெருந்தோள். பணைத்தோள் 13 இவள் எனக் கூட்டுக.

12 நிறுப்ப நில்லா நெஞ்சம் - நின்ற நிலையினின்றும் அழியாமல் நிறுத்தவும், அவ்வளவில் நில்லாத நெஞ்சம். 12 நெஞ்சமொடு நின்மாட்டு 13 இனையளாயினாள் இவளும்

13-14 தந்தையுடைய காவலர்; சோர்பதன் - இகழ்பதம்.

15 கங்குல் வருதலுமுரியை என்றது, இவள் நின்னை யின்றியமையாளாய், நின்னைக் காண்டல் வேண்டி, நின் வரவிற் குடன்பட்டிருத்தலான், வருதற்குரியை நீ என்றவாறு. பகற்குறியேயன்றிக் கங்குல் வருதலுமுரியை.

16 வேங்கையும் விரிந்தன என்றது, தினைப்புனம் அறுத்து இற்செறிப்புண்டாள் என்றவாறு. எனவே, பகற்குறியும் மறுத்துக் 14 காவலர் சோர்பதனொற்றி எனவே, இரவுக்குறி யருமை கூறி, அதுவும் மறுத்துத் தோழி வரைவுகடாயினவாறு.

17 நெடுவெண்டிங்கள் என்றார், ஆதித்தனுக்கு மேலாகலான். ஊர்கொண்டது என்றது, நிரம்பிற்று என்றவாறு. வளர்தல் கொண்டது என்றுமாம். வளர்பிறை யின்றிக் கல்யாணநாட் கொள்ளாராகலின், அதுவும் ஆயிற்றென்றாள்.

இதனுள்ளுறை: கடுவனானது தேனை யறியாது நுகர்ந்து, பின்பு தனது தொழிலாகிய மரமேறலு மாட்டாது, வேறோரிடத்துச் செல்லவு மாட்டாது, தனக்கு அயலாகிய சந்தனத்தின் நிழலிற் பூமேலே உறங்குகின்றாற்போல, நீயும் இக்கள வொழுக்கமாகிய இன்பம் நுகர்ந்து, நினது தொழிலாகிய அறநெறிலையயுந் தப்பி, இக்களவினை நீங்கி வரையவு மாட்டாது, இக்களவொழுக்கமாகிய இன்பத்திலே மயங்கா நின்றாய் என்றவாறு.

பி - ம்: 1. கோண்முதிர்; 8. மெளிதெனை; 11. வேய்மருள்.

3. பாலை

இருங்கழி முதலை மேஎந்தோ லன்ன
கருங்கா லோமைக் காண்பின் பெருஞ்சினைக்
கடியுடை நணந்தலை யீன்றிளைப் பட்ட
கொடுவாய்ப் பேடைக் கல்கிரை தரீஇய
மான்றுவேட் டெழுந்த செஞ்செவி யெருவை
வான்றோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅற்
றுளங்குநடை மரையா வலம்படத் தொலைச்சி
யொண்செங் குருதி யுவறியுண் டருந்துபு
புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை
கொள்ளை மாந்தரி னானாது கவரும்
புல்லிலை மராஅத்த வகன்சே ணத்தங்
கலந்தரா வுள்ளமொடு கழியக் காட்டிப்
பின்னின்று துரக்கு நெஞ்ச நின்வாய்
வாய்போற் பொய்ம்மொழி பெவ்வமென் களைமா
கவிரித ழன்ன காண்பின் செவ்வா
யந்தீங் கிளவி யாயிழை மடந்தை
கொடுங்குழைக் கமர்த்த நோக்க
நெடுஞ்சே ணாரிடை விலங்கு ஞான்றே.

என்பது: முன்னொருகாலத்து நெஞ்சினாற் பொருள்வலிக்கப் பட்டுப் பிரிந்தான் தலைமகன், பிரிந்து இடைச்சுரத்தினின்று அவள் நலநயந்து மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறிப்போய்ப் பொருண் முடித்துவந்த தலைமகன் பின்னும் பொருள்வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற் குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.

-- எயினந்தைமகனார் இளங்கீரனார்

வரி

1 மேஎந் தோல் - மேவின தோல்.

3 கடி - காவல், உயரத்தால் ஏற ஒண்ணாமைபற்றி. இளைப் பட்ட - காவற்பட்ட ; வலைப்பட்ட என்றுமாம்.

4 அல்கு இரை - மிக்க இரை.

5 மான்று வேட்டு எழுந்த - மயங்கி இரை வேட்டு எழுந்த ; எருவை - பருந்தின் ஒரு சாதி.

6 விறல் வரை - தன் பெருமையாற் பிறமலையை வென்ற வெற்றியையுடைய மலை.

7 வலம்பட - வலத்தே வீழ ; வெற்றிபட என்றுமாம். தொலைச்சி - கொன்று.

8 உவறி உண்டு - ஊற்றி உண்டு ; அருந்துபு - ஆர்ந்து.

9 கலவு - மூட்டுவாய் ; அது கழிந்த கடுமுடை ; முடை ஆகு பெயரால் தசை ; முடைநாற்ற முடைத்தாகலான்.

9 முடை 5 எருவை 10 கவரும் எனக் கூட்டுக. 10 கவரும் 11 அத்தம் என்க.

12 கலந்தரல் உள்ளமொடு கழியக் காட்டி என்றது, ஆபரணம் தரவேண்டும் என்னும் உள்ளத்தாலே கழிந்து போவதாக என்னை அறிவித்து.

13 துரக்கும் - முடுகும் ; நெஞ்சம் - விளி.

13-14 நின்வாயின் மெய்போன்ற பொய்ம்மொழி எமது வருத்தத்தை எப்படிப் போக்கவற்று.

17 குழைக்கு அமர்த்த - குழையொடு மாறுபட்ட ; 17 நோக்கம் வந்து 18 நெடுஞ்சேண் ஆரிடையிலே தடுக்கும் அன்று 13 நின் 14 பொய்ம்மொழி எப்படியாற் களைய வற்றோ எனக் கூட்டுக.

பி - ம் : 6. சிமைய வுயர்வரை ; 11. புல்லிலையா அத்த.

4. முல்லை

முல்லை வைந்நுனை தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி யவிழ
விரும்புதிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்பக்
கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானங்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்த் தன்ன வாங்குவள் பரியப்

பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேர
னுவக்காண் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணாது
நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட்
போதவி ழலரி னாறு
மாய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே.

என்பது : தோழி தலைமகளைப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

— குறுங்குடி மருதனார்.

வரி

1 முல்லை வைந்நுனை என்றது - நுனையையுடைய மொட்டை. இல்லம் - தேற்றாமாத்திற் பூ; முதல்கூறச் சினை.

2 பிணி - மொட்டு. 3 இரும்பு திரித்தன்ன - இரும்பை முறுக்கினா லொத்த மருப்பு; 3 மருப்பின் 4 இரலை என்க.

4 அவலடைய - பள்ளங்களெல்லாம்; தெறித்தல் - துள்ளுதல். 5 புலம்பு - நீர் பெறாத வருத்தம்; புறக் கொடுத்தல் - புறத்தே போதல். 6 வானம் - மேகம். 7 கானம் கானத்தை; கார் - பருவம்; பதம்.

8 குரங்குளைப் பொலிந்த - வளைந்த தலையாட்டத்தாற் பொலிந்த; புரவியினது 9 வள்பரியத் 13 தோன்று நாடன் என்க. 9 நரம்பு ஆர்த்தன்ன 11 பறவை என்க.

11 பறவை - வண்டு; பேதுறல் - மயக்கமுறுதல்; அஞ்சுதல் - அருளான் அஞ்சுதல். 12 தேரன் - தேரனாய். 13 குறும்பொறை - சிறு மலை.

14 உறந்தைக்குணாது குன்றமென்றது, உறையூர்க்குக் கீழ்ப் பக்கத்ததாகிய சிராப்பள்ளி மலை. 17 அரிவை - விளி;

17 நின்னலநினைந்து 13 தோன்றுநாடன்' எனக்கூட்டுக.

பி - ம் : 1. வைந்நுதி 5. புறங்கொடுப்ப; 9. நரம்பார்ப் பன்ன. 12. யாத்த, தேரவன். 13. உதுக்காண்.

5. பாலை

அளிநிலை பொறாஅ தமரிய முகத்தள்
விளிநிலை கொள்ளா டமியண் மென்மெல
நலமிகு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்
குறுக வந்துதன் கூரெயிறு தோன்ற
வறிதகத் தெழுந்த வாயண் முறுவலள்
கண்ணிய துணரா வளவை யொண்ணுதல்
வினைதலைப் படுதல் செல்லா நினைவுடன்
முளிந்த வோமை முதையலங் காட்டுப்
பளிங்கத் தன்ன பல்காய் நெல்லி
மோட்டிரும் பாறை யீட்டுவட் டேய்ப்ப
வுதிர்வன படூஉங் கதிர்தெறு கவாஅன்
மாய்த்த போல மழுகுநுனை தோற்றிப்
பாத்தி யன்ன குடுமிக் கூர்ங்கல்
விரனுதி சிதைக்கு நிரைநிலை யதர
பரன்முரம் பாகிய பயமில் கான
மிறப்ப வெண்ணுதி ராயி னறத்தா
றன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
யன்ன வாக வென்னுநள் போல
முன்னங் காட்டி முகத்தி னுரையா
வோவச் செய்தியி னொன்றுநினைந் தொற்றிப்
பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொ
டாகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையன்
மோயின ளுயிர்த்த காலை மாமலர்
மணியுரு விழந்த வணியழி தோற்றங்
கண்டே கடிந்தனஞ் செலவே யொண்டொடி
யுழைய மாகவு மினைவோள்
பிழையலண் மாதோ பிரிதுநா மெனினே.

என்பது : பொருள்வயிற் பிரியக்கருதிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச்சொல்லிச் செலவழுங்கியது.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

வரி

1 பொருது அமரிய - பொருமையாலே மேவின.

2 விளிநிலை - அழைக்கும் நிலை; கொள்ளாள் என்றது, போக்கிற்கு உடன்படாது ஆற்றுளாய் நின்ற நிலையைப்பற்றி; தமியள் - நாண்முதலான குணங்களொழியத் தானேயாதல்.

3 அவ்வடியாலே நிலம் வடுக்கொள்ள என்க. இயல்பாக மெத்தென நடக்கும் அடி, இப்பொழுது நிலம் வடுக்கொள்ள நடந்து அவசத்தால், நிலத்தைக் காலாற் கீறி வடுப்படுத்தி என்றுமாம்.

5 வறிது - சிறிது. அகம் - இடம். 6 கண்ணியது உணரா அளவை - நாம் கருதியது தான் அறிவதற்கு முன்பே 7 வினை - ஆள்வினை. 7 அதனை நாம் தலைப்படுதல் செய்யாதகல, 3 நிலத்தைக் காலால் கீறி வடுப்படுத்தி என்றுமாம்; கருத்துடனே.

8 முதையற்காடு; அம் - சாரியை; 10 மோடு - உயரம்; ஈட்டுதல் - குவித்தல். 11 உதிர்வன - உதிர்ந்து, படுதல்- உண்டாதல். 12 மாய்த்தல் - தீட்டுதல். மழுகுதல் - தேய்தல்; தோற்றி - தோற்றுவித்து.

13 பாத்தி அன்ன - பதித்து வைத்தாலொத்த; குடுமி - தலை; 14 நிரை நிலை அதர - கல்லொழுங்கு பட்ட நிலைமையையுடைய வழிகள். 15 முரம்பு - வன்னிலம்.

17 தொன்றுபடு கிளவி - இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்துச் சொன்ன வார்த்தை. 18 அன்னவாக - அங்ஙனம் சொல்லிக் கழிக. 19 முன்னம் - குறிப்பு. 20 ஒன்று நினைந்து ஒற்றி - போக்கு உடம்படாமையை நினைந்து துணிந்து.

21 பாவை - கண்ணிற்பாவை; பனிநீர் - நடுக்கத்தைச் செய்கிற நீர்; நீர் நோக்கம் - நீரையுடைய பார்வை. 22 ஒடுக்கிய - அணைத்த. 23 பிணையல் - செங்கழுநீர் மாலை. 25 மணி - பவளம்; தோற்றம் - காட்சி. 26 கண்டே என்னும் ஏகாரம் ஈற்றசை;

26 ஒண்டொடி யென்பது தொடங்கி ஆற்றலாற் கூறினான்.

14 அதர 15 கானம் என்க.

பி - ம். 2. விளிநிலை கேளாடமி; மேன்மேனலமிகு; 16. வெண்ணினிராயி;

6 மருதம்

அரிபெய் சிலம்பி னாம்பலந் தொடலை
யரம்போ ழவ்வளைப் பொலிந்த முன்கை
யிழையணி பணைத்தோ ளையை தந்தை
மழைவளந் தரூஉ மாவண் டித்தன்
பிண்ட நெல்லி னுறந்தை யாங்கட்
கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தங்
குழைமா ணொள்ளிழை நீவெய் யோளொடு
வேழ வெண்புணை தழீஇப் பூழியர்
கயநா டியானையின் முகனமர்ந் தாஅங்
கேந்தெழி லாகத்துப் பூந்தார் குழைய
நெருந லாடினை புனலே யின்றுவந்
தாக வனமுலை யரும்பிய சுணங்கின்
மாசில் கற்பின் புதல்வன் றாயென
மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றியெம்
முதுமை யெள்ளலஃ தமைகுந் தில்ல
சுடர்ப்பூந் தாமரை நீர்முதிர் பழனத்
தந்தூம்பு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கி
வாளை மேய்ந்த வள்ளெயிற்று நீர்நாய்
முள்ளரைப் பிரம்பின் மூதரிற் செறியும்
பல்வேன் மத்தி கழாஅ ரன்னவெம்
மிளமை சென்று தவத்தொல் லஃதே [கே.
யினிமையெவன் செய்வது பொய்ம்மொழி யெமக்

என்பது : பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகற்குக் கிழத்தி கூறியது.

— பரணர்.

வரி

2 வளைப்பொலிந்த - வளையாற் பொலிந்த.

3 ஐயை - ஒரு கற்புடைய மகள்; இவள் தந்தை என்றது இவள் கற்புடைமை நோக்கி.

4 மழைவளம் போலத்தரும் பெரிய வண்மை; 3 தந்தை யாகிய தித்தன். 6 கழை - ஓடக்கோல். 7 குழை முதலான மாட்சிமையை யுடைய இழை; நீ விரும்பின பரத்தை. 8 வேழமாகிய தெப்பம்.

9 யானை எனவே பிடியும் அடங்கிற்று. இன் - உவமம்; ஆங்கு - அவ்விடத்து. 10 குழைய - பொலிவழிய. 13 கற்பின் தாய் என்க. 14 மாயம் - வஞ்சனை; தம்மிடத்திற் சாய்ந்து; பயிற்றி - பலகாலிற் சொல்லி.

15 முதுமை எள்ளல் - முதுமை எள்ளாதே கொள். அஃது அமைகும் - அம்முதுமைக்கு நாங்கள் பொருந்துவேம்; அன்றியும் நீ செய்கின்றதற்கு அமைவேம் என்றுமாம்; 'புதல்வன்தா யென்றதுகொண்டு முதுமை எள்ளல்' என்றாள். தில் - விழைவு.

16 சுடர் - நெருப்பு; 19 அரில் - பிணக்கம்.

20 கழாஅர் - ஓர் ஊர்.

21 இளமை கழிந்து மிகப் பழைது.

22 நின் பொய்ம்மொழி எங்களுக்கு இனிமை செய்வது எவனென்றாள்.

இதன் உள்ளுறை: நீர்நாய் வாளைக்குக் காவலாகிய வள்ளையினது நிலையை நெகிழ்த்து, இழிந்ததாகிய வாளையை நுகர்ந்து, பிரம்பாகிய முதிய தூற்றிலே தங்கினாற்போல, நீயும் பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய தாய்முதலாயினாரது நிலைமையை நெகிழ்த்துக், குலமகளிரல்லாத விலைமகளிரை நுகர்ந்து, முன்பு நுமக்குண்டாகிய எங்கள் பழைமையைப் பற்ற ஒரு பயன் கருதாது தங்குதன் மாத்திரத்திற்கு எம்மில்லில் வந்தீரென்றாளாம்.

7. பாலை

முலைமுகஞ் செய்தன முள்ளெயி றிலங்கின
தலைமுடி சான்ற தண்டழை யுடையை
யல்மர லாயமொ டியாங்கணும் படாஅன்
மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய
காப்பும் பூண்டிசிற் கடையும் போகலை
பேதை யல்லை மேதையங் குறுமகள்

பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை புறத்தென
வொண்சுடர் நல்லி லருங்கடி நீவித்
தன்சிதை வறித லஞ்சி யின்சிலை
யேறுடை யினத்த நாறுயிர் நவ்வி
வலைகாண் பிணையிற் போகி யீங்கோர்
தொலைவில் வெள்வேல் விடலையொ டென்மக
ளிச்சுரம் படர்தந் தோளே யாயிடை
யத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப்
பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி
மெய்த்தலைப் படுதல் செல்லே னித்தலை
நின்னொடு வினவல் கேளாய் பொன்னொடு
புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி
யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்கு
லாய்சுளைப் பலவின் மேய்கலை யுதிர்த்த
துய்த்தலை வெண்காழ் பெறூஉங்
கற்கெழு சிறுகுடிக் கானவன் மகளே.

என்பது : மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சுரத்திடைப்பின் சென்று நவ்விப் பிணைக்கண்டு சொல்லியது.

— கயமனார்.

வரி

1 முகம் செய்தல் - நிரம்புதல் ; இலங்குதல் - விழுந்தெழுந்து ஒளிவிடுதல்.

2 சான்ற - அமைந்தன ; பன்மை கூறிற்று - முடிப்பன்மை நோக்கி ; தண்டழையை உடையாக வுடையை.

3 யாங்கணும் - எவ்விடத்தும் ; படால் - படாதே கொள்.

4 மூப்பு - பழைமை. முதுபதி - பெயர் ; தாக்கணங்குடைய- வருத்துந் தெய்வமுடைய.

5 பூண்டி - பூண்டாய் ; சின் - அசை ; இவையெல்லாம் கூறி, ஆதலால் காவலும் பூண்டாய் ; இனி வாயிலிடத்துப் போகாதேகொள், 6 அறிவுடைய இளமகளே ! பேதையல்லை, 7 பெதும்பைப் பருவத்துப் புறத்து ஒதுங்கினை என - புறப்படாத பருவத்தேபோனாய் எனச் சொல்ல ; அது கேட்டு.

8 சுடர் - விளக்கு. 9 தன் சிதைவு - தான் செய்த குற்றம்; என்றது - களவொழுக்கத்தை; அறிதல் அஞ்சி - யான் அறிகின்றேனென்று அஞ்சி; இன்சிலை-இனிய சிலைப்பு; உவகாரம் கூறிற்று.

10 நாறு உயிர் - தோன்றுகின்ற உயிர்ப்பு; என்றது இளமையான் அதன் இளைப்புக்கூறியவாறு; நவ்வி, விளி. நவ்வி 13 படர்தந்தோள் என்க நவ்வி 17 நின்னொடு வினவுவல் என்க.

12 தொலைவு - தோல்வி; எகாரம் - ஈற்றசை; 13 படர் தந்தோள் ஒரு சொல்; ஆயிடை - அப்பொழுது.

14 அருஞ்சுரத்துக் கள்ளர்; ஆ தொழு அறுத்தென - ஆவைத் தொழுவினின்றும் நேராகக் கொண்டுவந்தார்களென்று.

15 பிற்படு பூசல் - பிற்படச்சென்று மீட்கும் கரந்தையார் பூசல்; இன் - பொரு. வழிவழி ஓடி - பின்னோடி.

16 மெய்த்தலைப்படுதல் செய்யேன் - அவள் மேனியை அணுகுதல் செய்யப்பெற்றிலேன். இத்தலை - இவ்விடத்து. 17 வினவல்கேள் - நின்னொடு வினவுதற்குக் காரணம் கேள். 18 பொன்னாற் செய்த புலிப்பல்லோடு கோத்த தனிமணித்தாலி. 19 ஒலித்தல் - தழைத்தல்; குழைச் செயலை - அசோகந்தளிர்; உடை - தழையுடை. அல்குல் 22 மகள் என்க. 20 கலை - முசு. 21 துய் - தலையில் ஆர்க்கு.

22 அவள் கானக மகளாதலால் நினக்கும் ஓர் அடைவுண்டு; இனி எங்ஙனம் செய்வேனென்று கேட்கிறாள் செவிலி.

பி - ம். 11. பிணையினொதுங்கி. 16. செய்யேன்

8. குறிஞ்சி

ஈயற் புற்றத் தீர்ம்புறத் திறுத்த
குரும்பி வல்சிப் பெருங்கை யேற்றை
தூங்குதோற் றுதிய வள்ளுகிர் கதுவலிற்
பாம்புமத னழியும் பானாட் கங்குலு
மரிய வல்லமன் னிகுளை பெரிய

கேழ லட்ட பேழ்வா யேற்றை
பலாவம லடுக்கம் புலா வீர்க்குங்
கழைநரல் சிலம்பி னுங்கண் வழையொடு
வாழை யோங்கிய தாழ்கண் ணசும்பிற்
படுகடுங் களிற்றின் வருத்தஞ் சொலியப்
பிடிபடி முறுக்கிய பெருமரப் பூசல்
விண்டோய் விடரகத் தியம்பு மவர்நாட்
டெண்ணரும் பிறங்கன் மானதர் மயங்காது
மின்னுவிடச் சிறிய வொதுங்கி மென்மெலத்
துளிதலைத் தலைஇய மணியே ரைம்பால்
சிறுபுறம் புதைய வாரிக் குரல்பிழியூஉ
நெறிகெட விலங்கிய நீயி ரிச்சுர
மறிதலு மறிதிரோ வென்னுநர்ப் பெறினே.

என்பது : தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.

— பெருங்குன்றூர் கிழார்.

வரி

3 நான்ற தோல்வளையில் அடங்கின வலிய உகிராலே கதுவுதலின் ; துதிய உகிர் - உறைபுக்க உகிர்.

4 பாணாட் - பாதிநாளாகிய ; இரவு. 6 ஏற்றை - புலியேறு. 9 அசும்பு - மலையின் நீர் அறுத குழி. 11 படி - படியாக ; பூசல் - மரத்தோசை ; 12 விடரகம் - மலைமுழை ; இயம்பும் - ஆண்டுப்போய் ஒலிக்கும்

13 பிறங்குகல் - பிறங்கல் என விகாரம் ; வழியுயர்ச்சியுமாம் ; ஒரு சொல் ; மான் அதர் - மான்போம்வழி.

14 மின்னுவிட - மின்வழிவிட ; சிறிய ஒதுங்கி - மெத்தென நடந்து ; ஒதுங்க எனத்திரிக்க.

14 ஒதுங்க 5 அரியவல்ல என முன்னே கூட்டுக. ஒதுங்கிச் செல்ல எனச் சொல்லெச்சமுமாம். மென்மெல என்பது தொடங்கி வேறு பிரித்துரைக்க.

16 புதைய - மறைய ; வாரி - கோதி ; குரல் - மயிர்க் கொத்து.

17 வழி, செலவுகெட விலங்கிய சுரம் என்க. ....

18 என்னுநரை - என்று சொல்லுவாரை ; பெறிற் 4 பானுட்கங்குலும் 14 சேறற்கு 5 அரியவல்ல என்ற பொருளுரைக்க. 5 மன் - கழிவு ; சொல்லுவா ரில்லை என்றவாறு.

இப் பாட்டினுள் எற்றையினது வள்ளுகிர் கதுவலின் பாம்பு மதனழியும் என்ற இறைச்சிப் பொருள் :—எற்றையானது பாம்பை வருத்தவேண்டும் என்னும் கருத்தில்லையாயினும், அது தன் காரியஞ் செய்யவே வள்ளுகிர் படுதலாகிய அவ்வளவிற்குப் பாம்பு வலியழிந் தாற்போல, அவர் நம்மை வருத்தவேண்டுமென்னும் கருத்தில்லை யாயிருக்கவே, தமது காரியமாகிய களவின்பத்திலே ஒழுகவே, ஆறின்னுமை ஊறின்னுமை முதலாகிய இவ்வளவிற்கே நாம் வருந் தும்படியாய் விட்டது என்றவாறு.

'பெரிய கேழலட்ட' என்பது முதலாகப் 'புலாவீர்க்கும்' என்பதிறுதியாக நின்ற உள்ளுறைப் பொருள் :— புலியானது தான் நுகர்தற்பொருட்டுக் கேழலையட்டுப் பழ நாற்றத்தையுடைய பலாவ மலடுக்கம் புலா வீர்த்தாற்போல, அவரும் இன்பந் துய்த்தற் பொருட்டு வந்து நம்மைக்கூடி, அக் கூட்டத்தாலே புகழ்ச்சியை யுடைத்தாகிய நம் குடியை இகழ்ச்சியுடைத்தாம்படி பண்ணினுர் என்றவாறு.

'வழையொடு வாழையோங்கிய' என்பது முதலாக 'விண் டோய் விடாகத் தியம்பும்' என்பதிறுதியாக நின்ற சொற்களின் உள்ளுறைப் பொருள் :—வாழை நுகர வந்த யானை அதன் அயலதா கிய அசும்பின் குழியிலே விழுந்ததாகப், பின்பு அக்குழியினின்றும் எறமாட்டாது வாழையாகிய உணவையும் இழந்துழிப், பிடி அது எறுதற்குப் படியாக மரமூறிக்கின்ற ஓசை விண்டோய் விடாகத்து இயம்பினுற்போல, அவரும் நமது நலம் நுகரவந்து களவொழுக்க மாகிய குழியிலே விழுந்து, இக்கள வொழுக்கமாகிய இதனைவிட்டு வரையவுமாட்டாது நமது காவலருமையால் இக்கள வொழுக்கினை நுகரவுமாட்டாது துயரப்படுகின்றுழி, அறத்தொடு நிலை முதலாகிய இவற்றுல் மகளிராகிய நாமே வரைய முயலும் வழி, அம் முயற்சி யானே ஊரெல்லாம் அறியும்படி பண்ணினுர் என்றவாறு.

பி - ம் : 2. வள்ளுகிர்க்காலிற். 10. படிகடுங். 11. பிடி யடி. 15. மழையேரைம்பால்.

9. பாலை

கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் புழுகின் *
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
வப்புநுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்
செப்பட ரன்ன செங்குழை யகந்தோ
றிழுதி னன்ன தீம்புழற் றுய்வா
யுழுதுகாண் டுளைய வாகி யார்கழல்
பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி
னெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்க்
கொடுநுண் ணோதி மகளி ரோக்கிய
தொடிமா ணுலக்கைத் தூண்டுரற் பாணி
நெடுமால் வரைய குடிஞையோ டிரட்டுங்
குன்றுபின் னொழியப் போகி யுரந்துரந்து
ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனாது
துனைபரி துரக்குந் துஞ்சாச் செலவி
னெம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மா
ணோங்கிய நல்லி லொருசிறை நிலைஇப் †
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்திக்
கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத
லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்
மென்றோள் ‡ பெறநசைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே.

என்பது : வினைமுற்றிமீண்ட தலைமகன் தேர்ப்பாகன் கேட்பச் சொல்லியது.

— கல்லாடனார்.

---

* புழகின் ; பெஃகின். † நிலைஇய. ‡ றோணசைஇ.

வரி

1 கொல்வினை - கொற்றொழில்; புழுகாகிய 3 அப்பென்றது மல்லிகை மொட்டை.

5 இன் - அல்வழிக்கண் வந்தது.

4 செப்பு அடர் - செப்புத் தகடு.

5 துய்வாய் என்றதனைப் பெயர்ப்படுத்து ஆகுபெயராற் பூ என்க. வாயையுடையது, வாய் என்றாயிற்று. துய்- பஞ்சு; தீம் பூ என்று சேரும்; புழல் - துளை.

6 உழுது காண்டல் - துளை தாள் நீக்கிக்காண்டல்; ஆர் - ஆர்க்கு. 7 ஆலிவானின் - வானின்று விழும் ஆலி போல; காலொடு - காலாற்; சிதறி.

8 கோடு - மேடு; இயவு - வழி; 11 கொடுநுண்ஓதி - வளைந்தபனிச்சை; ஒக்கிய - எடுத்த. 12 தாண்டுதல் - குத்துதல். 14 உரந்துரந்து - வலியாற் செலுத்தி. 16 துனைபரி - விரைந்து செல்லுங் குதிரை; துரத்தல்- பின்னும் முடுக்குதல்.

16 துஞ்சாச் செலவினையுடைய 17 எம் என்க.

17-18 பன்மாணல்லில் - பலகட்டு மாட்சிமைப் பட்ட மாளிகை. 19 பாங்கர் - நல்ல பக்கம். 21 குறுகிக் கண்புதைத்து என்க; 22 பின்னகம் - பின்னின மயிர்; முறுக்கி முடித்த கொண்டை; 23 தோய்ந்தன்றுகொல் - தழுவிற்று கொல்.

பி - ம்: 18. ஞெங்குயர். (தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

10. நெய்தல்

வான்கடற் பரப்பிற் றூவற் கெதிரிய
மீன்கண் டன்ன மெல்லரும் பூழ்த்த
முடவுமுதிர் புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினைப்
புள்ளிறை கூரு மெல்லம் புலம்ப
நெய்த லுண்கண் பைதல கலுழப்

பிரித லெண்ணினை யாயி னன்று
மரிதுற் றனையாற் பெரும வுரிதினிற்
கொண்டாங்குப் பெயர்தல் வேண்டுங் கொண்டலொடு
குரூஉத் திரைப் புணரி யுடைதரு மெக்கர்ப்
பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்
மோட்டுமண லடைகரைக் கோட்டுமீன் கொண்டி
மணங்கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்
வளங்கெழு தொண்டி யன்னவிவ ணலனே.

என்பது: இரவுக்குறிவந்து தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகனை யெதிர்ப்பட்டுநின்று தோழி சொல்லியது.

— அம்மூவனார்.

வரி

1 தூவல் - துவலையை; துவலையை யேற்ற 3 புன்னை.

2 மீன் - வானமீன்; ஊழ்த்த - புறப்படவிட்ட 3 முடவு - முடத்தன்மை. 4 இறைகூரும் - தங்குதன் மிகும்.

5 பைதல கலுழ - வருத்தமுடையவாய் அழ.

7 அரிதுதுற்றனை - அரியதனைச் செலுத்துதலுற்றாய்; உரிதினின் - இவளுக்கே உரித்தாக.

8 ஆங்கு - நின்னூரிடத்து; கொண்டலொடு - கீழ் காற்றால்.

10 கொன்ற - அழிவு கோத்த.

12 பகுத்தல் - பலர்க்குங் கொடுத்தல்.

13 நலம் இவட்கு 7 உரித்தாகக் 8 கொண்டுபோகவேண்டு மென்றது, வரைந்துகொண்டு போகவேண்டும் என்றவாறு; அன்றாயின் இவள் இறந்துபடுமென்பது தோன்றக் கூறியவாறு.

புன்னையது கொம்பிலே புள்ளிறைகூரும் என்றது புள்ளுக்குப் புன்னை இருப்பிடமாயினாற்போல எங்களுக்கு ஆதாரமாகி நீ ஆயிற்றில்லை என்றவாறு.

'பழந்திமில் கொன்ற' என்பது முதலாகக் 'கொண்டி' என்பது ஈறாக நின்ற சொற்கு இறைச்சிப்பொருள்: பரதவர் தாம் அழிவு

கோத்த * திமிலானும் பண்ணின வலையானும் தமது தொழிலாகிய வேட்டைமேற் செல்லாது, தேடாமல்வந்த இழிந்த சுறுமீனை அகப்படுத்து, அதனை அழித்துக் கூறுவைத்து எல்லாரையும் அழைத்தாற்போல, நீயிரும் நுமக்கு உறுதியாக ஆக்கிக்கொள்ளப் பட்ட நன்மைகளான் நுமக்கு ஒழுக்கமாகிய நல்வழியின் ஒழுகாது, கண்டோ ரிகழ்ந்த களவொழுக்கிலே ஒழுகி, இக் களவினைப் பரப்பிப் பலரும் அலர் கூறும்படி பண்ணுநின்றீர் என்றவாறு.

பி - ம் : 5 பைதலுழப்ப. 7 மரிதுதுற்றனே. 9 குரூஉக்கிளே ; குழூஉத்திரை ; யடைதரு. 10 திமில்சென்ற.

11. பாலை

வான மூர்ந்த வயங்கொளி மண்டில
நெருப்பெனச் சிவந்த வுருப்பவி ரங்காட்
டிலையில மலர்ந்த முகையி லிலவங்
கலிகொ ளாய மலிபுதொகு பெடுத்த
வஞ்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றிக்
கயந்துக ளாகிய பயந்தபு கான
மெம்மொடு கழிந்தன ராயிற் கம்மென
வம்புவிரித் தன்ன பொங்குமணற் கான்யாற்றுப்
படுசினை தாழ்ந்த பயிலிண ரெக்கர்
மெய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்க
மவரும் பெறுகுவர் மன்னே நயவர
நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப வோமறந்
தறுகுள நிறைக்குந போல வல்கலு
மழுதன் மேவல வாகிப்
பழிதீர் கண்ணும் படுகுவ மன்னே.

என்பது : தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவிடத்து ஆற்றாளாய தலைமகள் வேறுபாடுகண்டு ஆற்றாளாய தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றுவலென்பதுபடச் சொல்லியது.

— ஔவையார்.

* சோர்ந்த என்றும் பாடம்.

வரி

2 சிவத்தல் - கோபித்தல். உருப்பு வெப்பம். 3 இலையில வாய்; 4 ஆயம் - மக்கள்தொகுதி. விருப்பமிக்கு. 5 சுடர் நெடுங்கொடி - விளக்கின் ஒழுங்கு; என்றது, கார்த்திகை விளக்கை. தோன்றி - தோன்ற. 7 கம்மென - விரைய; தேய வழக்கு. 9 படுசினை - பெரிய கொம்புகள்; எக்க ரிடத்துக் 10 கைகவர் - கைவிரும்புகின்ற முயக்கினை 11 நயவரப் பெறுகுவர்.

12 நிகர் - ஒளி: ஓ மறந்து - ஓவுதன் மறந்து. 14 மெலிவான் அழுதல்; மேவலவாய் - பொருந்தாவாய்.

7 கொண்டு கழிந்தோராயிற் கம்மென 11 அவரும் பெறுகுவர் 15 கண்ணும்படும்: அது செய்கின்றிலர் என்றவாறு. மன் - கழிவு.

காரியவாய்பாடு சொல்லுதலால் ஆற்றுதல் பெற்றும்.

பி - ம்: 1. வயங்கொளிர். 3. டிலையின். 8. விரிந்தன்ன. 13. வைகலும்.

12. குறிஞ்சி

யாயே கண்ணினும் கடுங்கா தலளே
யெந்தையு, நிலனுறப் பொறாஅன் சீறடி சிவப்ப
வெவனில குறுமக ளியங்குதி யென்னும்
யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பி
5 னிருதலைப் புள்ளி னோருயி ரம்மே
யேனலங் காவல ராஞ தார்த்தொறுங்
கிளிவிளி பயிற்றும் வெளிலாடு பெருஞ்சினை
விழுக்கோட் பலவின் பழுப்பயங் கொண்மார்
குறவ ரூன்றிய குரம்பை புதைய
10 வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம்
புலிசெத்து வெரீஇய புகர்முக வேழ
மழைபடு சிலம்பிற் கழைபடப் பெயரு

நல்வரை நாட நீவரின்
மெல்லிய லோருந் தான்வா ழலளே.

என்பது : பகற்குறிவாராநின்ற தலைமகன் தோழியாற் செறிப் பறிவுறுக்கப் பட்டு இரவுக்குறிவாரா வரைவல் என்றாற்கு அதுவும் மறுத்து வரைவுகடாயது இப்பாட்டினுள் நீவரின் என்றது வரவு மறுத்தது. சீறடி சிவப்ப என்றது செறிப்பறிவுறீஇயது.

— * கபிலர்.

வரி

3 எவனியங்குதி - என் செய்யப் போகின்றாய் ? இல - எடீ, குறுமகள், விளி ; 4 துவரா - உவரா ; நட்பின் - நட்பினால். 5 புள்ளின் - புட்போல ; யாங்கள் ஒருயிரம் ; யாங்கணட்டவிடத்து ஒருயிரம் என்றுமாம்.

8 கோள் காய் ; பழு - பழுப்பு ; தொழிற்பெயர் ; கனியின் பயன் என்றவாறு.

9 ஊன்றிய - நாட்டிய ; தோற்றம் - தோற்றத்தை ; 12 கழை படா - மூங்கில் காலிலே மடிய ; 14 ஒரும் - அசை.

13 வரின் 14 மெல்லியல் வாழாள் என்க. 10 தேசம் - தேன்.

யானையானது வெருவத்தகாத குரம்பையை வெருவத்தக்க புலியென்று கருதித் தனக் குணவாகிய கழை முறியப் பாய்ந்தாற் போல வெருவத்தகாத எங்கள் தமரை வெருவி வரைய முயலாது திரியவே, நாங்களே இறந்துபடும்படியாயிற்று என்றவாறு.

பி - ம் : 2. பெறுஅச்சீறடி. 8. பழுஉப்பயன். 10. வேங்கை பாய 14. லொருநாள்.

13. பாலை

தன்கடற் பிறந்த முத்தி னாரமு
முனைதிறை கொடுக்குந் துப்பிற் றன்மலைத்
தெறலரு மரபிற் கடவுட் பேணிக்
குறவர் தந்த சந்தி னாரமு
மிருபே ராரமு மெழில்பெற வணியுந்
திருவீழ் மார்பிற் றென்னவன் மறவன்

* தொல்கபிலர் என்றும் பாடம்.

குழியிற் கொண்ட மராஅ யானை
மொழியி னுணர்த்துஞ் சிறுவரை யல்லது
வரைநிலை யின்றி யிரவலர்க் கீயும்
வள்வா யம்பிற் கோடைப் பொருநன்
பண்ணி தைஇய பயங்கெழு வேள்வியின்
விழுமிது நிகழ்வ தாயினுந் தெற்கேர்பு
கழிமழை பொழிந்த பொழுதுகொ ளமையத்துச்
சாய லின்றுணை யிவட்பிரிந் துறையி
னோயின் றாக செய்பொருள் வயிற்பட
மாசி றூமடி விரிந்த சேக்கைக்
கவவின் புறமைக் கழிக வளவய
லழனுதி யன்ன தோகை யீன்ற
கழனி நெல்லின் கவைமுத லலங்க
னிரம்பகன் செறுவின் வரம்பணையாத் துயல்வரப்
புலம்பொடு வந்த பொழுதுகொள் வாடை
யிலங்குபூங் கரும்பி னேர்கழை யிருந்த
வெண்குருகு நரல வீசு
நுண்பஃ றுவலைய தண்பனி நாளே.

என்பது : பொருள்வயிற் பிரியலுற்ற தலைமகனைத் தோழி செல வழுங்குவித்தது உடம்பட்டதூஉமாம்.

— பெருந்தலைச் சாத்தனார்.

வரி

1 முத்தின் - இன் அல்வழிச் சாரியை ; முத்தாரம் ; 2 துப்பினை யுடையதான என்க. 2 பிறராற் றெறுதலரிய கடவுள் ; பேணி - பூசை பண்ணி ; 6 மறவன் - படைத் தலைவன் ; மறவனாகிய 11 பண்ணி என்க.

7 மராஅ - மருவாத ; 8 மொழியினுணர்த்தும் - மொழியினாற் றொழிலறிவிக்கும் ; சிறுவரை யல்லது - சிறிது பொழுதல்லது ; 9 வரைநிலை யின்றி - தனக்கென வரைந்து நிறுத்தும் நிலைமையின்றி ; 10 கோடை - கோட்டூர். 11 தைஇய - செய்த ; வேள்வி - களவேள்வி ; 12 விழுமிது நிகழ்வதாயினும் - அப் பொருளான் அறமுதலாயின விழுமிய நடக்குமாயினும்.

13. பொழுது - காலத்தன்மை ; அமையம் - கூதிர். இக்காலத்து 14. இன் துணையாகிய இவள் என்று தேர்ந்து, இவளைத் 24 தண்பனி நாளிடத்துப் 14. பிரிந்து உறைவராயின் என்று பொருள் உரைக்க. 14. சாயலிவள் என்றது, கூதிர்க்குத் துணையாகிய இவளென்று உதவிகூறி, அதற்கு அனந்தரமாகிய 24 பனிக்காலத்துப் பிரியாமற் கூறினாள். 24. பனிநாள் 17 அகத்தீடு இன்புறாமற் கழிவதாக ; 15. நீ தேடுகின்ற பொருட்கும் ஓர் குறை பிறவாதொழிக வென்றாள், நோயுறுமென்று நினைத்து அதுபடா தொழிக என்றாள். 17. இன்புறப்ப என்னும் பாடத்திற்குக் குறிப்புரையாக்கிப் பொருளுரைக்க. அதுவும் இன்புறாமைக் கழிக என்னும் பொருளைக் கொள்ளும். 18. அழல் நுதி - அழற்கோடு; தோகை - நெற்றோடு. கடைகூர்த்துச் சிவந்திருத்தலான் அவ்வாறு கூறினார். 19. அலங்கல் - ஆகுபெயரான் அசைகின்ற கதிர்; 20. நிரம்பகன் செறு - ஒத்து அகன்ற செறு. துயல்வர - புடை பெயர; பெயர வந்தலைக்கும் 21. வாடை. 22. எர் கழை - ஓங்கின கழை ; 23. நரல - கதற; 19. செய்ந்நெல் லீன்ற முதலினொருகதிர். தோகைக்கதிராவது, அதனை முற்பட ஈனுமாதலின், அதனை ஈன்ற செய்ந்நெல் என்பாருமுளர்.

பி - ம். 1. தண்கடல். 2. முறைதிறை. 3. தொல்லரு. 13. யொழிந்த.

14. முல்லை.

அரக்கத் தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக்
காயாஞ் செம்மல் தாஅய்ப் பலவுடன்
னீயன் மூதாய் வரிப்பப் பவளமொடு
மணிமிடைந் தன்ன குன்றங் கவைஇய
வங்காட் டாரிடை மடப்பிணை தழீஇத்
திரிமருப் பிரலை புல்லருந் துகள
முல்லை வியன்புலம் பரப்பிக் கோவலர்
குறும்பொறை மருங்கி னறும்பூ வயரப்
பதவுமேய லருந்து மதவுநடை நல்லான்
வீங்குமாண் செருத்த தீம்பால் பிலிற்றக்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு

மாலையு முள்ளா ராயிற் காலை
யாங்காகு வங்கொல் பாண வென்ற
மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன்
செவ்வழி நல்யா ழிசையினென் பையெனக்
கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்ந்நிறுத்
தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் யானே
விடுவிசைக் குதிரை விலங்குபரி முடுகக்
கல்பொரு திரங்கும் பல்லார் நேமிக்
கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கு
முனைநல் லூரன் புனைநெடுந் தேரே.

என்பது : பாணன் தனக்குப் பாங்காயினுர் கேட்பச் சொல்லியது.

—ஒக்கூர் மாசாத்தனுர்.

வரி

2. தாய் - தாவ ; 9. மேயலருந்து - மேயலாக ஆர்ந்த. மேயல்-உணவு. மதவு - வலி ; 10. செருத்தல் - ஆமடி; பிலிற்ற - புறப்படவிட ; 12. மாலையும் என்ற உம்மை சிறப்பு ; காலை - இக்காலத்து. 14. சொல்லல் செல்லேன் என்ருன், கூறுதலருமையான் ; என்றது, தலைவி ஆற்ருமை கூறியவாறு. 16. பையுண்மெய் - நோய்மெய் ; 19. நேமித் 21 தேர் என்க. 3 - 4 பவளமொடு மிடைந்தாலொத்த குன்றமென்க. 4. ஒத்த 7. புலம் என்றுமாம். 4. குன்றங் கவைஇய என்பதே தொடங்கி 7. முல்லையின் புலத்திற்கு அடை.

பி - ம். 3. பரப்ப. 6. புல்லருந் துகளு 8. மருங்கினிறும்பூ தயரப். 10 பிலிற்றி.

15. பாலை

எம்வெங் காம மியைவ தாயின்
மெய்ம்மலி பெரும்பூட் செம்மற் கோசர்
கொம்மையம் பசுங்காய்க் குடுமி விளைந்த
பாக லார்கைப் பறைக்கட் பீலித்

தோகைக் காவிற் றுளுநாட் டன்ன
வறுங்கை வம்பலர்த் தாங்கும் பண்பிற்
செறிந்த சேரிச் செம்மன் மூதூ
ரறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல
தோழி மாரும் யானும் புலம்பச்
சூழி யானைச் சுடர்ப்பூ ணன்னன்
பாழி யன்ன கடியுடை வியனகர்ச்
செறிந்த காப்பிகந் தவனொடு போகி
யத்த விருப்பை யார்கழல் புதுப்பூத்
துய்த்த வாய துகணிலம் பரக்கக்
கொன்றை யஞ்சினைக் குழற்பழங் கொழுதி
வன்கை யெண்கின் வயநிரை பரக்கு
மின்றுணைப் படர்ந்த கொள்கையொ டொராங்குக்
குன்ற வேயிற் றிரண்டவென்
மென்றோ ளஞ்ஞை சென்ற வாறே.

—மாமூலனார்.

என்பது: மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.

வரி

1. எம் வெம் காமம் இயைவதாயின் 8. அறிந்த மாக்களை யுடைத்தாக என்க. யாம் வேண்டின காரியம் முடியுமாயின் அப்படியாக என்றூள். 2. கோசர் 4. துளுநாடு. 3. கொம்மை - பெருமை. அம் - சாரியை; குடுமி - தலையில் ஆர்க்கு. குடுமியை யுடையது குடுமி; காயாகிய குடுமி; அது விளைந்த பாகல் என்றது பாகற் பழத்தை; விளைதல் - முற்றுதல். 4. ஆர்கைத் 5. தோகை என்க 4. பறைக்கண் - வட்டமான கண்; 8. அறிந்த மாக்கள் - முகமறிந்த மாக்கள்; 7. மூதூர் 8. உடைத்தாக என்க. பாழி - ஊர்; நகர் - மாளிகை. 14. வாய - வாயவாய்; துகள் நிலத்திலே பரக்க. 19. அஞ்ஞை - அம்மை; 9. புலம்பப் 12. போகிச் 19. சென்ற வழி என்று சேர்க்க. 10. சூழி - முகபடாம்; பட்டயானை.

இப் பாட்டினுள் இறைச்சிப் பொருள்: கரடி ஆர்கழல் புதுப்பூவை நுகர்ந்த வாயையுடையவாய், அதிலே நிறைந்து கொன்றைப் பழத்தைக

கோதிப்போனாற்போல, அவளுந் தலைவனோடு கூடிய இன்பத்திலே நிறைந்த செருக்கினாலே கூடிவளர்ந்த தோழிமாரையும், பெற்று வளர்த்த என்னையும் புறக்கணித்துப் போனாள் என்றவாறு.

பி - ம். 12. காப்பிறந். 14. பரிப்ப. 19. மஞ்ஞை.

16. மருதம்

* நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதி னல்லி யயலிதழ் புரைய
மாசி லங்கை மணிமரு ளவ்வாய்
நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்
யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத்
தேர்வழங்கு தெருவிற் றமியோற் கண்டே
கூரெயிற் றரிவை குறுகினள் யாவருங்
காணுந ரின்மையிற் செத்தனள் பேணிப்
பொலங்கலஞ் சுமந்த பூண்டாங் கிளமுலை
வருக மாளவென் னுயிரெனப் பெரிதுவந்து
கொண்டன ளின்றோட் கண்டுநிலைச் செல்லேன்
மாசில் குறுமக ளெவன்பே துற்றனை
நீயுந் தாயை யிவற்கென யான்றற்
கரைய வந்து விரைவனென் கவைஇக்

* மனையறத்திற் குரியளாக வரைந்துகொண்ட காமக்கிழத்தி, தலைவி புதல்வன் மனைப்புறத்து விளையாடுகின்றவனைத் தழுவிக்கொண்டு தான் எழுறுதற்குக் காரணமான விளையாட்டின் முடிவின்கண் தலைவிகூற்று நிகழும் என்பதற்கு மேற்கோள் இப்பாட்டு. பரத்தையை எத்தவே, தலைவன்கட் காதலின்மை காட்டி வழுவாயிற்றேனும், உள்ளத்து ஊடலுண்மையின் அமைக்கவென்றார் என்று கொண்டு, "நாணிநின் றோணிலைகண்டி... தாங்கெனவே" என்ற பகுதியினைக் காட்டுவர். இனிப் பேரா. "களவுடம்படு நரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா" என்பது நகையுவமம்; என்னை? தலைமகனைக் கண்டறியாதாள்போலக் கரந்தொழுகுகின்ற பரத்தை அவனோடு ஒப்புமைகண்டு, தனி நின்று விளையாடும் புதல்வனைக்கொண்டு மகிழ்கின்றாளை வாயிற் கதவம் மறைந்துநின்ற தலைமகள் 'நீயும் அழ்மகவிற்குத் தாயை

களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா
நாணி நின்றோ ணிலைகண் டியானும்
பேணினெ னல்லனோ மகிழ்ந வானத்
தணங்கருங் கடவுள னன்னோ ணின்
மகன்றா யாதல் புரைவதாங் கெனவே.

என்பது : பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைமகன் யாரையும் அறியே னென்றாற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

—சாகலாசனார்.

காண்' என்றவழி, களவு கண்டபொருளோடு கையகப்பட்ட கள்வர்போலச் செய்வதறியாது தடுமாறி முகம்வேறுபட்ட நிலைமையை உவமித்துச் சிரித்தமையின் நகையுவம மாயிற்று என்றும், 'கண்டோர்க் கெல்லாம் பெருநகையாகக் களவுண்டாகப் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங்கிளையா' வென உற்றதுணரக் கூறியதிலனாயினும், கையொடுபட்ட களவுடையார்போல நின்றாளென்னும் உவமைப் பொருளானே எள்ளுதற்பொருள் தோன்றி நகை புலப்படுவதாயிற்று என்றும், களவுடன்படுநர்க்குள்ள வேறுபாடு உலகத்து அடிப்படவந்த வழக்காதலின், அஃது எதுவாக அதனையும் அறிந்து கொள்ளப்படும் என்றவாறு என்றும், தனக்கு நிகராகாமல் இழித்துரைத்தமையின் சிறுமை பற்றிவந்தது என்றும், "மகன்றாயாதல் புரைவதாங் கெனவே" என்பது பயவுவமத்திற்கு உதாரணமென்றும் கூறுவர்.

சேனா. "நாணிநின்றோள்......கடவுளன்னோ...கெனவே" என்புழி 'வானத்தணங்கருங் கடவுளன்னோள்' என்பது மகளிர்க்கெல்லாம் பொதுவாய் நாணிநின்றாளை வரைந்துணர்த்தாதாயினும், சொல்லுவான் குறிப்பால் அவளையே யுணர்த்திற்று என்று கூறுவர்.

இனி நச். 'நாணிநின்றோள்' என்னும் பொருட்பெயர் தன்றொடர்ப் பொருளைக்கொண்டு முடிந்தபின்னர், அப்பொருட்பெயர்மேல் ஒரு காரியம் கூறவேண்டியவழி, அவள் எனச் சுட்டிக்கூறுதல்வேண்டும்; அங்ஙனம் கூறாது, 'வானத் தணங்கருங்கடவு ளன்னோள்' என எல்லார்க்கும் பொதுவாயதோர் பெயராற் கூறினாளாயினும், கூறுகின்றாள் பரத்தையைக் கருதியே கூறுதலின், அக் 'கடவுளன்னோள்' என்ற பெயரும் சுட்டுப் பெயர்த் தன்மையாய் நின்றவாறு காண்க என்பர். (தொல் பொருள். 147; 233; 289; 294; 295; 296, சொல். 37, 460;

வரி

3. மணி - பவளமணி; 4. நவிறல் - பழகுதல்; நகை - மகிழ்ச்சி; 5. யாவரும் - பகைவரும்; 6. தேர் - சிறுதேர்; தனியனாய்க் கண்டே. 8. செத்தனள் பேணி - கருதிப் பேணி; செத்து - ஒப்புமாம்; ஒப்பு - தலைவனை ஒப்பு. 9. முலை - முலையிடத்து, 11. முலையிடத்துக் கொண்டு நின்றாள் என்க. 10. மாள - அசை;. 11. நின்ற நிலையினின்றும் போகேனாய்; 12. என்ன மயக்கமுற்றாய்? 13. விரையவந்து தழுவி; 15. களவு; உடம்படுதல் - இசைதல்; 17. பேணுதல் - விரும்புதல்; 18. கடவுள் - அருந்ததி; உன்னையொழிய அறியாதவள் என இகழ்ந்து கூறியவாறு. 19. புரைவதென்று மேல்நிற்றலின் 17. பேணினெனல்லனோ என்றாள். ஆங்கு அசை. அவள் பதற்றங்கண்டு 12. எவன் பேதுற்றா யென்றாள். அணங்கருங் கடவுள் என்பதற்குப் பிறரை வருத்துகின்ற எய்தற்கரிய தெய்வமகள் என்றுமாம். 3. மாசில் அங்கை - இலக்கணக் குறையற்ற கை.

பி - ம். 4. கிளவி. 6. கண்ட. 7. குறுகியாவரும். 8. சேர்த்தனள். 11. சொல்லேன். 19. புரைவதா லெனவே.

17. பாலை

வளங்கெழு திருநகர்ப் பந்துசிறி தெறியினு
மிளந்துணை யாயமொடு கழங்குட னாடினு
முயங்கின் றன்னையென் மெய்யென் றசைஇ
மயங்குவியர் பொறித்த நுதல டண்ணென
முயங்கினள் வதியு மன்னே யினியே
தொடிமாண் சுற்றமு மெம்மு முள்ளா
ணெடுமொழித் தந்தை யருங்கடி நீவி
னொதும லாள னெஞ்சறப் பெற்றவென்
சிறுமுதுக் குறைவி சிலம்பார் சீறடி
வல்லகொல் செல்லத் தாமே கல்லென
வூரெழுந் தன்ன வுருகெழு செலவி
னீரி லத்தத் தாரிடை மடுத்த
கொடுங்கோ லுமணர் பகடுதெழி தெள்விளி
நெடும்பெருங் குன்றத் திமிழ்கொள வியம்புங்
கடுங்கதிர் திருகிய வேய்பயில் பிறங்கற்

பெருங்களி றுரிஞ்சிய மண்ணரை யாஅத்
தருஞ்சுரக் கவலைய வதர்படு மருங்கி
னீளரை யிலவத் தூழ்கழி பன்மலர்
விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறன் மூதூர்
நெய்யுமிழ் சுடரிற் கால்பொரச் சில்கி
வைகுறு மீனிற் றோன்று
மைபடு மாமலை விலங்கிய சுரனே.

என்பது: மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.

—கயமனர்.

வரி

1. சிறிது - சிறிதுபொழுது; 3. அசைஇ - வருந்தி: 4. செறி வியர். தண்ணென - குளிர; 5. என்னைத் தழீஇ; மன் - கழிவு. 8. அற - தனக்கென; 9. சிறுமுதுக் குறைவி - இளமையிலே அறிவு முதிர்ந்தவள்; 11. ஊர் குடியாக எழுதல்; உரு - உட்கு; 13. தெழித்தல் - உரப்புதல்; 12. மடுத்த 13. பகடு; 14. இமிழ் - இசை; 15. ஆதித்தன் ஒளி முடுகிய; 15. திருகிய 22. மலை; 15. பிறங்கல் 22. மலை. 16. மண்ணரை (யா) - மாரிக் காலத்துண்டான சேறு உலர்ந்து விறுவிறுத்த உடலை உரோசுதலால் மண்ணையுடைய அரை. 17. கவலையவதர் - கவர்த்த வழி. 20. கால் பொருகையாலே நெய்யுமிழ் சுடர்போல 18. ஊழ்கழி பன் மலர் 20. பின்பு சில்கி 21. மீனிற்றோன்றும் என்க. 18. ஊழ்கழி - முறைமை மிக்க; என்றது, நாட்புக்கு முதிர்ந்த பூவை நெய்யுமிழ் சுடர்போல விழும்படி காற்றுப் பொருதலாலே நின்றவை சில்கி, விடிகின்ற காலத்து மீன்போலத் தோன்றும் என்றுமாம். 9-10. சீறடிதாஞ் செல்லவல்லவோ எனக் கூட்டுக. 11. செலவின் - செலவிடத்து. 15. திருகிய 17. அருஞ்சுரம் எனவுமாம்.

பி - ம். 3 முன்னே. 17. கவலையதர். 18. தூழ்படு.

18. குறிஞ்சி

நீர்நிறங் கரப்ப வூழுறு புதிர்ந்து
பூமலர் கஞலிய கடுவரற் கான்யாற்றுக்
கராஅந் துஞ்சுங் கல்லுயர் மறிசுழி
மராஅ யானை மதந்தப வொற்றி
யுராஅ வீர்க்கு முட்குவரு நீத்தந்

கடுங்கட் பன்றியி னடுங்காது துறந்து
நாம வருந்துறைப் பேர்தந் தியாமத்
தீங்கும் வருபவோ வோங்கல் வெற்ப
வொருநாள் விழும முறினும் வழிநாள்
வாழ்குவ ளல்லளென் றோழி யாவது
மூறில் வழிகளும் பயில வழங்குநர்
நீடின் றாக விழுக்குவ ரதனா
லுலமரல் வருத்த முறுதுமெம் படப்பைக்
கொடுந்தே னிழைத்த கோடுயர் நெடுவரைப்
பழந்தூங்கு நளிப்பிற் காந்தளம் பொதும்பிற்
பகனீ வரினும் புணர்குவை யகன்மலை
வாங்கமைக் கண்ணிடை கடுப்பயா
யோம்பின ளெடுத்த தடமென் றோளே.

என்பது: தோழி இரவுவருவானைப் பகல்வர வென்றது.

—கபிலர்.

வரி

3. கல்லுயர் மறிசுழி - உயர்ந்த கல்லிலே மோதி மறிந்த சுழியெனக் கூட்டுக. 4. மராஅ யானை - மதத்தானே பிடியொடுங் கன்றொடும் மருவாத யானை. 3. முதலை துஞ்சுஞ் சுழி என்க. மறிசுழியையுடைய 5. நீத்தம்; நீத்தத் 7. துறையைப் பேர்ந்து. 9. விழுமம் - இடர்; வழிநாள் - பின்னாள்; என்றது, விழுமம் அறிவது பின்னாளென்று. 12. நீடின்று - நீடுதலில்லையாக; இழுக்குவர் - குற்றப்படுவர்; 15. நளிப்பு - செறிவு; 17. கண்ணிடை - இரண்டு கண்ணுக்கும் நடுவு; 18. எடுத்த - எடுத்து வளர்த்த; 18. தோள். 16. பகலும் புணர்குவை எனக் கூட்டுக. 14. தேனிழைத்த என்றதனானே தேனழிக்க வருவாராலும், 15. பழந்தூங்கு நளிப்பென்றதனானே பழமெடுக்க வருவாராலும், காந்தளம் பொதும் பென்றதனானே பூப்பறிக்க வருவாராலும் பகற்குறியும் அரிதென்று குறிப்பான் மறுத்தாளாம்.

பி - ம். 3. மறுசுழி. 6. துணிந்து.

19. பாலை

அன்றவ ணொழிந்தன்று மிலையே வந்துநனி
வருந்தினை வாழியெ னெஞ்சே பருந்திருந்
துயாவிளி பயிற்று மியாவுயர் நனந்தலை
யுருடுடி மகுளியிற் பொருடெரிந் திசைக்குங்
கடுங்குரற் குடிஞைய நெடும்பெருங் குன்ற
மெம்மொ டிறத்தலுஞ் செல்லாய் பின்னின்
றொழியச் சூழ்ந்தனை யாயிற் றவிராது
செல்லினிச் சிறக்கநின் னுள்ளம் வல்லே
மறவ லோம்புமதி யெம்மே நறவின்
சேயித ழனைய வாகிக் குவளை
மாயிதழ் புரையு மலிர்கொ ளீரிமை
யுள்ளகங் கனல வுள்ளுதொ றுலறிப்
பழங்கண் கொண்ட கலிழ்ந்துவீ ழவிரறல்
வெய்ய வுகுதர வெரீஇப் பையெனச்
சில்வளை சொரிந்த மெல்விறை முன்கை
பூவீ கொடியிற் புல்லெனப் போகி
யடர்செ யாயகற் சுடர்துணை யாக
வியங்காது வதிந்தநங் காதலி
யுயங்குசாய் சிறுபுற முயங்கிய பின்னே.

என்பது: நெஞ்சினாற் பொருள்வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் தலைமகள் நலனயந்துள்ளிய நெஞ்சினைக் கழறியது*.

—†பொருந்தில் இளங்கீரனார்.

வரி

1. வந்து - போந்து; 4. உருள் துடி - கடிப்பு உருளுகின்ற இழுகு பறை. மகுளி - ஓசை; இன் - பொரு; ஒப்புரைத்தது ஓசை மாத்திரம் பற்றி; பொருடெரிதல் குடிஞை யோசைக்குள்ளது;

* பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்திற் றன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது என்றும், †உலோச்சனார் என்றும் பாடம்.

'குத்திப் புதை' என்றதோர் பொருள் தோன்ற இசைக்கும். தெரிய எனத் திரிக்க. பொருள் - போவார் காரியம்; பொருளும் ஆம். 7. ஒழிப்பு - ஓகையை ஒழிப்பு. 8. செல் - திரியப்போ; உள்ளம் - நெஞ்சினது உள்ளம்; சிறத்தல் - நினைத்தது பெறுதல். 9. எம்மைக் கடுக மறப்பை, மறவாதொழியவேண்டும் என்றான்.

9 - 14. 'நறவின் சேயிதழ்............பையென' என்றது, உள்ளுந்தோறும் உள்ளகங்கனலுகையாலே குவளையினது கரிய இதழை ஒக்கும் நீர்மிகுதல்கொண்ட கரிய இமை பின்பு நறவின் சேயிதழனையவாகி உலறிப் பழுங்கண் கொண்ட விரைந்துவிழுகின்ற அவிரறல் வெய்யவாகச் சொரிய என்க. நறவின் சேயிதழ் செவ்வரிக்கு உவமமாகவும், குவளை கண்வடிவிற்கு உவமமாகவும் உரைப்பாரும் உளர்.

12. உள்ளகம் - நெஞ்சு; உலறி - வற்றி; 13. பழுங்கண் - புன்கண்; அறல் - இமையிடத்து அற்று விழுகின்ற நீர்; கொண்ட அவிரறல் - கோடற்கு ஏதுவான அவிரறல்; 14. வெரீஇ - பிறர் காண்பரென்று அஞ்சிப் பையெனப் 16. போகி என்க.

15. சில்வளை சொரிந்த என்றது பல்வளையெல்லாம் முன்பே கழன்றோடின; சில்வளைகள்தாமும் போயின என்றவாறு. 15. முன்கைக் 18. காதலி என்க.

17. அடர் - பொன்னடர். அகல் - விளக்கு அகல்; 18. வலியின்மையின் உலவமாட்டாது ஓரிடத்தே இருந்த; 19. உயங்குபுறம் - மெலிந்த புறம். சிறுபுறம் முயங்கிய என்றான், மறையநின்று பின்னே கட்டுதலான்; இதுவும் ஓர் செய்தி.

19. முயங்கியபின் 9. மறவலோம்பு எனக் கூட்டுக.

பி - ம். 2. நெஞ்சம். 11. யாயிதழ்; மலர்கொள். 12. உள்ளம். 13. கதழ்ந்து. 18. வதிந்தவெம்.

20. நெய்தல்

பெருநீ ரழுவத் தெந்தை தந்த
கொழுமீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பி
யெக்கர்ப் புன்னை யின்னிழ லசைஇச்
செக்கர் ஞெண்டின் குண்டளை கெண்டி
ஞாழ லோங்குசினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித்
தாழை வீழ்கயிற் றூச றூங்கிக்
கொண்ட விடுமணற் குரவை முனையின்
வெண்டலைப் புணரி யாயமொ டாடி
மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ யணித்தகப்
பல்பூங் கான லல்கினம் வருதல்
கவ்வை நல்லணங் குற்ற வில்வூர்க்
கொடிதறி பெண்டிர் சொற்கொண் டன்னை
கடிகொண் டனளே தோழி பெருந்துறை
யெல்லையு மிரவு மென்னாது கல்லென
வலவ னாய்ந்த வண்பரி
நிலவுமணற் கொட்குமோர் தேருண் டெனவே.

என்பது: பகற்குறிவந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய், தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது.

—*உலோச்சனார்.

வரி

1. அழுவம் - பரப்பு. 2-3. நிழலிடத்துத் தங்கி ஓப்பி என்க.
4. செக்கர் - சிவந்த; ஞெண்டு. 16. கொட்கை - பரந்து திரிய விடுதல்; 5 - 6. ஞாழலொடுந் தாழையொடும் பிணித்த ஊசல் என்க. 10. அல்கினம் வருதல் - தலைவனொடு தங்கிவருதல்; அல்கினம் வருதலைப் 12. பெண்டிர் சொற்கொண்டு அன்னை 13. காவல் கொண்டாள் என்க. 12. கொடிது - கொடுமைத் தொழில்.

11. கவ்வை நல்லணங்குறுதல் - அலராகிய பேய் பிடித்தல்.

பி - ம். 5. லொடுங்குசினை. 9. அணித்தகைப். *பொருந்தில் இளங்கீரனார்.

21. பாலை

மனையிள நொச்சி மௌவல் வான்முகைத்
துணைநிரைத் தன்ன மாவீழ் வெண்ப
லவ்வயிற் றகன்ற வல்குற் றைஇத்
தாழ்மென் கூந்தற் றடமென் பணைத்தோண்
மடந்தை மாணலம் புலம்பச் சேய்நாட்டுச்
செல்ல லென்றியான் சொல்லவு மொல்லாய்
வினைநயந் தமைந்தனை யாயின் மனைநகப்
பல்வேறு வெறுக்கை தருகம் வல்லே
யெழுவினி வாழியெ னெஞ்சே புரியிணர்
மெல்லவி ழஞ்சினை புலம்ப வல்லோன்
கோடறை கொம்பின் வீயுகத் தீண்டி
மராஅ மலைத்த மணவாய்த் தென்றல்
சுரஞ்சென் மள்ளர் சுரியற் றாற்று
மென்றாழ் நின்ற புன்றலை வைப்பிற்
பருந்திளைப் படூஉம் பாறுதலை யோமை
யிருங்கல் விடரகத் தீன்றிளைப் பட்ட
மென்புனிற் றம்பிணவு பசித்தெனப் பைங்கட்
செந்நா யேற்றை கேழ ருக்க
விரியற் பிணவ றீண்டலிற் பரீஇச்
செங்கா யுதிர்ந்த பைங்குலை யீந்தின்
பரன்மட் சுவல முரணில முடைத்த
வல்வாய்க் கணிச்சிக் கூழார் கூவல
ரூறா திட்ட வுவலைக் கூவல்
வெண்கோடு நயந்த வன்பில் கானவ
ரிகழ்ந்தியங் கியவி னகழ்ந்த குழிசெத்
திருங்களிற் றினநிரை தூர்க்கும்
பெருங்க லத்தம் விலங்கிய காடே.

என்பது: பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்து நின்று மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறியது.

—காவன்முல்லைப் பூதனார்.

வரி

1. நொச்சியின் மெளவல் ; 2. மா - வண்டு ; திருவுமாம். 3. அவ்வயிறு - ஐதான வயிறு ; தைஇ - கைசெய்து ; 6. ஒல்லாய் - அதற்குப் பொருந்தாய் ; அங்கே நான் சொல்லவும் அதற்குப் பொருந்தாயாய் 7. வினையை விரும்பி யவ்வினைக்கமைந்து போந்தாயாயினென்க; மனை - தலைவி ; நக - மகிழ ; இல் விளங்க என்றுமாம். 8. பல கூறுபட்ட வெறுக்கை ; தருகம் - தருவேம்.

9. இனி-இப்போது ; புரியிணர்-வலஞ் சுரிந்த பூங்கொத்து. 10. அது மெத்தென மலர்கின்ற கொம்பு ; புலம்ப - கொம்பே கொம்பாய்த் தனிப்ப ; 10. வல்லோன் - பூக்கொள்ள வல்லவன் ; 11. கோடு - பெருங்கொம்பு ; கொம்பு - அடிக்குங் கோல். 13. சுரியல் - குழன்ற மயிர் ; 14. வைப்பு - ஊர்.

20 - 21. சுந்தின்பரலொடுகூடிய மண்ணையுடைய மேடு ; முரணிலம் - வன்னிலம் ; 22. கணிச்சி - குந்தாலி; 23. ஊருதிட்ட - ஊருமையாலே அவர் விட்டுப்போன; உவலைக்கூவல், உண்டாயின் உள்ளது சருகென்றவாறு.

25. இகழ்ந் நியங் கியவென்றது - இங்கோரேத மில்லையென்று மதியாது திரியும் வழி. குழியென்று கூவலருடைத்த குழியைக் கருதித் தூர்க்கும் காடென்க.

13. தூற்றும் 14. வைப்பு.

15 - 16. ஓமையையுடைய கன் முழையில் காவற்பட்ட 17. பிணவு என்க. 27. காட்டிலே 9. எழு என்க.

பி - ம். 1. மனைவளர் 4. நகைமென், 6. செல்லலமென்றியான்.

22. குறிஞ்சி

அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியி னிழிதருங்
கணங்கொ ளருவிக் கான்கெழு நாடன்
மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்ல
லிதுவென வறியா மறுவரற் பொழுதிற்

படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை
நெடுவேட் பேணத் தணிகுவ ளிவளென
முதுவாய்ப் பெண்டி ரதுவாய் கூறக்
களநன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்
துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த வுருகெழு நடுநா
ளார நாற வருவிடர்த் ததைந்த
சாரற் பல்பூ வண்டுபடச் சூடிக்
களிற்றிரை தெரீஇய பார்வ லொதுக்கி
னொளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல
நன்மனை நெடுநகர்க் காவல ரறியாமைத்
தன்னசை யுள்ளத்து நந்நசை வாய்ப்ப
வின்னுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து
நக்கனெ னல்லனோ யானே யெய்த்த
நோய்தணி காதலர் வரவீண்
டேதில் வேலற் குலந்தமை கண்டே.

என்பது: 1. வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தகாலத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாகத் தோழி தலைமகனை இயற்பழிப்பத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது. 2. தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து சிறைப்புறத்தானாகத் தோழியாற் சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியதூஉமாம்.

—வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்.

வரி

4. இதுவென் வறியாமை - மார்பு வருத்தமென் றறியாமை. மறுவரல் - சுழற்சி; 5. படியோர் என்றது பிரதியோர் என்னும் வடமொழித் திரிவு; பல் புகழ் - வென்றியுந் தியாகமுமுதலாயினவற்றானாய புகழ்; 6. தணிதல் - செல்லல் தணிதல்; 7. வாய்கூற - மெய்யாக்கூற; 8. சூட்டி - சூட்ட; என்றது வேலிற்கு. அவ்வேலன் முருகனை இங்ஙன்ஞ் செய்து ஆற்றுப் படுத்தானென்க. 11. ஆற்றுப் படுத்தல் - மனையிற்கொண்டு புகுதல்.

14. ஒதுக்கின் - ஒதுக்கொடு; 17. தன்னசையுள்ளம்-தன்னை நச்சுதலையுடைய உள்ளமென்று உள்ளத்திற்கு அடை; அதில் நம்முடை நசை யென்றது வேட்கையை. 19-20. எய்த்த நோய் - இளைத்தற்குக் காரணமாகியநோய். 21. உலந்தமை கண்டு 19. நக்கனெனல்லனோ என்க.

வெறியெடுத்துத் தீராதவழியில் அஃதியாராலே வந்ததென்றயிராதபடி வரையவந்த பேருதவியினரைப் பொல்லாங்கு சொல்லக் கடவையோ என இயற்பட மொழிந்தது.

4. இதுவென வறியாமை - இதுவென்று துணிந்து தமரறியாப் பொழுதென்றுமாம்.

பி - ம். 8. சூடி. 16. காவலறியர்மை. 18. குழைய்ப.

23. பாலை

மண்கண் குளிர்ப்ப வீசித் தண்பெயல்
பாடுலந் தன்றே பறைக்குர லெழிலி
புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நனை
நெருங்குகுலைப் பிடவமொ டொருங்குபிணி யவிழக்
காடே கம்மென் றன்றே யவல
கோடுடைந் தன்ன கோடற் பைம்பயிர்ப்
பதவின் பாவை முனைஇ மதவுநடை
யண்ண லிரலை யமர்பிணை தழீஇத்
தண்ணறல் பருகித் தாழ்ந்துபட் டனவே
யனையகொல் வாழி தோழி மனைய
தாழ்வி னொச்சி சூழ்வன மலரு
மௌவல் மாச்சினை காட்டி
யவ்வள வென்றா ராண்டுச்செய் பொருளே.

என்பது: தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

—ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்.

வரி

1. மண்கண் - மண்ணிடம்; வீசுதல் - கொடுத்தல்; மழையை வீசி.

2. பாடு - ஒலி; உலத்தல்-ஓசை அறுதல்; 5. கம் - அநுகரணம். 6. கோடு - சங்கு; கோடலாகிய பயிர். கோடலைக் களையாகவுடைய வரகு முதலாகிய பயிர் என்றுமாம். 9. தாழ்ந்துபடுதல் - ஓரிடத்தே சேர்ந்து தங்குதல்; தாழ்வி ஞெச்சி - குறுமையினையுடைய நொச்சி; 12. மாச்சினை - மௌவல் சூழ்ந்த நொச்சிக் கருங் கொம்பு. 13. என்றாரென்பது முற்று.

10. அனையகொல் - அது மலர்ந்த மாத்திரையோ மேலே போய்த்தோ என்றாள். மேலே போனபடி கூறுவாள்; பொருள் அங்ஙனம் சிறந்ததோ என்றுமாம்.

பி - ம். 4 பிடவொடு. 8. யமர்துணை.

24. முல்லை

வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த
வளைகளைந் தொழிந்த கொழுந்தி னன்ன
தளைபிணி யவிழாச் சுரிமுகப் பகன்றை
சிதரலந் துவலை தூவலின் மலருந்
தைஇ நின்ற தண்பெயற் கடைநாள்
வயங்குகதிர் கரந்த வாடை வைகறை
விசும்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி
மங்குன் மாமழை தென்புலம் படரும்
பனியிருங் கங்குலுந் தமிய ணீந்தித்
தம்மூ ரோரே நன்னுதல் யாமே
கடிமதிற் கதவம் பாய்தலிற் றொடிபிளந்து
நுதிமுக மழுகிய மண்ணைவெண் கோட்டுச்
சிறுகண் யானை நெடுநா வொண்மணி
கழிப்பிணிக் கறைத்தோற் பொழிகணை யுதைப்புத்
தழங்குகுரல் முரசமொடு முழங்கும் யாமத்துக்

கழித்துறை செறியா வாளுடை யெறுழ்த்தோ
ளிரவுத்துயின் மடிந்த தானை
யுரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யேமே.

என்பது: 1. தலைமகன் பருவங்கண்டு சொல்லியது. 2. வினைமுற்றுந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியதூஉமாம்.

—ஆலூர் மூலங்கிழார்.

உரி

1. வேளாப் பார்ப்பான்-யாகம்பண்ணாத ஊர்ப்பார்ப்பான்; இவர்களுக்குச் சங்கறுக்கையுந் தொழில்; 2. வளையாக் களைந்தொழிந்த; கொழுந்து - சங்கின் தலை; 4. சிதரலந்துவலை - சிதறுகின்ற துவலை; 5. தைஇநின்ற - தைத்தன்மை நின்ற; 6. கதிர்கரந்த வைகறை; 8. மங்குல் - இருள். 5. கடைநாளாகிய 9. பனிக்காலம் என்றது அற்சிரத்தை. 13. மணி - மணியோசை; 14. உதைப்பு - உதைப்பாலுளதாகிய ஓசையை; களைத்தோல் - கருங்கடகு; 16. கழித்து - உருவி. 12 - 13. கோட்டியானை என்க. 10. யாம் 18. பாசறையேம். 7. விசும்பு தோலுரிவது போலு மென்க; 12. மண்ணை வெண்கோடு - மழுமட்டையான கோடு; 16. வாளுடை 18. வேந்து என்க.

பி - ம். 2. தொழித்த. 12. மழுங்கிய.

25. பாலை

நெடுங்கரைக் கான்யாற்றுக் கடும்புனல் சாஅ
யவிரறல் கொண்ட விரவுமணலகன்றுறைத்
தண்கய நண்ணிய பொழிறொறுங் காஞ்சிப்
பைந்தா தணிந்த போதுமலி யெக்கர்
வதுவை நாற்றம் புதுவது கஞல
மாநனை கொழுதிய மணிநிற விருங்குயில்
படுநா விளியா னடுநின் றல்கலு

முரைப்ப போல வூழ்கொள்பு கூவ
வினச்சித ருகுத்த விலவத் தாங்கட்
சினைப்பூங் கோங்கி னுண்டாது பகர்நர்
பவளச் செப்பிற் பொன்சொரிந் தன்ன
விகழுந ரிகழா விளநா ளமையஞ்
செய்தோர் மன்ற குறியென நீநின்
பைத லுண்கண் பனிவார் புறைப்ப
வாரா மையிற் புலந்த நெஞ்சமொடு
நோவல் குறுமக ணோயியரென் னுயிரென
மெல்லிய வினிய கூறி வல்லே
வருவர் வாழி தோழி பொருநர்
செல்சமங் கடந்த வில்கெழு தடக்கைப்
பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த் திதிய
னின்னிசை யியத்திற் கறங்குங்
கன்மிசை யருவிய காடிறந் தோரே.

என்பது : பருவங்கண்டழிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

—ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியன்.

2. அறலாந்தன்மை கொண்ட. 3. கயம்-மடு ; 4. தாதுமலர்ந்த போது; பூவுதிர்ந்த எக்கர். 5. நாற்றம் மிக : புதுவதாகிய வதுவை நாற்றம் என்க ; 7. படுதல் - ஒலித்தல்; அடி நின்று - வருத்தா நின்று ; நடிச் சொல்லுதலிலே நின்று என்றுமாம். 8. உரைப்பபோல - சிலவார்த்தை சொல்லுவனபோல; ஊழ் - முறைமை; பேடைகூவச் சேவல் கூவ என்க.

9. சிதர் - வண்டு; இனச் சிதரானது 10. கோங்கின் கண்ணே இருந்து 9. இலவத்தாங்கணுதிர்த்த 10. கோங்கின் தாது என்க.

10. பகர்நர் - விற்பார்; 12. இகழ்ந்து பிரிவோரும் பிரிய ஒண்ணாத இளவேனிற் காலம்; 15. அவர் வாராமையின் அவரைப் புலந்த

நெஞ்சத்தொடு; 16. என்னுயிர் நோவதாகவென்று நீ நோவாதேகொள் என்று ஆற்றுவித்தாள். உடலையன்றி உயிருநோவதாக வெனச் சொல்லி, 17. மெல்லிய இனியகூறி, வல்லே 18. வருவரென்று வேறறுத்துரைக்க.

20. பொதியில் மலை.

பி - ம். 7. பாடுநா, னீடுநின். 8. நுவல. 18. வருப. 22. கன்முகை.

26. மருதம்

கூர்முண் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற
மீன்முள் ளன்ன வெண்கான் மாமலர்
பொய்தன் மகளிர் விழவணிக் கூட்டு
மவ்வய லண்ணிய வளங்கே ழூரனைப்
புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல்கற்
பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பி
னிரும்புசெய் தொடியி னேர வாகி
மாக்க ணடைய மார்பகம் பொருந்தி
முயங்கல் விடாஅ லிவையென மயங்கி
யானோ மென்னவு மொல்லார் தாமற்
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே, யினியே,
புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை
நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுத ருமஞ் சினரே, யாயிடைக்,
கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச்
செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி
நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயி ரிஃதோ
செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்லவென்
மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே யதுகண்
டியாமுங் காதல மவற்கெனச் சாஅய்ச்

சிறுபுறங் கவையின னாக வுறுபெயற்
றண்டுளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்
மண்போ னெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தே
நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே.

என்பது: தலைமகன் தோழியை வாயில்வேண்டி, அவளால் தான் வாயில் பெறாது ஆற்றாமையே வாயிலாகப்புக்குக் கூடிய தலைமக னிக்கத்துக்கண் புக்கதோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

—பாண்டியன் கானப்பேரெயில்தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி.

வரி

2. கால் - காம்பு; 3. விழவிற்கு அணியாகக் கூட்டும்; 5. கூடுமோ - பொருந்துமோ: அல்கல் - இரவு. 7. தொடியினேரவாகி என்றது - தொடியினது அழகையுடையவாகி யென்றவாறு.

8. அடைய - பொருந்த; மாக்கண் 9. இவை; 6. கிம்புரிக்குவமை 9. கண்.

9. மயங்கி - வருந்தி; 10. ஓ மென்னவும் - ஒழியும் என்னவும்; இடைக் குறைந்தது. 11. இவை என்றது முலையை; 10. மற்று-அசை; 11. பருவம் - காலம். 12. தடைஇ-வளைந்து; சரிந்து என்றபடி; 13. தேங்கொள் - இடங்கொள்; பால்பற்றி இனிமையுமாம்.

13. முலை 15. வீங்க முயங்கல் என்க. ஒழுகும் பொழுது விம்முதல்.

17. ஆயிடை - அவ்விடை; கவவுக்கை - அகத்தீட் டொழுக்கம். நெகிழ்தல்-நழுவுதல்; போற்றி - கருதி.

17. மதவு நடைப் 18. புதல்வன்.

18. செவிலிகை-செவிலியிடம்; 19. புதல்வனைப் பார்த்துச சொல்லுகின்றாள்: நல்லோர்க்கு ஒத்தனிர் என்று; நல்லோர் - அழகியரான பரத்தையர். 19 - 20 இஃதோ செல்வன் - இந்தச் செல்வன்;........என்னுமிடைச்சொல் இஃதோ எனத் திரிந்தது.

20. செல்வன் - பிள்ளை. 22. சாஅய் - என்னிடத்தே தாழ்ந்து. 23. என் முதுகைக் கட்டிக் கொண்டானாக; 24. பலபடியாக உழுத செம்பாட்டு நிலத்திற் செய்யின்மண்.

25 - 26. அவன்கண் கண்கலங்கிக் கீழ்ற்ற அறிவினேற்குப் 5. புலத்தல் கூடுமோ தோழி என்க. 5 அல்கல் 26. அறைபோன என்க.

இதனுள்ளுறை: முள்ளியின் பக்கலிலே தோற்றிவாழும் பூ அதனைவிட்டுப் பிறர்க்குப் பயன்பட்டவாறுபோல நம்முடன் பிறந்த நெஞ்சு அவருடன் ஏகுகையாயிற்று. அவருடைய வதுவை விழவிற்கும் உடலாய்த் திரியாநின்றால் புலத்தல் கூடுமோ என்க.

பி - ம். 14. நறுஞ்சாந்து புலர்ந்த 23. விகுபெயற். 25. கலுழ்ந்தென்.

27. பாலை

கொடுவரி யிரும்புலி தயங்க நெடுவரை
யாடுகழை யிருவெதிர் கோடைக் கொல்குங்
கானங் கடிய வென்னார் நாமழ
நின்றதில் பொருட்பிணிச் சென்றிவட் டருமார்
செல்ப வென்ப வென்போய் நல்ல
மடவை மன்ற நீயே வடவயின்
வேங்கடம் பயந்த வெண்கோட் டியானை
மறப்போர்ப் பாண்டிய ரறத்திற் காக்குங்
கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தி னன்ன
நகைப்பொலிந் திலங்கு மெயிறுகெழு துவர்வாய்
தகைப்பத் தங்கல ராயினு மிகப்ப
யாங்ஙனம் விடுமோ மற்றே தேம்படத்
தெண்ணீர்க் கேற்ற திரள்காற் குவளைப்
பெருந்தகை சிதைத்து மமையா பருந்துபட

வேத்தமர்க் கடந்த வென்றி நல்வேல்
குருதியொடு துயல்வந் தன்னநின்
னரிவே யுண்க ணமர்த்த நோக்கே.

என்பது: செலவுணர்ந்து வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

— மதுரைக் கணக்காயனார்.

வரி

1. தயங்க - விளங்க; 2. கழை - தண்டு; வெதிர் - திணிமூங்கில். கோடை - மேல்காற்று. ஒல்கும் - ஒடுங்கும். வெதிர் சாய்ந்தால் உள்ளுக்கிடந்த புலி தோன்றுமென்று கூறிற்று.

4. நின்றதில் - இன்னவிடத்திலே நின்றதென்று சொல்லுதலில்லாத, பொருள்; பிணி - பிணிப்பு. 5. போவர் என்று சொல்லாநின்றார்கள் என்று எனக்குச் சொல்லுவாய். 7. வேங்கடம் பயந்த - அங்குள்ள அரசர் திறையிட்ட. 9. முத்தினன்ன 10. எயிறு; நகையொடு பொலிந்திலங்கும் பல். 11. தங்கலராயினும்; இகப்ப-போக, யாங்ஙனம் விடும்? விடாதுகாண். 14. அமையா - அதனோடு விடாவாய்; 15. வேந்து - வேத்தென விகாரம். 16. துயல்வருதல் - அசைவருதல்.

17. கண்ணின் மலர்ந்த நோக்கு 12. எங்ஙனம் விடுமென்க. 3. கடியவென்றாராய்த் 4. தரவேண்டிச் 5. செல்வ ரென்றுநின்றாரென்க.

பி - ம். 1. தயங்கு. 11. தாங்கல.

28. குறிஞ்சி

மெய்யிற் றீரா மேவரு காமமொ
டெய்யா யாயினு முரைப்ப றோழி
கொய்யா முன்னுகுங் குரல்வார்பு தினையே
யருவி யான்ற பைங்கா றோறு

மிருவி தோன்றின பலவே நீயே
முருகுமுரண் கொள்ளுந் தேம்பாய் கண்ணிப்
பரிய ஞெயொடு பன்மலைப் படரும்
வேட்டுவற் பெறலொ டமைந்தனை யாழநின்
பூக்கெழு தொடலை நுடங்க வெழுந்தெழுந்து
கிள்ளைத் தெள்விளி யிடையிடை பயிற்றி
யாங்காங் கொழுகா யாயி னன்னை
சிறுகிளி கடிதல் றேற்ரு ளிவளெனப்
பிறர்த்தந்து நிறுக்குவ ளாயி
னுறற்கரி தாகுமவன் மலர்ந்த மார்பே.

என்பது: தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவா ளாய்த் தோழி சொல்லியது.

இது பகலே சிறைப்புறம்.

— பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி.

வரி

1. காமமொடு - காமத்தால். 4. கால்-முதல்; 6. முரண் கோடல் - பல பூவாதலாற் பலநாற்றமா யிருத்தல். 8. அமைந்தனை - அமைந் தாய். 9. எழுந்து நின்று; 10. கிள்ளைத் தெள்விளி - கிள்ளைகளை ஓட்டுகிற ஓசை; இடையிடை - அவற்றின் பேச்சுக் கிடை யிடையே; பயிற்றி - பலகாற் சொல்லி; 11. அப்படியே அப் படியே; அவ்வவ்விடங்களிலே யென்றுமாம்; 12. தேற்ருள் - தெளிய அறியாள்.

13. பிறரைக் காக்கக்கொடுவந்து நிறுத்துவளாயின் 14. அவன் மார்பு உறுதற்கு அரிது என்க.

1. மெய்யிற்றீரா மேவரு காமம் - ஒருவர் மெய்யினின்றும் ஒருவர் தீராமைக்குக் காரணமாகிய காமம்.

பி - ம். 4 அருவியார்ந்த. 7. பரிப்பன்ஞெயொடு 8. டமர்ந்தனை. 9. வெ ழுந்து.

29. பாலை

தொடங்குவினை தவிரா வசைவி லோன்றாட்
கிடந்துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படின்
வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினுஞ் சிறந்த
தாழ்வி லுள்ளந் தலைத்தலைச் சிறப்பச்
செய்வினைக் ககன்ற காலை யெஃகுற்
றிருவே றாகிய தெரிதகு வனப்பின்
மாவி னறுவடி போலக் காண்டொறு
மேவ றண்டா மகிழ்நோக் குண்க
ணினையாது கழிந்த வைக லெனையதூஉம்
வாழலென் யானெனத் தேற்றிப் பன்மாண்
டாழக் கூறிய தகைசா னன்மொழி
மறந்தனிர் போறி ரெம்மெனச் சிறந்தநின்
னெயிறுகெழு துவர்வா யின்னகை யழுங்க
வினவ லானாப் புனையிழை கேளினி
வெம்மை தண்டா வெரியுகு பறந்தலைக்
கொம்மை வாடிய வியவுள் யானை
நீர்மருங் கறியாது தேர்மருங் கோடி
யறுநீ ரம்பியி னெறிமுத லுணங்கு
முள்ளுநர்ப் பனிக்கு மூக்கருங் கடத்திடை
யெள்ள ளேனைப் பொருடால் விருப்பொடு
நாணுத் தளை யாக வைகி மாண்வினைக்
குடம்பாண் டொழிந்தமை யல்லதை
மடங்கெழு நெஞ்ச நின்னுழை யதுவே.

என்பது: வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் எம்மையும் நினைத்தறிதிரோ என்ற தலைமகட்குச் சொல்லியது.

—†வெள்ளாடியனார்.

வரி

1. நோன்றாட் 3. புலி என்க ; தாளது என்றும் பாடம். 2. கிடந்து. 3. மிசையா.
2. மறுகுதல் - வருந்துதல் ; இடம்படின் - இடத்தேவீழின். 5. எஃகு - கத்தி; 6. தெரிதகு - ஆராயத்தக்க; 8, மேவறண்டா-

பொருந்துதலமையா ; 9. எனையதூஉம் - சிறிதும் ; 12. எம்மெண - எம்மிடத்தென்று ; 14. வினவுதலமையாத. 15. பறந்தலை - பாழ் ; 16. கொம்மை - பெருமை ; இயவுள் - தலைமை ; வழியிடத்தியானையுமாம். 17. நீருள்ள இடங்காணாது ; 18. அறுநீரம்பி - நீரற்ற யாற்றி லம்பி.

20. எள்ளல் நோனா விருப்பெனக் கூட்டிப் பிறரிகழ்தலைப் பொறாத விருப்பென்க.

21. தொடங்கின காரியம் முடியவேண்டு மென்னும் மானம் தளையாக வைகி ; 23. மடங்கெழு நெஞ்சென்றான், கூடநின்றே என் னாற்றாமை அறிவியா நெஞ்சு என்று. நின்னுழையது என்பது முற்று.

5. செய்வினைக்கு அகன்றகாலை 12. மறந்தனிர் என்க. 19. கடத்திடத்துத் 21. தங்கி 22. யொழிந்தமை யல்லது என்க.

பி - ம். 1 வசையினேன்றாட். 7. னவ்வடி. 13. இன்னகையிலங்க. 22. யல்லது. † வெண்வட்டியார். வேளாவட்டனன்.

30. நெய்தல்

நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்க ணவ்வலைக்
கடல்பா டழிய வினமீன் முகந்து
துணைபுண ருவகையர் பரத மாக்க
ளிளையரு முதியருங் கிளையுடன் றுவன்றி
யுப்பொ யுமண ரருந்துறை போக்கு
மொழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ
யயிர்திணி யடைகரை யொலிப்ப வாங்கிப்
பெருங்களந் தொகுத்த வுழவர் போல
விரந்தோர் வறுங்கல மல்க வீசிப்
பாடுபல வமைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக்
கோடுயர் திணிமணற் றுஞ்சுந் துறைவ
பெருமை யென்பது கெடுமோ வொருநாண்
மண்ணா முத்த மரும்பிய புன்னைத்

தண்ணருங் கானல் வந்துநும்
வண்ண மெவனோ வென்றனிர் செலினே.

என்பது : பகற்குறிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

—†முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்.

வரி

1. நெடுங்கயிறு - வலையிறுக்கும் பெருங்கயிறு; வலத்தல் - அக்கயிறு கட்டப்படுதல் ; வலை - வலையால் ; 2. பாடு-பெருமை. 6. ஒழுகை-சகடம். 7. ஒலிப்ப வாங்கி - இழுத்தலருமையால் ஆரவாரித்து வாங்கி யென்றாள். கரையிடத்து வலித்து. 8. தொகுத்த - ஒருப்படுத்தின. 10. பாடு-கூறு ; தங்களிற் கூடுதல் சாற்றி ; அமைத்து. 12. என்பது - என்று சொல்லப்படுகின்ற அது. 13. முத்தம் - முத்தம்போல; 14 - 15. வாராநின்றீர், வந்தால்இது கேட்கின்றிலீர் என்றாள்.

15. உங்களழகு செய்த தென்னென்று சொல்லி வினவிப்போகிற் பெருமை கெடுமோ என்றாள், வண்ணங்கேட்கில் வரைவ ரென்று : வண்ணத்திற்கு அழிவல்ல தில்லாமையால்.

4. துவன்றி 6. குழீஇ 7. வாங்கி 9. வீசி 10. அமைத்து 11. மணற் கண்ணே துஞ்சு மென்க.

இதனுள்ளுறை : பெருங் கடலுட் சிக்கிக் கிடக்கின்ற மீனை நுளையர் அதனினின்று நீக்கி உயிர்செகுத்துக் கண்டாரெல்லார்க்குங் கூறுவைத்துப் பரப்பிப் பின்பு உயிர்வருத்தினோ மென்னு மிரக்கமின்றி, மணற்குன்றிலே யுறங்கினாற்போல, பெருங்குலத்துப் பிறந்த இவளை நீயிர் நும்வசமாக நீக்கி வருத்தி, வேறுபாட்டா னெல்லாரு மிவளைச் சூழும்படி அலராக்கிப் பின்பு நீர் துயரமின்றி உறங்குகின்றீர் என்றவாறு.

13. புன்னை அரும்பிய என்றதனாலும், பகற்குறி யிடையீடு குறியாதாகும்.

15. வண்ண மெவனோ வென்றது, இனிநீ ரென்செய்தீரென்று கேட்குமளவல்ல, நும்மழகு என் செய்தது என்று கேட்கவேண்டு மென்றவாறு.

பி - ம். † முடங்கிடந்த, முடக்கிடந்த.

31. பாலை

நெருப்பெனச் சிவந்த வுருப்பவிர் மண்டிலம்
புலங்கடை மடங்கத் தெறுதலின் ஞொள்கி
நிலம்புடை பெயர்வ தன்றுகொ லின்றென
மன்னுயிர் மடிந்த மழைமா றமையத்
திலையில வோங்கிய நிலையுயர் யாஅத்து
மேற்கவட் டிருந்த பார்ப்பினங் கட்குக்
கல்லுடைக் குறும்பின் வயவர் வில்லிட
நிணவரிக் குறைந்த நிறத்த வதர்தொறுங்
கணவிர மாலை யிடூஉக்கழிந் தன்ன
புண்ணுமிழ் குருதி பரிப்பக் கிடந்தோர்
கண்ணுமிழ் கழுகின் கான நீந்திச்
சென்றோ ரென்பிலர் தோழி வென்றியொடு
வில்லலைத் துண்ணும் வல்லாண் வாழ்க்கைத்
தமிழ்கெழு மூவர் காக்கு
மொழிபெயர் தேஎத்த பன்மலை யிறந்தே.

என்பது : பிரிவிடை ஆற்றாளாயினளென்று பிறர்சொல்லக்கேட்டு வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

— மாமூலனார்

வரி

1. சிவந்த - கோபித்த ; 2. புலக்கடை புலங்கடையென நின்றது ; புலத்திட மென்றவாறு ; மடங்க - பயிரெல்லாம் தீய ; ஞொள்கி- குறைவுபட்டு. 3. இன்று நிலம் புடைபெயர்வ தல்லவோ எனச் சொல்லி ; 4. மன்னுயிர் - ஆண்டு வாழும் மக்கள். 9. கணவிரம்- செவ்வரலி ; இடூஉக் கழிந்தன்ன - விழவிட்டு. 10. குருதி பரிப்ப - குருதி விழுந்தோரைச் சூழ.

4. மடிதல் - மரித்தல் ; 7. குறும்பு - குறும்பரிடம் ; வயவர் - அக் குறும்பில் வீரர் ; வில்லிட - விற்கள் விட ; 8. நிணவரி - நிண வொழுங்கு ; குறைந்த - அற்ற ; நிறத்தவதர், அதர்க்கு அடை.

10. புண்ணுமிழ்குருதி வாய்க்கொண்டுபோய்ப் 6. பார்ப்பிற்கு 11. உமிழ்ந்து கொடுக்குங் கானமென்க.

12. வென்றியொடு - வென்றியால். என்பிலர் - என்பு அளவு இலர்: என்றுசொல்லும் வார்த்தையளவு இலர் என்று பெயர்ப் படுத்துக. 13. வில்லா லலைத்துண்ணும் 14. மூவர் காக்குந் தமிழ்கெழு 15. மொழிபெயர்ந்த தேசமென்க: அந்நாட்டுப் பல மலைகளைக் கடந்து தூரப் போனார் என்க.

4. அமையத்துச் 12. சென்றாரென்க.

12. சென்றாரென்று சொல்லுதலிலர், பிரிவாற்றாமை யுருத்துகின்றா ளென்று சொல்லுவ ரென்றாள்.

பி - ம். 8. மறைத்த.

32. குறிஞ்சி

நெருந லெல்லை யேனற் றோன்றித்
திருமணி யொளிர்வரும் பூணன் வந்து
புரவலன் போலுந் தோற்ற முறழ்கொள
விரவன் மாக்களிற் பணிமொழி பயிற்றிச்
சிறுதினைப் படுகிளி கடீஇயர் பன்மாண்
குளிர்கொ டட்டை மதனில புடையாச்
சூரர மகளிரி னின்ற நீமற்
றியாரை யோவெம் மணங்கியோ யுண்கெனச்
சிறுபுறங் கவையின னாக வதற்கொண்
டிகுபெயன் மண்ணின் ஞெகிழ்பஞ றுற்றவெ
னுள்ளவ னறித லஞ்சி யுள்ளில்
கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ
வெரூஉமான் பிணையி னொரீஇ நின்ற
வென்னுரத் தகைமையிற் பெயர்த்துப்பிறி தென்வயிற்
சொல்ல வல்லிற்று மிலனே யல்லாந்
தினந்தீர் களிற்றிற் பெயர்ந்தோ னின்றுந்
தோலாவா றில்லை தோழிநாஞ் சென்மோ

சாயிறைப் பணைத்தோட் கிழமை தனக்கே
மாசின் றாதலு மறியா னேசற்
றென்குறைப் புறனிலை முயலு
மண்கண் ணாளனை நகுகம் யாமே.

என்பது : 1. பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறைநயப்பக் கூறியது. 2. தோழிக்குத் தலைமகள் சொற்றதூஉமாம்.

—†நல்வெள்ளியார்.

வரி

3. புரவலன் - புரப்பவன்; தோற்றம் - பொலிவு; உறழ்கொள - மாறு கொள. 6. குளிர் - ஈரம். மதனில - வலியிலாதன; தன்னா லெடுக்கலாவன. 7. சூரரமகளிரைப்போல வென்றான், தன்னை வருத்துதலான். 8. யாரையோ - யாரோ; ஐ - அசை. உண்கென - உண்பேனெனச் சொல்லி; 9. அதற்கொண்டு - அதனை மனத்தாலே கருதி; 11. உள்ளறிதல் - நெகிழ்ந்தமை யறிதல். 12. கடியவை என்றாள், முன்சொல்லக் கடவனவாகச் சொன்னவை யல்ல என்று. கையைப் பிணிப்புவிடா. 17. சென்மோ - செல்வேம். அது 14. கழித்து; இன் - அசை;

18. சாயிறை - வளைந்த சந்து. 19. மாசின்றாதலும் - குற்றமின்றித் தனக்கே யாதலும். எசற்று-வருத்தமுற்று; 20. என் குறைக்கு - என்னாற் பெறுங் காரியத்திற்கு, என் பின்னிற்றலிலே முயலும். புறனிலை - பின்னிலை. 21. அண்கண் - கண் அண் என்க.

பி - ம். 14. வென்னார்த். 15. சொல்லல்.

—† நல்லோளியார்.

33. பாலை

வினைநன் றாதல் வெறுப்பக் காட்டி
மனைமாண் கற்பின் வாணுத லொழியக்
கவைமுறி யிழந்த செந்நிலை யாஅத்
தொன்றோங் குயர்சினை யிருந்த வன்பறை

விளைப் பருந்தின் கொள்வல் சேவல்
வளைவாய்ப் பெடை வருதிறம் பயிரு
மினிதேர் நீங்கா விசைக்கு மத்தகஞ்
செலவருங் குரைய வென்னாது சென்றவண்
மலர்பா டான்ற மையெழின் மழைக்கண்
டெளியா நோக்க முள்ளினை யுளிவாய்
வெம்பா லதர் குன்றுபல நீந்தி
யாமே யெமிய மாக நீயே
யொழியச் சூழ்ந்தனை யாயின் முனாஅது
வெல்போர் வானவன் கொல்லி மீமிசை
நுணங்கமை புரையும் வணங்கிறைப் பணைத்தோள்
வரிபணி பல்குல் வாலெயிற் றோள்வயிற்
பிரியா யாயி னன்றுமற் றில்ல
வன்றகம் மறியா யாயினு மின்றகஞ்
செய்வினை யாற்றுற விலங்கி
னெய்துவை யல்லையோ பிறர்கு பொருளே.

என்பது : தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

—மதுரை அளக்கர்ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்.

உரை

1. வெறுப்ப - மிக; மிகவென்றது செறிய; என்றது - அறப்பொருளாயிற்று.

2. மனையில் வாழுதல் ஒழிய; 4. ஒன்றோர்க்குயர் சினை - கப்பின்றி ஒன்றோடொன்று உயர்கிளை; ஓங்கின கொம்பு. 5. வினை - கின்னென்ற ஓசை; பருந்தின் சேவல்; இரை கொள்ளவல்ல சேவல்; 6. வருந் திறத்திலே யழைக்கும்; 7. இளியென்னும் பண்ணென்று கேட் டார் விசாரிக்குங் குரல்; மெத்தெனப் பேடையை அழைத்த லால் இளிபோன்றது.

8. அவன் 9. கண்; மலர் பெருமையழிதற்குக் காரணமாகிய கண். 10. தெளியா நோக்கம் - வெருவின பார்வை.

10. உள்ளினையாயின் 12. சேய 13. ஒழியச் சூழ்ந்தனையாயின்.

13. ஒழிய - வைத்துப் போக ; முடிந்தது முடிப்பதாக. 16. வரி - நிதியை ; 17. பிரியாயாயின் நன்று; மன் - அது மாட்டாயன்றோ என்றவன். இல் - அசை.

18. அன்று - பிரிகின்ற அன்று ; கைம்மை உய்யாமையை என்றது, காம முழுதும் போகமாட்டேமென் றுள்ளபடி அறியாதே பிரிந்தாயாயினும் என்றவாறு.

18 - 19. தம்வினை - அதுதான் செய்யும் வினை ; வினை - காரியம் ; ஆற்றா விலக்கின் - செய்வினையை மாற்றுதலை இல்லை விலக்குதலை யாயின். 20. பிறர் தரு பொருள் - பிறர் கொடுக்கத் தருங் காரியம்.

இங்கு வந்து மீள நம்மாலாகாதுகாண் என்று நெஞ்சினை மீளாத படி கூறினான்.

1. காட்டிச் 8. சென்று ; என்றது, போக்கு என்றவாறு.

5. பருந்து 6. துணைப்பயிரும் 7. காட்டில் 8. அடைந்து துணைப் பிரிந்தார்க்குப் 8. போதலைத் தெரிந்தது என்றவாறு.

12. யாமே, சேய என்னும் ஏகாரம் பிரிநிலை.

பி - ம். 3. வீழ்க்க. 4. வன்பறை. 7. அரிவேய். 8. செல்லருஞ். 1. வெம் பருஅய. 12. தவிரமாக. 14. கெல்வேல்.

34. முல்லை

சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல்
கண்ணியின் மலருந் தண்ணறும் புறவிற்
றொடுதோற் கானவன் கவைபொறுத் தன்ன
இருதிரி மருப்பி னண்ணல் இரலை
செறியிலைப் பதவின் செங்கோல் மென்குரல்
மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை யருத்தித்
தெள்ளறல் தழீஇய வார்மணல் அடைகரை
மெல்கிடு கவுள துஞ்சுபுறங் காக்கும்
பெருந்தகைக் குடைத்த நெஞ்ச மேமுறச்

செல்க தேரே நல்வலம் பெறுந
பசைகொன் மெல்விரற் பெருந்தோட் புலைத்தி
துறைவிட் டன்ன தூமயி ரெகினந்
துணையொடு திளைக்குங் காப்புடை வரைப்பிற்
செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை யேந்தி
யின்றுவர லுரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
வில்லவ ரறித லஞ்சி மெல்லென
மழலை யின்சொற் பயிற்று
நாணுடை யரிவை மாணலம் பெறவே.

என்பது : வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது

— மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

வரி

1. வெண்டலையாயிற்று பூவால். 2. கண்ணியின் - தொடைபோல. 3. கவை - கவைக்கோல்; பொறுத்தல் - சுமத்தல். 8. அசைவிடுகின்ற கவுளவாய் உறங்குபுறத்தைப் பாதுகாக்கும் 9. பெருந்தன்மை. 10. வலம் - கடுக விடவல்ல வெற்றி. 11. பசை - கஞ்சிப் பசை; கொல்லுதல் - உதிரம் அறப் பண்ணுதல்; 12. விட்டன்ன.....; எகினம் - அன்னம்; 13. திளைத்தல் - விளையாடல். வரைப்பு - மாளிகை; ஆகுபெயர்.

15. சென்றிசினோர் திறத்து ஒன்று உரைப்பையாகில் அவர் இன்று வருவர் என்னும் உரையை உரை என்றவாறு. திறத்தென்புழி உரைக்கில் என ஒரு சொல் வருவிக்க.

18. பெறச் 10. செல்க தேர் என்க.

2. புறவில் 6. அருத்திக் 8. காக்கும் என்க.

6. மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை - மறி வயிற்றிலே முழுகி விளையாடும் பக்கத்தையுடைய பிணை.

நம்மை இங்கே கலையும் பிணையும் வருத்த, அவளை அங்கே அன்னமும் துணையும் வருத்த என்றவாறு.

பி - ம். 5. புதவின்.

35. பாலை

ஈன்று புறந்தந்த வெம்மு முள்ளாள்
வான்றோ யிஞ்சி நன்னகர் புலம்பத்
தனிமணி யிரட்டுந் தாளுடைக் கடிகை
நுழைநுதி நெடுவேற் குறும்படை மழவர்
முனையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்துத்
தோப்பிக் கள்ளொடு துரூஉப்பலி கொடுக்கும்
போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சுரந்
துணிந்துபிற ளாயின ளாயினு மணிந்தணிந்
தார்வ நெஞ்சமொ டாய்நல னளைஇத்தன்
மார்புதுணை யாகத் துயிற்றுக தில்ல
துஞ்சா முழவிற் கோவற் கோமா
னெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கான் முன்றுறைப்
பெண்ணையம் பேரியாற்று நுண்ணறல் கடுக்கு
நெறியிருங் கதுப்பினென் பேதைக்
கறியாத் தேஎத் தாற்றிய துணையே.

என்பது: மகட்போக்கிய நற்றாய் தெய்வத்திற்குப் பராஅயது.

—†குடவாயிற் கீரத்தனார்.

வரி

3. தாள் - மூட்டுவாயில் விலங்கச் செறிக்கும் கடையாணி; கடிகை - காம்பு. 4. குறும்படை - கோட்டை; மழவர் - வீரர்; குறும்படைந்த வீரர் என்றுமாம். 5. முனை ஆ - பகைப் புலத்தனவாய நிரை.

5 - 7. 'முனைதந்து.........பேண்மார்' - என்றது முனையிடத்து ஆனை மீட்டு, முரம்பின்கண்ணே வெட்சியாரை வீழ்த்த மறவரது பதுக்கையெனக் கூட்டுக; வலிய ஆண்மையாலிட்ட பதுக்கை; பதுக்கைக் கடவுள் என்றான், பதுக்கைக் கல்லிற் கடவுளுறைதலான்.—

9. தோப்பிக் கள் - நெல்லாற்செய்யுங் கள்; துரு - செம்மறிக்குட்டி 10. கவலைய சுரம் - அருவழிகளையுடைய நெறி; 11. துணித்து - போக்கை நிச்சயித்து.

14. கோவல் - திருக்கோவலூர். 15. கொடுங்கால் என்னும் ஊர். கொடுங்காலிற் 16. பெண்ணையாற்றின் 15. முன்றுறை.

18. ஆற்றிய - செலுத்திய; துணை - தலைவன்.

1. உள்ளாளாய்ப் 11. பிறளாயினளாயினும் என்க. 2. புலம்பும்படி 11. பிறளாதல்.

4. மழவர் - மழநாட்டார். 17. பேதைக்குத் 18. துணை என்க.

பி - ம். 8. துடிபடத். †அம்மூவனார். அவர்.

36. மருதம்

பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக்
கொடுவா யிரும்பின் கோளிரை துற்றி
யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்
தரில்படு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கித்
தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது
கயிறிடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு
நாட்கய முழக்கும் பூக்கே ழூர
வருபுனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்
திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவி
னறும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தையொடு
வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வலரே
கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழிய
னாலங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்
சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் யானைப் பொலம்பூ ணெழினி
நாரரி நறவி னெருமை யூரன்
றேங்கம ழகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தி
னிருங்கோ வேண்மா னியறேர்ப் பொருநனென்

றெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன்
முரசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக்
கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை
வென்றிகொள் வீர ரார்ப்பினும் பெரிதே.

என்பது: †தலைமகள் பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகனொடு புலந்து சொல்லியது.

—மதுரை நக்கீரர்.

வரி

2. கோளிரை - அதற்குக் கூற்றமாகிய இரை; 17. நார்-பன்னாடை; நறவினையுடைய எருமையூர். 20. ஓர்நாள் ஒரு பகலிலே பொருதுழக்கு மென்ப.

12. அலர் 23. ஆர்ப்பினும் பெரிது என்க.

3. ஆம்பன் மெல்லடை கிழியவும் குவளை மலர் 4. சிதையவும் எழுந்து பாய்ந்து எனக் கூட்டி, மெல்லடை கிழிய எழுந்து, குவளைமலர் சிதையப் பாய்ந்தென அறுக்க.

வேட்டுவன் தூண்டிலிற் கோத்த இரையை இலையின்கீழ்க் கிடந்த வாளை நுகர்ந்து, தூண்டிற்றுவக்கு விடாது இலைகிழிய எழுந்து குவளைப்பூ முறியப் பாய்ந்து அக்குவளையைச் சூழ்ந்த வள்ளையை மயக்கி, நாட்காலத்தே எல்லாரும் காணக் கயத்தை உழக்குகின்றாற்போல, நின்பாணனுடைய நெஞ்சுவலிதாய்ப் புறம்பு மெல்லிதாயிருக்கின்ற இன்சொல்லாலே அப்பரத்தையர் நலத்தை நுகர்ந்து, அப்பரத்தையர் தாய்மார் நெஞ்சவருந்த அவ்விடத்தை விடாத அன்புடனே போந்து, நாங்கள் நுமது நிறங் கண்டு வருந்த இங்கே வந்து, குவளைமலர் சூழ்ந்த வள்ளைபோலும் எங்கள் சுற்றத்தார் மயங்க அவர்களை வருத்தி, ஊரை யெல்லாம் இப்படி எல்லாருமறியக் கலக்குவானொருவனல்லையோ என்றவாறு.

பி-ம். 10. வரிமலர். 11. மகளிரொடு. †தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்து வரத் தலைமகள் புலந்து சொல்லியது.

37. பாலை

மறந்தவ ணமையா ராயினுங் கறங்கிசைக்
கங்கு லோதைக் கலிமகி ழுழவர்
பொங்கழி முகந்த தாவி னுண்டுகண்

மங்குல் வானின் மாதிர மறைப்ப
வைகுபுலர் விடியல் வைபெயர்த் தாட்டித்
தொழிற்செருக் கனந்தர் வீட வெழிற்றகை
வளியொடு சினைஇய வண்டளிர் மாஅத்துக்
கிளிபோல் காய கிளைத்துணர் வடித்துப்
புளிப்பத னமைத்த புதுக்குட மலிர்நிறை
வெயில்வெரி நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பசுங்குடைக்
கயமண்டு பகட்டிற் பருகிக் காண்வரக்
கொள்ளொடு பயறு பால்விரைஇ வெள்ளிக்
கோல்வரைந் தன்ன வாலவிழ் மிதவை
வாங்குகை தடுத்த பின்றை யோங்கிய
பருதியங் குப்பை சுற்றிப் பகல்செல
மருத மரநிழ லெருதொடு வதியுங்
காமர் வேனில் மன்னிது
மாணல நுகருந் துணையுடை யோர்க்கே.

என்பது: 1. தலைமகள் தோழிக்கு வன்புறையெதிரழிந்து சொல்லியது.
2 பிரிவுணர்த்திய தோழி சொல்லியதூஉமாம்.

பொங்கழி யென்பது தூற்றுப்பொலி.

—விற்றூற்று மூதெயினனார்.

காரி

1. மறந்து அவ்விடத்துத் தங்காராயினும் என்றது, அங்கு மறந்து அமைகுவர் என்பது கொண்டு. 1 - 2 கறங்கிசைக் கங்குல் - பள்ளியெழுச்சிக் காலம். ஓதை - ஆளழைக்கு மாரவாரம். 3. பொங்கழி - தூற்றுப்பொலி; தாவில் - வலியில்லாத; துகள் - கூளம்: 4. மங்குல்வானின் - இருண்ட மேகம்போல. 5. வைகுபுலர்விடியல் - இராப்பொழுது வைகின இருள்புலர்கின்ற விடியல்; ஆட்டி - அலைத்து; கடாவிடுதல்.

6. தொழிற் செருக்கால் வந்த மயக்கம். எழிற்றகையையுடைய வாய். 7. மா - அத்துச்சாரியை; மாவில். 8. வடித்தல் - உறந்திடுதல். 9. புளிப்பதன் - மாதுளங்காய் முதலாகிய சில்பதம்: அமைத்தல்: புளிக்குஞ் செவ்வி யுண்டாக்கப்பட்ட என்றுமாம்; புதுக்குடங்களின் மிகுகின்ற நிறை - ஆகுபெயர்: ஊறினசாரம் என்றவாறு.

10. வெயிலிடத்து முதுகு புறந்தோன்ற நட்ட: இதழ் - தோடு; பசுங் குடை - செவ்வியிலாக்கின பனையோலைக்குடை.

10 - 11. குடையாற் பருகி.

12. விரவி - விரவ; 13. கோல்வரைந்தா லொத்த என்க. மிதவை • கூழ்; 14. வாங்கு கை - வலித்துண்ணுங் கை; தேர்ந்துண்டல் விலக்குதல்.

15. பருதிபோன்ற செங்நெற்குப்பை; சுற்றி - கூடாகச் சுற்றி; 16. எருதொடுவதிதல், * சாதி கூறியது.

18. நலத்தை யனுபவிக்குந் துணை யுடையோர்க்கு 17 நல்ல வேனில்: மன் - அது கழிந்ததென்றாள்; என்றது நம் காதலர் மறந்து அமையாராயினும் இதுதான் துணையுடையோர்க்கு நல்ல காலம்; அது நமக்கென் என்றாள். 2. உழவர் 5. ஆட்டிப் 11. பருகி 15. சுற்றி என்க.

11. பருகி 14. உண்டபின் என்க.

பி - ம். 1. ணமைகுவ. 13. கோலறை. * அசதி கூறியது.

38. குறிஞ்சி

விரியிணர் வேங்கை வண்டுபடு கண்ணியன்
றெரியிதழ்க் குவளைத் தேம்பாய் தார
னஞ்சிலை யிடவ தாக வெஞ்செலற்
கணைவலந் தெரிந்து துணைபடர்ந் துள்ளி
வருதல் வாய்வது வான்றோய் வெற்பன்
வந்தன னாயி னந்தளிர்ச் செயலைத்
தாழ்வி லோங்குசினைத் தொடுத்த வீழ்கயிற்
றாசன் மாறிய மருங்கும் பாய்புட
னாடா மையிற் கலுழ்பில தேறி
நீடிதழ் தலைஇய கவின்பெறு நீலங்
கண்ணென மலர்ந்த சுனையும் வண்பறை
மடக்கிளி யெடுத்தல் செல்லாத் தடக்குரற்
குலவுப்பொறை யிறுத்த கோற்றலை யிருவி

கொய்தொழி புனமும் நோக்கி நெடிதுநினைந்து
பைதலன் பெயரலன் கொல்லோ ஐவகைப்
கடவுள் அருவி ஆடிய வுயர்வரைக்
கூடுக வைந்தெம் முயிரென
வாங்கதை யறிவுறன் மறந்திசின் யானே.

என்பது: 1. தோழி தலைமகன் குறை கூறியது.
2. பகலே சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலை-
மகன் கேட்பச் சொல்லியதூஉமாம்.*
3. தோழி குறிபெயர்த்திட்டுச் சொல்லியதூஉமாம்.

— வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனா

உரை

2. தெரிதல் - தீதுகழித்தல்.

4. வலந்தெரிந்து - வலத்தை ஆராய்ந்துகொண்டு. துணை - தலைவி
படர்ந்துள்ளி - உருக்கிநினைந்து. 5. வாய்வது - வாய்ப்புடையது
மெய்யென்றபடி. 6. வந்தனறாயின் - அந்நலம் வந்தாறாயின்
7. வீழ்கயிறு - தாழ்கயிறு.

8. மாறுதல் - ஆடாதொழிதல். மருங்கும் - பக்கத்தையும்.

10. இதழ் நெருங்கிக் கலந்த நீலம்.

12. எடுத்தல் செல்லாதென்றான் கனத்தால்; தடக்குரல்-பெரிய கதி

13. குலைப்பொறை - விளைந்தபாரம்; இறுத்த - முறித்த; கெடுத்தது
மாம்; கதிர்த்தலைபோய்க் கோற்றலையாயிற்று.

---

* “நன்குறி நன்னிய தெருளாக் காலை, வந்தனன் பெயர்த்த வறு
கள நோக்கித், தன்பிழைப் பாகத் தழீஇத் தேறல்” என்ற துறைக்கு உதா
ரணமாகக் காட்டி, “இதனுள் ஊசல் மாறுதலும், புனமும் நன்குறி நன்ன
ிய இடன்; மறந்திசின் என்றது தெருளாக்காலை; கூடுக என்றது ஊடோ
உணர்த்தாமையின் இடையீடுபெடுதேன்றி அவன்கண் தவறுண்டோவென
தன் பிழைப்பாகத் தழீஇயினள். இது சிறைப்புறமாக வரைவுகடாயது
என்றார் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். களவி. 20)

பாங்கி மதியுடம் படுத்துக்கொண்டதற்கு உதாரணமாகக் காட்டின
அகப்பொருள் விளக்க உரைகாரர். (குத். 156.)

13 - 14. இருவிப்புனம்: புனத்தையும் பார்த்து. நெடிது - பெரிதாக; நினைந்தெனவே எல்லாம் கூறியவாறு.

15. பைதலனாய்ப் போகமாட்டாது வருந்துகின்றானிறே என்றாள். பெயரலன் என்று அங்கே அறுத்து, பின் தோழி தன்னுள்ளே *யரற்றல் கூறிற்றாக்குக.

16. அயவெள்ளருவி - சுனையினின்றும் தாழ்ந்து விழுகின்ற வெள்ளருவி.

18. ஆங்கு - அவ்விடத்து; அது அதை என்று ஈறு திரிந்தது. அதனை எனை விரியும். அதனை அறிவுறுத்துதல் மறந்தேன், அதனால் 15. தேய்வேனாக என்றாள். 4. தலைவி நோவாளாக 6. வந்தனனாயின் 15. பெயரலன் என்க.

பி - ம். 7. காவிலோங்கு. 3. பாய்புடை. 15. போகுவன்.

39. பாலை

ஒழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு வழிப்படர்ந்
துள்ளியு மறிதிரோ வெம்மென யாழநின்
முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய் முறுவ லழுங்க
நோய்முந் துறுத்து நொதுமன் மொழியணிந்
றொய்நல மறப்பனோ மற்றே சேணிகந்
தொலிகழை பிசைந்த ஞெலிசொரி யொண்பொறி
படுஞெமல் புதையப் பொத்தி நெடுநிலை
முளிபுன் மீமிசை வளிசுழற் றுறாஅக்
காடுகவர் பெருந்தீ யோடுவயி னோடலி
னதர்கெடுத் தலறிய சாத்தொ டொராங்கு
மதர்புலி வெரீஇய மையல் வேழத்
தினந்தலை மயங்கிய நனந்தலைப் பெருங்காட்டு
ஞான்றதோன் றவிர்சுடர் மான்றாற் பட்டெனக்
கட்பட ரோதி நிற்படர்ந் துள்ளி
யருஞ்செல வாற்றா வாரிடை ஞெரேரெனப்
பரந்துபடு பாய னவ்வி பட்டென

* 'யாற்றல்' என்றும் படிக்கலாம்.

விலங்குவளை செறியா விருத்த நோக்கமொடு
நிலங்கிளை நினைவினை நின்ற நிற்கண்
டின்னகை யினைய மாகவு மெம்வயி
னூடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுத னீவி
நறுங்கதுப் புளரிய நன்ன ரமையத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவி
னேற்றேக் கற்ற வுலமரல்
போற்றா யாகலிற் புலத்தியா லெம்மே.

என்பது: பொருண் முற்றிய தலைமகன் தலைமகளைக்கண்டு சொல்லியது. இப்பாட்டு நிலத்தாற் பாலை.

—மதுரைச் செங்கண்ணனார்.

வரி

1. ஒழித்தது - ஸ்திரீ விஸநம்பண்ணலாகாதென்று முன்னோர் கழித்தது. பழித்தல் - அதனை இகழ்தல். இரவலர்க்கு இட இல்லாமல் அவரை யொழித்ததனைப் பழித்தலென்றுமாம். வழியிலே போந்து.

4. முந்துறுத்து - தோற்றுவித்து; நொதுமல் மொழியல் - ஏதின்மை சொல்லாதேகொள்.

5. ஆய்நலம் - ஆயத்தாரால் ஆராயப்பட்ட அழகு; ஆயத்தார்க்கு விநோதமிது; மற்று - வினைமாற்று.

6. பிசைதல் - ஒன்றோடொன்று தேய்த்தல்; ஞெலி - கடையப்பட்ட மூங்கில்; ஆகுபெயர். 7. ஞெமல் - சருகு.

6 - 7. ஒண்பொறி மறையப்பொத்தி என்க. பொத்த எனத் திரிக்க.

8. முளி புல் - உலர்ந்த ஊகம் புல்; மூங்கிலுமாம்; என்னை: 'புறக்காழனவே புல்லெனப் படுமே' (தொல். பொருள். மரபு. 85.) என்றாராகலின். உரூஅ - உறுத்தி; உறுத்த என்க.

9. ஓடுவயின் ஓடல் - காற்றோடின இடமெங்கும் ஓடுதல்.

10. அதர் கெடுத் தலறிய சாத்தொடு - வழியற்றுக் கூப்பிட்ட சாத்தொடே; சாத்தரொடு 15. ஞெரேரென 16. பரந்துபட்ட பாயல் - ஞெரேரென்னும் அநுகரணத்துடன் சாத்தரொடு பரந்து கண்படுபாயல் எனக் கூட்டுக. 16. படுதல் - கண்படுதல்; பாயல் - சயனம்.

13. ஞான்று தோன்று அவிர் சுடர் - வீழ்கின்றபோது தாழ்ந்து தோன்றுகின்ற சுடர்; மயங்கிப் பட்டதாக: ஆல்-அசை. கள் - வண்டு; படர்தல் - வந்து படிதல்; படர்ந்துள்ளி - நினைந்து நினைந்து.

15-16. காட்டில் அருவழியில் பரந்துபட்ட பாயல். ஞெரேரென - பொதுக்கென; குறிப்புமொழி; அநுகரணமுமாம்; பரத்தல் - வேண்டினபடி கிடத்தல்; பாயலிடத்து 18. நின்னைக் கண்டென்க. 16. நவ்வியைப் பட்டா லொப்பத் 17. தாழ்ந்த நோக்கத்துடனே.

17-18. மெலிவாற் கழன்று விழுகின்ற வளையை யேறத் தடுக்கி, நிலத்தைக் காலாற் கீறுகின்ற வருத்தமுடையையாய் நின்ற நின்னையென்க. கவிழ்ந்து நிற்றலாற் றாழ்ந்த நோக்கமாயிற்று.

19. * இன்னகாய்! இனையமாகவும் - நாங்கள் இப்படிப் போந்த தனித்து வருந்தவும்.

19-20. எம்மிடத்து நீ ஊடுகின்ற ஊடல் யாங்கு வந்ததென்க, எனச் சொல்லி, என்று சொல்லெச்சமாக்கி ஒரு சொல் வருவிக்க யாழ - அசை.

21. கோடு - பக்கம்; குவவுதல் - திரண்டு சிறுகுதல்; நீவி - துடைத்து. உளரிய - கோதிய; நன்னர் அமையம் - நல்ல பொழுது; என்றது கனவிற்கண்ட பொழுதாகலான்.

---

* இவ்வடிமுதலாக 'வாயல்கன' வென்பதீறாக நின்ற அடிகளைக் "கனவு முரித்தா லவ்விடத் தான" என்ற சூத்திரத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். பொருளி. 3)

23. * வறுங்கை காட்டிய கனவாவது - புணர்ச்சி போலே யிருந்து பொய்படுத்தின கனவு; கையில் ஒன்றுள்ளது போலப் பிடித்துப் பின் வறுங்கை காட்டுதல் வழக்கு.

23-24. கனவிடத்துத் துயிலேற்றுக் காணாது எக்கற்ற துயரம்.

25. போற்றா யாகலின் - நீ புத்திபண்ணா யாகலின்; எம்மைப் புலக்கின்றா யன்றே யென்றான்.

20-21. புலவிதீர அவள் அளகமும் நுதலும் நீவினான்.

பி - ம். 6. மிசைந்த. 8. றுறாஅலிற். 13. மான்றாழ்பட்.

40. நெய்தல்

†கானன் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப
நீனிறப் பெருங்கடல் பாடெழுந் தொலிப்ப
மீனார் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி
குவையிரும் புன்னைக் குடம்பை சேர
வசைவண் டார்க்கு மல்குறு காலைத்
தாழை தளரத் தூங்கி மாலை
யழிதக வந்த கொண்டலொடு கழிபடர்க்
காமர் நெஞ்சங் கையறு பிணையத்
துயரஞ் செய்துநம் மருளா ராயினு
மறாஅ லியரோ வவருடைக் கேண்மை
யளியின் மையி னவணுறை முனைஇ
வாரற்க தில்ல தோழி கழனி
வெண்ணெ லரிநர் பின்றைத் ததும்புந்
தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தா ணாரை
செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை

*" இதனுள் 'வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவி' னென நனவின்றிச் சென்றவற்றைத் தலைவன் கூறியவாறு காண்க." என்றார் நச்சினார்க்கினியரும் (தொல். பொருள். கற்பு. 5.)

† 'நெய்தற்கு மாலையும் வந்த' தென இவ்வடியினைக் காட்டாகக் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல். பொருள். அகத்திணை. 8.)

யகமடற் சேக்குந் துறைவ
னின்றுயின் மார்பிற் சென்றவென் னெஞ்சே.

என்பது: தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவழிக் கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது. *

—குன்றியனார்.

வரி

2. பாடெழுந்து - ஒலி மிக்கு. 3. தொழுதி - தொகுதி. 4. குவை- திரட்சி. 5. அசைவண்டென்பது, தாமிருந்த நீர்ப்பூவை விட்டுக் கோட்டுப்பூவேறப் போவேமோ இல்லேமோவென்றுஅசைதல். அல்குறு காலை - எல்லாம் தம் பதிகளிலே சென்று தங்கும் அந்திக்காலம். 6. தளர - ஒல்க; தூங்கி - அசைந்து. அல்குறு காலை என்றதற்கு ஈங்கே 6. மாலையென்று பெயரிட்டார்.

7. பிரிந்திருப்பார் அழிதற்கு வந்த கீழ்காற்று; 6. தூங்கிவந்த 7. கொண்டல்; கொண்டலொடு - கொண்டலான். 9. நம்-நம்மை. 11. உறை - உறைதல். 13. ததும்பும் - ஒலிக்கும். 15. மடை- மூட்டுவாய்; கொம்பிற் றலையில் இரும்பாலும் செம்பாலும் பண்ணித் தைத்தலான் மூட்டாயிற்று. பிளிற்றி - ஒலித்து.

12. வாரற்க என்றான், இங்கு வந்தால் என்னொடு கிடந்து துயருறுமென்று. 4. சேர 5. அல்குறுகாலை என்க.

வெண்ணெல் அரிநர் தங் காரியஞ் செய்யப் பறைகொட்டுவிக்க, நாரை வேற்றுநிலத்ததாகிய பெண்ணையிலே சென்று தங்கித் தான் வாழுமிடமாகிய மருதநிலத்தை மறந்தாற்போலத் தங்காரியஞ் செய்ய நம்மைப் பிரிவர் இல்லைப் பிரிந்தவழி நம்முடைய நெஞ்சு நம்மை விட்டுத் தனக்கு அந்நியமாகிய மார்பிலே சென்றது என்றவாறு.

பி - ம். 6. தூக்கி. 11. னவணுறைவு.

---

* "இது பொருட்பிரிவிடைத் தோழிக் குரைத்தது. இக்களிற்றியானைநிரையுள் நெய்தற்கு முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது" என்றார் நச்சினார்க்கினியரும். (தொல். பொருள். அகத்திணை. 3.)

41. பாலை

வைகுபுலர் விடியன் மைபுலம் பரப்பக்
கருநனை யவிழ்ந்த வூழுறு முருக்கி
னெரிமருள் பூஞ்சினை யினச்சித ரார்ப்ப
நெடுநெ லடைச்சிய கழனியேர் புகுத்துக்
குடுமிக் கட்டிய படப்பையொடு மிளிர
வரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட் டுழவ
ரோதைத் தெள்விளி புலந்தொறும் பரப்பக்
கோழிண ரெதிரிய மரத்த கவினிக்
காடணி கொண்ட காண்டகு பொழுதி
னெம்பிரி புலம்பி னலஞ்செலச் சாஅய்
நம்பிரி பறியா நலனொடு சிறந்த
நற்றோ ணெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ
மென்சிறை வண்டின் தண்கமழ் பூந்துணர்
தாதின் றுவலை தளிர்வார்ந் தன்ன
வங்கலுழ் மாமை கிளைஇய
நுண்பஃ றித்தி மாஅ யோளே.

என்பது: தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவிடத்துக் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.

—†குன்றியனார்.

வரி

1. மை - எருமை; 8. விளங்கி. மரத்த 9. காடு. 10. அழகு கெட மெலிந்து. 11. நம்பிரிபறியா 12. நற்றோள். 13. வண்டின் - வண்டினையுடைய; வண்டினையுடைய பூங்கொத்து. 14. தாதிலுண்டான மதுத்துவலை தளிரிலொழுகினாலொத்த 15. கலுழ்மாமை; ஒழுகினாலொத்த மாமை நிறம். 15. கிளைஇய - தோற்றின.
10. சாய் 12. வருந்துகின்றாளே * என்க. 11. பிரிபறியாது என்று வேறறுத்து, அது 12. நெகிழ என்க.

பி - ம். 2. கருநனை. 4. அடக்கிய. † சேரமானந்தையார்.

---

* இது, வைஷ்ணவ சம்பிரதாய நூல்களில், பிரசித்தி, தெளிவு முதலிய பொருளுடையதாய் வாக்கியவிறுதியில் வழங்கும் 'இறே' என்னுஞ் சொல்லோடு ஒப்பிடத்தக்கது. ஒரு முற்றுச்சொல் போலும்.

42. குறிஞ்சி

மலிபெயற் கலித்த மாரிப் பித்திகத்துக்
கொயலரு நிலைஇய பெயலேர் மணமுகைச்
செவ்வெரி நுறழுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
டளிரோர் மேனி மாஅ யோயே
நாடுவறங் கூர நாஞ்சி றுஞ்சக்
கோடை நீடிய பைதறு காலைக்
குன்றுகண் டன்ன கோட்ட யாவையுஞ்
*சென்றுசேக் கல்லாப் புள்ள வுள்ளி
லென்றூழ் வியன்குள நிறைய வீசிப்
பெரும்பெயல் பொழிந்த வேம வைகறைப்
† பல்லோ ருவந்த வுவகை யெல்லா
மென்னுட் பெய்தந் தற்றே சேணிடை
யோங்கித் தோன்று முயர்வரை
வான்றோய் வெற்பன் வந்த மாறே.

என்பது: தலைமகன் வரைவுமலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

— கபிலர்.

வரி

1. பெயலால். 2. கொய்யலருமை பூவின் மிகுதியால்; பெயலுக்கு எழுச்சி பெற்ற முகைவெரிக் கண்ணுக்கு உவமை. 5. தொழிலின்றித் துஞ்சும் நாஞ்சில். 6. நீரில்லாத. 9. வீசி - உதவி. 13. தோன்றும் 14. வெற்பன். 13. வரை - பக்கமலை.

14. வந்தமாறு - வரையவந்தபடி சொல்லில் 11. பல்லோருவந்த உவகை யெல்லாம் 12. என்னுட் பெய்தந்தற்று எனக் கூட்டி, 3. மழைக்கண்ணும் 4. தளிர்மேனியும் வேறுபட்டு நீ வருந்தாமல்

---

* 'சென்றுசேக் கல்லாப் புள்ள...குளம்' என்பது 'அருங்கேடன்' என்பதுபோல நின்றது என்றார் பரிமேலழகர். (குறள் 210).

† இவ்வீரடியினையும் பயனிலை யுவமத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டினார் பேராசிரியர். (தொல். பொருள். உவமை. 14)

வரைவொடு வந்தார்; அவ்வுவகை எனக்கு இவ்வாறிருந்த தென்றவாறு.

பி-ம். 1. மழைபெயக் 2. முன்முகை. 8. சேர்கல்லா.

43. பாலை

கடன்முகந்து கொண்ட கமஞ்சூன் மாமழை
சுடர்நிமிர் மின்னொடு வலனேர் பிரங்கி
யென்றா ழுழந்த புன்றலை மடப்பிடி
கைமாய் நீத்தங் களிற்றொடு படீஇய
நிலனு விசும்பு நீரியைந் தொன்றிக்
குறுநீர்க் கன்ன லெண்ணுந ரல்லது
கதிர்மருங் கறியா தஞ்சுவரப் பாஅய்த்
தளிமயங் கின்றே தண்குர லெழிலி, யாமே,
கொய்யகை முல்லை காலொடு மயங்கி
மையிருங் கான நாறு நறுநுதற்
பல்லிருங் கூந்தன் மெல்லியன் மடந்தை
நல்லெழி லாகஞ் சேர்ந்தன மென்று
மளியரோ வளியர் தாமே யளியின்
றேதில் பொருட்பிணிப் போகித்த
மின்றுணைப் பிரியு மடமை யோரே.

என்பது: தலைமகன் பொருள்கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

—மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனார்.

வரி

2. சுடர் - ஒளி. 4. யானை யெடுத்த கை. 5. ஒன்றி - ஒன்ற. 6. குறுநீர் - நாழிகை வட்டிலில் அளவுபட்ட நீரால். கன்னல் - கன்னலை. 7. கதிர்மருங் கறியாமல் - ஆதித்த னின்னவளவிலே சென்றானென் றறியாமல்; உலகமஞ்ச. 8. தளி - தளியொடு; எழிலி - ஆகுபெயராற் காலம். 9. கொய் முல்லை, அகைத்த முல்லை. காற்றான். மயங்குதல் - ஒன்றோடொன்று நெருங்குதல். 10. மை - பசுமை. 12. சேர்ந்தனம் - முற்று. 13. அளியர் அளியர் என்பது விரைவு.

14. முன்போகி, இக் காலத்தைக் கண்டு வாரா நினையாது 15. பிரிந்தோர் 13. அளியரெனக் கூட்டுக. அளியரென்றது அறிவில்லாதோ ரென்றவாறு. ஓகாரம் அசை, குறிப்புமாம்.

பி - ம். 4. கழைமாய். 8. யின்குர.

44. பாலை.

வந்துவினை முடித்தனன் வேந்தனும் பகைவருந்
தந்திறை கொடுத்துத் தமரா யினரே
முரண்செறிந் திருந்த தானை யிரண்டு
மொன்றென வோர்ந்தன படையே நின்றோர்
முன்னியங் கூர்தி பின்னிலை யீயா
* தூர்க பாக வொருவினை கழிய
நன்ன னேற்றை நறும்பூ ணத்தி
துன்னருங் கடுந்திறற் கங்கன் கட்டி
பொன்னணி வல்விற் புன்றுறை யென்றாங்
கன்றவர் குழீஇய வளப்பருங் கட்டூர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
கண்டது நோனா னாகித் திண்டேர்க்
கணைய னகப்படக் கழுமலந் தந்த
பிணையலங் கண்ணிப் பெரும்பூட் சென்னி
யழும்பி லன்ன வறாஅ யாணர்ப்
பழம்பன் னெல்லின் பல்குடிப் பரவைப்
பொங்கடி படிகய மண்டிய பசுமிளைத்
தண்குட வாயி லன்னோள்
பண்புடை யாகத் தின்றுயில் பெறவே.

என்பது: வினைமுற்றிமீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

—†குடவாயிற் கீரத்தனார்.

* இவ்வடியினைப் "பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினும்" என்ற துறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, "இதுதானு மற்ற இன்பத்தினைப் பாகற்குக் கூறியது" என்றார் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். கற்பு. 5.)

வரி

1. வினை முடித்தல் - வினையை ஆக்குதல். 2. தந்திறை - தமக்கு நிச்சயித்திருந்த திறை; தமராயின ரென்றது-பரிகரமாயினா ரென்றவாறு. 4-5. படையின் முன்னே இயங்குகின்ற நின்றோராகிய ஊர்தி; பின்னிலை யீயாதென்றது, இனிப் பின்னிற்றலைக்கூடாதென்றவாறு. 6. ஒருவினை யென்றது, மீண்ட தேர்களை ஒரு வினையாய் என்க; கழிய வென்றது, இச் சுரத்தை நாம் கழிய என்றவாறு.

7. நன்னன் முதலாயினார், சேரன்படைத்தலைவர். 11. பருந்துபலவுமுண்டாகப் பண்ணிப் போர் செய்து: பழையன், சோழன் படைத்தலைவன். 13. கணையன், சேரன் படைமுதலி; முன் சொன்னவர்க்குப் பிரதானி; கழுமலம் - ஓர் ஊர்; 14. பிணையலங் கண்ணி - கட்டின கண்ணி; அல், அம்-சாரியை. சென்னி 18. குடவாயில் என்க. 15. அழும்பிலன்ன என்றதே தொடங்கிக் 18. குடவாயிற்கு அடை. அழும்பில்-பாண்டிநாட் டேர்.

15. அழும்பிலன்ன 17. காட்டுப் 15. புதுவருவாயுடைய குடவாயில். 16. பரவை - குடிப்பரப்பு. 17. பொங்கடி - யானை கயம்-கயத்தையும்: நெருங்கிய மிளையையும். மண்டுதல் - நெருக்கம்.

19. துயில்பெற 6. ஊர்க பாக எனக் கூட்டுக. 9. ஆங்கு - அசை. 'என்று' என்றது, 'என்று சொல்லப்பட்ட' என்று ஒரு சொல்லை எற்கும். 19. பண்புடையாகம், நாம் செல்லுமளவும் இறந்துபடா தாற்றியிருந்த பண்பு.

பி - ம். 4. வறைந்தன. பணையே. 6. கழீஇய. 10. கடமூர். † உறையூர்ச் சல்லியங்குமரனார்.

45. பாலை

வாட லுழுஞ்சில் விளைநெற் றந்துண
ராடுகளப் பறையி னரிப்பன வொலிப்பக்
கோடை நீடிய வகன்பெருங் குன்றத்து
நீரிலா ராற்று நிவப்பன களிறட்
டாளி லத்தத் தழுவை யுகளுங்

காடிறந் தனரே காதலர் மாமை
யரிநுண் பசலை பாஅய்ப் பீரத்
தெழின்மலர் புரைதல் வேண்டு மலரே
யன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
றொன்னிலை முழுமுத றுமியப் பண்ணிப்
புன்னை குறைத்த ஞான்றை வயிரிய
ரின்னிசை யார்ப்பினும் பெரிதே யானே
காதலற் கெடுத்த சிறுமையொடு நோய்கூர்ந்
தாதி மந்தி போலப் பேதுற்
றலந்தனெ னுழல்வென் கொல்லோ பொலந்தார்க்
கடல்கால் கிளர்ந்த வென்றி நல்வேல்
வான வரம்ப னடன்முனைக் கலங்கிய
வுடைமதி லோரரண் போல
வஞ்சுவரு நோயொடு துஞ்சா தேனே.

என்பது: வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

— வெள்ளிவீதியார்.

வரி

1. துணர் - நெற்றின் கொத்து. 2. பறை - கரடிகை ; அரிப்பன ஒலிப்ப - விட்டுவிட்டு இசைப்ப. 4. ஆராறு - போதற்கரிய வழி; நிவப்பன களிறு - ஓங்கின களிறு. 5. உகளுதல் - திரிதல். 7. அரிநுண் பசலை - ஐதாய நுண்ணிதான பசலை. 13. கெடுத்தல் - காணுதொழிதல். 15. உழறல் - தேடித் திரிதல் ; உழல்வேனோ வென்றாள், இறந்துபடுதலை நினைந்து. 16. கடல்கால் கிளர்தல் என்பது, கடலிடம் கிளர்தல் என்றவாறு. வேலாற் கடலோட்டினனாதலால், கிளர்ந்த என்றார் ; கிளர்தல் - புடைபெயர்தல்.

17 - 18. முனையாற் கலங்கிய மதிலாகிய ஓரரண் என்க. 18-19. அரண் போலத் துஞ்சாதுழல்வேனோ என்றாள், இறந்துபடுதலை நினைந்து ; அரண் - ஆகுபெயர்.

பி - ம். 3. வியன்பெருங்.

46. மருதம்

சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரா
னூர்மடி கங்குலி னோன்றளை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டி னீக்கி
நீர்முதிர் பழனத்து மீனுட னிரிய
வந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை
வண்டூது பனிமல ராரு மூர
யாரை யோநிற் புலக்கேம் வாருற்
றுறையிறந் தொளிருந் தாழிருங் கூந்தற்
பிறரு மொருத்தியை நம்மனைத் தந்து
வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வஃதியாங்
கூறேம் வாழிய ரெந்தை செறுநர்
களிறுடை யருஞ்சமந் ததைய நூறு
மொளிறுவாட் டானைக் கொற்றச் செழியன்
பிண்ட நெல்லி னள்ளூ ரன்னவென்
னெண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க
சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ.*

என்பது: வாயில்வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்குத் தோழி வாயின்மறுத்தது. †

— அள்ளூர் நன்முல்லையார்.

வரி

7. புலக்கேம் - புலப்பேம்; அதற்கு யாரோ நீ யென்க. ஐகாரம் - இடைச்சொல்; என்ன உறவினை நீ என்றபடி; வாருற்று - நீட்சியுற்று. 8. உறை யிறந்து-மழைக்கால்வீழ்ச்சியைக் கடந்து. 9 - 10. பிறரு மொருத்தியை வதுவையயர்ந்தாய் என்னுநின் றார்கள்; என்று சொல்லுகின்றவர்கள் நம் மனையிலே கொடு

* ஆசிரியம் ஓகாரத்தான் இற்றமைக்கு இதனையே காட்டாகக் காட்டினர் உரையாளர் பலரும். † "இது வாயின் மறுத்தது" என்றும், 'வண்டூது பனிமல' ரெனவே வைகறையும் வந்த தென்றும், "செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தது" என்றும், "உறுகண் காத்தற்பொருட்டாகத் தலைவி வருந்தினும் நீ செல்லென்றாள், தலைவன் செல்லாமை அறிதலின்" என்றும் கூறினர் நச். 'வண்டூது பனிமல' ரெனப் பிறர்க்குரிய மகளிரெ

வந்து சொல்லாநின்றார்கள் என்றவாறு; தருதல் - அவளைச் சொல்லும்பொழுது அவளைப் புகுதவிட்டுச் சொல்லுதல். 11. கூறேம் - நீ யயர்ந்தா யென்று யாங்கள் சொல்லேம். 12. ததைய நூறும் - போர் சிதையக் கெடுக்கும். 14. அள்ளூர் - அள்ளியூர்; அன்ன என்னுடைய. 15. நெகிழ்தல் - கழறல். 14. 'என்' என்றாள் தானவளென்னும் வேற்றுமை யின்மையால். 15. ஒண்டொடி என்று ஆகுபெயரால் தலைவியை ஆக்கி அவள் மெலியினும் மெலிக வென்பாரு முளர். 16. சென்றீ - செல்; தகைக்குநர் - விலக்குவார்.

6. வண்டூது பனிமல ரென்றது. இராக்கால மானபடியாலே வண்டு உள்ளே ஊதும் மலர்.

காரான் தனக்கு நிலையென்று புகுதப்பட்ட கொட்டிலை நீராலுஞ் சாணகத்தாலுந் தானே சேறாக்கிக்கொண்டு, தளையையு மறுத்துக்கொண்டு, பழனத்துக்குக் காவலாகிய வேலியையுங் கோட்டா லெடுத்து, மீன்களிரியத் தாமரையைச் சூழ்ந்த வள்ளையை மயக்கி, மலர்ச்சி யின்றி வண்டொடு குவிந்த தாமரையை ஆர்ந்தாற்போல, நீயே ஆதரித்துக் கொள்ளப்பட்ட இவளை நீ தானே வேறுபடுத்தி நாணமாகிய தளையையு மறுத்துக்கொண்டு, பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய விறலியையும் பாணனாகிய கோட்டாலே நீக்கி, அப் பரத்தையருடனுறையும் தோழிமாரிரிய அப்பரத்தையருடைய தாய்மாரையும் மயக்கி, அகமலர்ந்துன்னை எதிரேற்றுக் கொள்ளாத மகளிரை நுகர்வானொருத்த னல்லலையோ என்றவாறு.

பி - ம். 9. யெம்மனை. 13. கொற்கைச். 14. ரன்ன வெம்மொ.

47. பாலை

அழிவி லுள்ளம் வழிவழிச் சிறப்ப
வினையிவண் முடித்தன மாயின் வல்விரைந்
தெழுவினி வாழிய நெஞ்சே யொலிதலை

வும், அவரை நயப்பா யெனவும் உள்ளுறையுவமம் மருதத்துக்கண் வந்தது" என்றார் பேரா. (தொல். பொருள். 3, 147, 239, 304.)

யலங்குகழை நரலத் தாக்கி விலங்கெழுந்து
கடுவளி யுருத்திய கொடிவிடு கூரெரி
விடர்முகை யடுக்கம் பாய்தலி னுடனியைந்
தமைக்கண் விடுநொடி கணக்கலை யகற்றும்
வெம்முனை யருஞ்சுர நீந்திக் கைம்மிக்
ககன்சுடர் கல்சேர்பு மறைய மனைவயி
னொண்டொடி மகளிர் வெண்டிரிக் கொளாஅலிற்
குறுநடைப் புறவின் செங்காற் சேவல்
நெடுநிலை வியனகர் வீழ்துணைப் பயிரும்
புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை
யாண்டுளர் கொல்லெனக் கலிழ்வோ ளெய்தி
யிழையணி நெடுந்தேர்க் கைவண் செழியன்
மழைவிளை யாடும் வளங்கெழு சிறுமலைச்
சிலம்பிற் கூதளங் கமழும் வெற்பின்
வேய்புரை பணைத்தோட் பாயு
நோயசா வீட முயங்குகம் பலவே.

என்பது: தலைமகன் இடைச்சுரத்து அழிந்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— ஆலம்பேரிச்சாத்தனார்.

வரி

1. வழிவழி - மேன்மேலும். 3. தழைத்த தலை. 4. விலங்கு - பக்கம். 5. கடுவளி - சூறாவளி. உருத்திய - வெப்பமுறப் பண்ணிய. 6 - 7. பரத்தலான், அமையிற் கண்விடுகின்ற ஓசை. 8. முனை - போர் செய்யுமிடம். 10. திரிக் கொள்ளுதலால், 12. பயிரு மென்க. 16 - 17. சிறுமலை யென்னும் பெயரினையுடைய வெற்பு; சிலம்பு - பக்கமலை. 18. தோளிடத்துப் பரந்த நோய். 19. அசா - நோயான் வரும் வருத்தம்.

2. வினை முடித்தனமாயின் 19. பலபடியாக முயங்குவேம் 3. எழு நெஞ்சே என்றான். 8. நீந்தி 14. எய்தி என்க.

பி - ம். 5. யருத்திய. 7. கலைக்கணம். 12. ரிளந்துணை.

48. குறிஞ்சி

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
* பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி யதன்றிறம்
யானுந் தெற்றென வுணரேன் மேனாண்
மலிபூஞ் சாரலென் றோழி மாரோ
டொலிசினை வேங்கை கொய்குவஞ் சென்றுழிப்
† புலிபுலி யென்னும் பூச றோன்ற
வொண்செங் கழுநீர்க் கண்போ லாயித
ழூசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
குயமண் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி
வரிபுனை வில்ல னொருகணை தெரிந்துகொண்
டியாதோ மற்றம் மாதிறம் படரென
வினவி நிற்றந் தோனே யவற்கண்
டெம்முள் ளெம்முண் மெய்ம்மறை பொடுங்கி
நாணி நின்றனெ மாகப் பேணி
யைவகை வகுத்த கூந்த லாய்நுதன்
மையீ ரோதி மடவீர் நும்வாய்ப்
பொய்யு முளவோ வென்றனன் பையெனப்
பரிமுடுகு தவிர்த்த தேர னெதிர்மறுத்து
‡ நின்மக ளுண்கண் பன்மா னோக்கிச்
சென்றோன் மன்றவக் குன்றுகிழ வோனே
பகன்மா யந்திப் படுசுட ரமையத்

---

* இது "பசியட நிற்றல்" என்றும், செவிலி கூற்றென்றும் கூறுவர் பேரா. (தொல். பொருள். 270, 510.)

† "இது புலிகாத்தற்கு வந்தானென இட்டுரைத்தது" என்பர் நச். (தொல். பொருள். 207.)

‡ இது "உருவு நிறுத்த காமவாயில்" என்பர் பேரா. (தொல் பொருள். 273.)

தவன்மறை தேஎ நோக்கி மற்றிவன்
* மகனே தோழி யென்றன
ளதனள வுண்டுகோண் மதிவல் லோர்க்கே.

என்பது: செவிலித்தாய்க்குத் தோழி அறத்தொடுநின்றது. †

—தங்கால் முடக்கோற்றனார்.

வரி

1. வேண்டு - நான் சொல்லுகின்றதனை விரும்பு. 4. தெற்றென - தெளிய; தோன்ற; 7. பூசல் தோன்ற - தோன்றிற்றாக. 8. கண் - மகளிர்கண். இதழ்-பூ. 9. ஊசியாற் கோத்துச் சுற்றின பூமாலை; ஊசி போறலான் அல்லி யென்று போகல்; அது கழித்துத் தொடுத்த என்றுமாம். 11. குயம் - முலை. குயமண் டாகம், மார்பிற் கடை; நீவி - பூசி உதிர்த்து. 12. வரி - சித்திரம்; வரிதலுமாம். 13. மா படர் திறம் யாது? திறம்-வழி; 14. நிற்றந்தோன்-றின்றோன். 15. மெய்ம்மறை பொடுங்கி - முதுகிலே மறைந் தொடுங்கி.

16. பேணி 17. வகுத்த கூந்தல்.

18. மையீரோதி மகளிர் என்று ஒரு பெயர்ப்படுத்தி ஒன்றாக்குக. 19. என்றனளாய். 20. எதிர் மறுத்து நோக்குதல் - எதிர்த்துப்பார்த்துப் பார்த்துவிட்டபின் பார்த்தல். 21-22. நோக்கிச் சேறல் - நோக்கா நின்று போதல். 23. பகற் பொழுது மாய்கின்ற அந்திப் பொழுது; படு சுடரை யுடைய பொழுது. 14. தேஎம் - திக்கு; மகனே - ஒரு புருஷனே: என்று வியந்து கூறிற்று; புலி யென்னுங் காட்டிலே வந்து உதவினன் என்றவாறு. 26. அதனளவாக வுண்டோர் கோட்பாடு விசாரிப்பார்க்கு. ‡ கோள் - விசாரம்.

---

* இது தலைவனை எத்தல் என்றும், † "இது செவிலி கூற்றினைத் தோழி கொண்டு கூறியது" என்றும், ‡ "அதனளவுண்டு கோல்.' என்று பாடங்கொண்டு "துணிவின்கண் ஐயஞ் சிறிதுநினைத்தல்" என்றும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். 115, 207.)

7. புலி யென்பது, வேங்கை மலர் கொய்யத் தாழ்ந்து கொடுக்கு மென்றோர் பேதைத் தன்மை. அதுவும் மலையில் வாழ்வார்க்கு உள்ளதோர் பண்பு.

பி - ம். 9. மூசு போகிய. 18. மகளிர். 26. இதனள வுண்டுகொல்.

49. பாலை

கிளியும் பந்துங் கழங்கும் வெய்யோ
ளளியு மன்புஞ் சாயலு மியல்பு
முன்னாட் போலா ளிறீஇயரென் னுயிரெனக்
கொடுந்தொடைக் குழவியொடு வயின்மரத் தியாத்த
கடுங்கட் கறவையிற் சிறுபுற நோக்கிக்
குறுக வந்து குவவுநுத னீவி
மெல்லெனத் தழீஇயினே னாக வென்மக
ணன்ன ராகத் திடைமுலை வியர்ப்பப்
பல்கான் முயங்கினண் மன்னே யன்னோ
விறன்மிகு நெடுந்தகை பலபா ராட்டி
வறனிழ லசைஇ வான்புலந்து வருந்திய
மடமா னசாவினந் திரங்குமரல் சுவைக்குங்
காடுடன் கழித லறியிற் றந்தை
யல்குபத மிகுத்த கலியுடை வியனகர்ச்
செல்வுழிச் செல்வுழி மெய்ந்நிழற் போலக்
கோதை யாயமொ டோரை தழீஇத்
தோடமை யரிச்சிலம் பொலிப்பவவ
ளாடுவழி யாடுவழி யகலேன் மன்னே.

என்பது : உடன்போயின தலைமகளை நினைந்து செவிலித்தாய் மனையின்கண் வருந்தியது.*

—† வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்.

* இப் பாட்டினை இத்துறைக்கே உதாரணமாகக் கொண்டு "'அல்குபத மிகுத்த கடியுடை வியனகர்' என நெல்லுடைமை கூறியவதனானே வேளாண் வருணமென்பது பெற்றாம்" என்றார் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். 15. 42.)

வரி

1. வெய்யோள் - பெயர். 2. இயல்பு - செய்தி. 3. முன்னாட் போலாமை, அவனொடு கூட்டத்தாலே வேறுபட்டிருத்தல்; என-எனச் சொல்லி. 4. கொடுந்தொடை - வளைந்த கால்; வயின்மரம் - மரத்துவயினென்க. ஓரிடத்து மரம் என்றுமாம். 5. கடுங்கட் கறவை - விரைந்து விரைந்து கன்றைப் பார்க்கின்ற பசு; இன்- உவமம்; சிறுபுறம் - முதுகு. 8. இடை முலை - முலையிடை. 9. முயங்குதல் - தழுவுதல்; மன் - கழிவு; அதனை அறியப்பெற்றிலேன் என்றவாறு. போக்கை நினைந்து, வியர்த்தும் பல்கான் முயங்கிற்று. அன்னோ - ஐயோ! 10. பாராட்டி - தன்னைக் கொண்டாடி. 11. வற்கடமா யுலறின நிழலிலே தங்கிக் 13. கழிதலறியின் என்க. 11. மேகத்தை வெறுத்து வருந்திய மடமானாகிய இனம். 13. உடன் - அவளும் அவனுங் கூட. 14. பதம் - சோறு. 15. மெய்ந்நிழல் - அவள் மெய்யினிழல்......... 17. திரட்சி; 15. மெய்ந்நிழல் போல 18. அகலேன் என்க.

பி - ம். 1. குறுகச் சென்று. † வண்ணப்புறக்கல்லாடனார்.

50. நெய்தல்

கடல்பா டவிந்து தோணி நீங்கி
நெடுநீ ரிருங்கழிக் கடுமீன் கலிப்பினும்
வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கௌவை தூற்றினு
மாணிழை நெடுந்தேர் பாணி நிற்பப்
பகலு நம்வயி னகலா னாகிப்
பயின்றுவரு மன்னே பனிநீர்ச் சேர்ப்ப
னினியே, மணப்பருங் காமந் தணப்ப நீந்தி
வாரா தோர்நமக் கியாஅ ரென்னாது
மல்லன் மூதூர் மறையினை சென்று
சொல்லி னெவனோ பாண வெல்லி
மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி
றுணையொன்று பிரியினுந் துஞ்சா காணெனக்

கண்ணிறை நீர்கொடு கரக்கு
மொண்ணுத லரிவையா னென்செய்கோ வெனவே.*
என்பது : தோழி பாணனுக்குச் சொல்லியது.

—† கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார்.

வரி

1-2. 'அவிந்து' 'நீங்கி' என்று நின்ற செய்தெ னெச்சங்களைத் திரித்துச் செயவெனெச்சமாக்கக், கடலோசையவிந்தாற் றோணியுள்ளே புகுமென்றபடியாம்; நீங்க என்றார் அக்காலம் பார்த்துக், கடுமீன்-சுறா முதலியன, கலித்தல் - செருக்கொடு திரிதல். அவிய - அவிந்த காலத்திலே. 4. பாணி - தாமத காலம். 5. பகலும் என்ற உம்மை ....; 6. பயின்று - அடுத்து; மன், அது கழிந்தது; ஏகாரம் ஈற்றசை; வரும் என்பது முற்று. 7. மணப்பருங் காமம்-களவுக்காலத்துக் கூடுதற்கரிய வேட்கை; தணப்ப - இது தமக்கு நீங்குகையாலே; நீந்தி - கழித்து. 8. யாரென்னுது - என்ன உறவினரென்னுது. 12. ஒன்று துணை என்க; ஒன்றுதல் - கூடுதல்; பிரியினும் என்ற உம்மை எச்சவும்மை, நெடும் பிரிவின்றி இணைந்து ஒன்றுதலை பிரியினுமென்றமையான். துஞ்சா என்று பன்மை கூறினர், இப்படியே அவ்வினங்கள் செய்வனவென்று. 13. ஆற்றாத்தன்மை பிறரறியாமை மறைத்துச் செலுத்தும்.

---

* இப்பாட்டினை "மெல்லியற் பொறையும் நிறையும்" என்ற துறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, "இதனுட் காம மிகுதியால் கண்தாமே அழவும், கற்பிற் கரக்குமெனத் தலைவி பொறையும் நிறையும் தோழி பாணற்குக் கூறினள், அவன் தலைவற்கு இவ்வாறே கூறுவனெனக் கருதி. "இனி' என்றதனால் கற்பும் பெற்றாம்" என்றார் நச்சினார்க்கினியர் (தொல். பொருள். 152)

"எல்லி, மனைசேர்......வெனவே" என்பது துன்பத்துப் புலம்பல்; என்பது, பிரிவாற்றாது துன்புறுங்காலை, அவ்வாற்றாமை தலைமகற்கின்றித் தானே துன்புறுகின்றாளாகச் சொல்லுதல். அவை கூட்டத்தை வெறுத்த குறிப்பாயினும் அக்கூட்டத்திற்கே நிமித்தமாகும், ஆராய்ந்துணரி னென்றவாறு' என்பர் பேரா. (தொல். பொருள். 270.)

கூடி நீங்கிப்போம் வழியிலே நாம் வருங்காலத்தும் அலர் தூற்றினாராயினும் பயின்றுவரும் மூன்; இப்பொழுது வேட்கை நீங்குதலான் வருகின்றிலர்; அங்ஙனம் வாராதோர் நமக்கு என்ன உறவினரென்றுது, துஞ்சாகாணென்று சொல்லி, கண்ணிறை நீர்கொடு கரக்கும்: யான் இதற்கு என் செய்வேனென்று நீ இதனைச் சொல்லின் என்னும் பாணனே எனப் பாணனுக்குத் தோழி கூற்றாக்குக. 13. இதற்கென்றது அன்றில் துஞ்சா வருத்தத்தை நோக்கி. 11. மடிவாய் - வளைந்த வாய்.

பி - ம். 11. மடல்வா. † கருவூர்ப் பூதனார்மகனார் கொற்றனார்.

51. பாலை

ஆள்வழக் கற்ற சுரத்திடைக் கதிர்தெற
நீளெரி பரந்த நெடுந்தா ளியாத்துப்
போழ்வளி முழங்கும் புல்லெ னுயர்சினை
முடைநசை யிருக்கைப் பெடைமுக நோக்கி
யூன்பதித் தன்ன வெருவரு செஞ்செவி
யெருவைச் சேவல் கரிபுசிறை தீய
வேனி னீடிய வேயுயர் நனந்தலை
நீயுழந் தெய்துஞ் செய்வினைப் பொருட்பிணி
பல்லிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோள்வயிற்
பிரியிற் புணர்வ தாயிற் பிரியா
தேந்துமுலை முற்றம் வீங்கப் பல்லூழ்
சேயிழை தெளிர்ப்பக் கவைஇ நாளு
மனைமுதல் வினையொடு முவப்ப
நினைமா ணெஞ்ச நீங்குதன் மறந்தே.

என்பது: பொருள்வயிற் பிரிவுகடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

—† பெருந்தேவனார்.

உரை

2. மிக்க உஷ்ணம். 9. வயின் - இடத்தினின்றும். 10-11. தம்மிற் பிரியா தேந்தின முலை. முற்றம் - பரப்பு. 13. மனைமுதல் - தலைவி: வினை - இல்வாழ்க்கை.

8. அப்பொருட் கூட்டம் 10. பிரிவாயிற் புணர்வது. அங்ஙனம் பிரிய நினையாது 13. இல்வாழ்க்கைத் தொழிலொடு கழும்படி 14. நினையாய் நெஞ்சே என்றான். என்றது, பிரியில் இவள் இறந்துபடும் என்பது கருதி.

பி - ம். 10. பிரியப்புணர்வ. †கடுகு பெருந்தேவனார்.

52. குறிஞ்சி

வலந்த வள்ளி மரனோங்கு சாரற்
கிளர்ந்த வேங்கைச் சேணெடும் பொங்கர்ப்
பொன்னேர் புதுமலர் வேண்டிய குறமக
ளின்னா விசைய பூசல் பயிற்றலி
னேக லடுக்கத் திருளளைச் சிலம்பி
னாகொள் வயப்புலி யாகுமஃ தெனத்த
மலைகெழு சீறூர் புலம்பக் கல்லெனச்
சிலையுடை யிடத்தர் போதரு நாட
னெஞ்சமர் வியன்மார் புடைத்தென வன்னைக்
கறிவிப் பேங்கொ லறியலங் கொல்லென
விருபாற் பட்ட சூழ்ச்சி யொருபாற்
சேர்ந்தன்று வாழி தோழி யாக்கை
யின்னுயிர் கழிவ தாயினு நின்மக
ளாய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே.

என்பது: தலைமகள் வேறுபட்டமை யறிந்த செவிலித்தாய்க்குத் தோழி யறத்தொடுநிற்குமெனத் தலைமகள் சொல்லியது. *

—†நோச்சிநியமங்கிழார்.

வரி

1-2. மரனோங்கு சாரலிடத்து வலந்த வள்ளியையுடைய கிளர்ந்த வேங்கை யென்க. 9. நெஞ்சமர் வியன் மார்பு - நம்முடைய நெஞ்சம் மேவினவனுடைய பெரிய மார்பைக் காரணமாக

* “ இது சிறைப்புறமாக “விட்டுயிர்த் தழுங்கல்” என்றும், “செறிவு நிறையுஞ் செம்மையுஞ் செப்பு, மறிவு மருமையும் பெண்பாலான” என்ற

வுடைத்து 14. உண்கட்பசலை என்க. 10. அறியலங்கொல்லென - அறிவியாதொழியக் கடவேமோ என. 11. ஒருபாற் 12. சேர்ந்தன்று - சொல்லக்கடவதாகிய ஒரு கூற்றிலே சேர்ந்தது. 15. சொல்லுமிடத்துக் காமமோவென்று இங்ஙனம் விளங்கச் சொல்லாது கூட்டமின்றிட்டத்தாற் சொல்லுக வென்றவாறு.

வேங்கையைக் கொடிகுழ அவ்வேங்கையிலே அலருண்டான அளவில் ஆண்டுவாழுமறவர் புலி புலி என்று பூப்பறித்தற்குச் சொன்ன அரவத்தாலே ஊரெல்லாம் ஆரவாரித்தாற்போல அவரை நாம் தலைப்பெய்த அளவிலே அலர் பிறந்ததாக அவ்வலர் முதற்சீராலே முகிழ்முகிழ்த்துப் பின்னை யெல்லாரு மறிந்தது என்றவாறு.

பி - ம். 10. அறிவியேங்கொல். †மாற்றூர் கிழார்மகனார் கொற்றங் கொற்றனார்.

53. பாலை

அறியாய் வாழி தோழி யிருளற
விசும்புடன் விளங்கும் விரைசெலற் றிகிரிக்
கடுங்கதி ரெறித்த விடுவாய் நிறைய
நெடுங்கான் முருங்கை வெண்பூத் தாஅய்
நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடை
வள்ளெயிற்றுச் செந்நாய் வருந்துபசிப் பிணவொடு
கள்ளியங் காட்ட கடத்திடை யுழிஞ்சி
உள்ளூன் வாடிய சுரிமூக்கு நொள்ளை
பொரியரை புதைத்த புலம்புகொ ளியவின்
விழுத்தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்ந்தோ

இலக்கணத்தோ டொத்தமைந்தது "இன்னுயிர் கழிவ......திமே" என்றது என்றும் கூறுவர், நச். இனிப் பேரா. இவ்வடிகளை "வாழ்க்கை முனிந்து தலைமகள் சொல்லியது" என்பர். (தொல். பொருள். 111, 209, 271.)

'எகலடுக்கம்' என்பதில் 'எ' பெருக்கத்தையும் அடுக்குதலையும் உணர்த்திற்று என்றார் நச். (தொல். சொல். 305.)

ரெழுத்துடை நடுக லின்னிழல் வதியு
மருஞ்சுரக் கவலை நீந்தி யென்று
மில்லோர்க் கில்லென் றியைவது கரத்தல்
வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப நம்மினும்
பொருளே காதலர் காத
லருளே காதல ரென்றி நீயே.

என்பது : வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.*

— சீத்தலைச்சாத்தனார்.

வரி

1. அறியாய் காண். 2. நிகிரி - ஆதித்தன் 3. எறித்தலாற் பிளந்த பிளப்பு. 4. தாஅய் - தாவ. 5. நிரம்பா - தொலையாதாய் 6. அப் பிணை வொடு 11. வதியும் 12. சுரம். 7. கோழரையுழிஞ்சில். 9. பொரியரை புதைத்துப் பற்றிக் கிடக்கிற. 10. விழுத்தொடை- தப்பாத தொடை. 14. வல்லா - மாட்டா ; 15. காதலர் காதல் பொருளே.

14. நம்மேல் அருளே காதலரென்று நின்று யாதலால். 1. அறியாய் காண் என்க.

12. நீந்திச் 15. காதலித்தது என்க.

வேறு நிழலில்லாமையால் 11. கல்லின் நிழல் இனிய நிழலாயிற்று.

54. முல்லை.

விருந்தின் மன்னை ரருங்கலந் தெறுப்ப
வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்தனன் தீம்பெயற்
காரு மார்கலி தலையின்று தேரு
மோவத் தன்ன கோபச் செந்நிலம்
வள்வா யாழி யுள்ளுறு புருளக்

* இப்பாட்டினை இத்துறைக்கே உதாரணமாகக் கொண்டு, பிரிதல் நிமித்தமென்றும், தலைவன்கண் நிகழ்ந்தது தலைவி நினைந்து தோழிக்குக் கூறியது என்றும் கூறுவர் நச். (தொல். பொருள். 14, 43.)

* கடவுக காண்குவம் பாக மதவுநடைத்
தாம்பசை குழவி வீங்குசுரை மடியக்
கனையலங் குரல காற்பரி பயிற்றிப்
படுமணி மிடற்ற பயநிரை யாயங்
கொடுமடி யுடையர் கோற்கைக் கோவலர்
கொன்றையங் குழலர் பின்றைத் தூங்க
மனைமனைப் படரு நனைநகு † மாலைத்
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப்
புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்
நீர்குடி சுவையிற் றீவிய மிழற்றி
‡ முகிழ்நிலாத் திகழ்தரு மூவாத் திங்கள்
பொன்னுடைத் தாலி யென்மக னொற்றி
வருகுவை யாயிற் றருகுவென் பாலென
விலங்கமர்க் கண்ணள் விரல்விளி பயிற்றித்
திதலை யல்குலெங் காதலி
புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே.

என்பது : வினைமுடித்து மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

—†மாற்றூர்கிழார் மகனார் கொற்றங்கொற்றனார்.

உரை

1. (விருந்து-) புதுமை; தெறுப்ப - குவிப்ப. 2. வேந்தன் - தான் துணையாகப் போன வேந்தன். 3. ஆர்கலி தலையின்று - ஆரவாரத் தோடு பெய்தது; தலையிற்று என்பது தலையின்று என மெலிந்

---

* "இது பாகற் குரைத்தது" என்றும் † "முல்லைக்கட் காரும் மாலையும் வந்தது" என்றும், ‡ "கார்காலத்து மீள்கின்றான் முகிழ் நிலாத் திகழ்தற்குச் சிறந்த வேனிலிறுதிக்கண் தலைவிமாட்டு நிகழ்வனகூறி, அவை காண்டற்குக் கடிது தேரைச் செலுத்தென்றது" என்றும், "முல்லைக் கண் வேனில் வந்தது" என்றும், வேந்தன் பகைமையைத் தான் தணிவித்தமை கூறலின் அந்தணன் தூதிற் பிரிந்தமை பெற்றாம்" என்றும் கூறினர். நச். (தொல். பொருள். 6, 12, 26.)

தது. 4. ஓவம் போன்ற நிலம்; ஓவம் - சித்திரம். 5. உள்ளூற்றுருள; உள்ளூறுதல் - பெயலால் நனைதல்.

7. தாம்பாற்கட்டின குழவியிடத்தே தன் வீங்கின சுரை மடியவேண்டிக் 8. கனைக்கின்ற குரலொய்க் காற்செலவைப் பயிலச்செய்து 12. மனைதோறும் படரும் என்க.

9. பயநிரைக் 7. குழவியையுடைய 12. மனை எனச் சேர்ப்பாருமுளர்; 9. பாற்பசுவினம்.

10. கொடுமடி - அடகுபறித்திடுதற்குக் குழியக்கோலின மடி. 11. பின்றை - ஆயத்தின்பின்; தூங்க - மெத்தென நடக்க. 12. நனைநகுமாலை - மொட்டு மலரும் மாலைக் கண்ணே. 16. இனிதாக வார்த்தை சொல்லி.

17. முகிழ்நிலா - முகிழ்க்கின்ற... திங்கள் - விளி. 18. பொன்னுடைய புலிப்பற்றாலி; * ஒற்றி - நினைந்து. 20. ஒருக்கடித்துப் பார்க்கும் கண்ணளாய்; விரலால் அழைத்து.

22. பூங்கொடியிலை 6. காண்குவம் கடவுக என்க.

பி - ம். கடவிக் காண்குவம். 19. பயனிரையாயம். 15. புன்கானெல்லி. †நொச்சி நியமங்கிழார் மகனார்.

55. பாலை

காய்ந்துசெலற் கனலி கல்பகத் தெறுதலி
னீந்து குருகுருகு மென்றாழ் நீளிடை
யுளிமுக வெம்பர லடிவருத் துறலின்
விளிமுறை யறியா வேய்கரி கானம்
வயக்களிற் றன்ன காளையொ டென்மகள்
கழிந்ததற் கழிந்தன் றோ விலனே யொழிந்தியா
னூதுலைக் குருகி னுள்ளுயிர்த் தசைஇ
வேவது போலும் வெய்ய நெஞ்சமொடு

---

* "வருவதொற்றி" என்னுமிடத்தும் 'ஒற்றல்-நினைதல்' என்றார் அடியார்க்கு நல்லார். (சிலப். அரங்கேற். 65.)

* கண்படை பெறேன் கனவ வொண்படைக்
கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்
பொருதுபுண் ணாணிய சேர லாத
னழிகள மருங்கின் வாள்வடக் கிருந்தென
வின்னா வின்னுரை கேட்ட சான்றோ
ரரும்பெற லுலகத் தவனொடு செலீஇயர்
பெரும்பிறி தாகி யாங்குப் பிறிந்திவட்
காதல் வேண்டியெற் றுறந்து
போதல் செல்லாவென் னுயிரொடு புலந்தே.

என்பது: புணர்ந்துடன்போன தலைமகட்கிரங்கிய தாய் தெருட்டுமயலி லாட்டியர்க்கு உரைத்தது.

— மாமூலனார்.

வரி

3. உளிபோன்ற முகத்தையுடைய பரல். 4. விளிமுறையறியா-இன்ன விடத்தில் இன்ன கேடுவருமென்று அறியாத; காடு; 6. ஒழிந்து-விட்டிருந்து. 9. கனவ - தாய்வெருவ. 11. புண் - புண்ணுக்குத் தானழிந்தமை. 12. வாள் - வாளொடு. 13. இன்னா இன்னுரையாவது - மரிக்கின்றானென்ற இன்னாமையும், புறப்புண் பட்ட பழிதீர இருந்து உயிர்விடுகின்றானென்கிற இனிமையுமுடைய உரை. 14. உலகம்-வீரசுவர்க்கம் 15. இவட்காதல் வேண்டி - இவ்வுலகி லிருந்த ஆசையால். 16. என்னைப் பிரிந்துவிட்டுப் போதல்.

17. புலந்து - புலந்தேனெனத் தன்மை வினையாக்குக. உயிரொடு புலந்து 6. அழிந்ததென்பாருமுளர். 6. ஒகாரம் - ஒழியிசை: 9. கனாக் கண்டு வருந்தும்படி 17. போகாதிருக்கின்ற என்னுயிரென்க.

சான்றோர்தங்களுக் கவ்வன்னியனாகியவன் வடக்கிருந்த வழி அச்சான்றோர் உயிர்துறந்தமாத்திரமும் யான் மாட்டிற்றிலேன் என் மகளுக்கு என்று அதற்கு நோகின்றேன் என்றவாறு.

பி - ம். 8. போலுமவல நெஞ்சமொடு.

---

* "தாய்க்கு முரித்தாற் போக்குடன் கிளப்பின்" என்ற சூத்திரத்திற்கு இவ்வடியை உதாரணமாகக் காட்டினர் நச். (தொல்.பொருள். 198.)

56. மருதம்.

* நகையா கின்றே தோழி நெருநன்
மணிகண் டன்ன துணிகயந் துளங்க
விரும்பியன் றன்ன கருங்கோட் டெருமை
யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் மாந்திக் கரைய
காஞ்சி நுண்டா தீர்ம்புறத் துறைப்ப
மெல்கிடு கவுள வல்குநிலை புகுதருந்
தண்டுறை யூரன் றிண்டா ரகலம்
வதுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய
பரிவொடு வரூஉம் பாணன் றெருவிற்
புனிற்றுப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி யாழிட்
டெம்மனைப் புகுதந் தோனே யதுகண்டு
மெய்ம்மலி யுவகை மறையினெ னெதிர்சென்
றிம்மனை யன்றஃ தும்மனை யென்ற
வென்னுந் தன்னு நோக்கி
மம்மர் நெஞ்சினோன் றொழுதுநின் றதுவே.

என்பது : பரத்தைமனைக்குச் செல்கின்ற பாணன் தன்மனைக்கு வந்தானாகத் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

—† மதுரை அறுவைவாணிக னிளவேட்டனார்.

வரி

2. மணி - பளிக்கு மணி. 3. இரும்பாற் செய்தா லொத்த கருங்கோடு. 7. மெல்கிடுதல் - அசையிடுதல். அல்கு நிலை - தங்குமிடங்களிலே. 8. அகலம் 9. புணர வேண்டி 9. வதுவை ஒப்பனை யுடைய, புதுவோர் - பரத்தையர். 13. மெய்மலி உவகை - உடம்பு பூரிக்கும்படி யெழுந்த உவகை. 15. நோக்கி - விசாரித்து.

இரும்பியன்றன்ன கருங்கோட் டெருமை கயங் கலங்க ஆம்பல் மெல்லடை கிழியக் குவளைக் கூம்பிவிடு பன்மலரை மாந்திக் காஞ்சி நுண

* இது "பிறன் பேதைமை பொருளாக நக்கது" என்றார் பேரா. (தொல். பொருள். 252.)

டாது புறத்துறைப்ப மெல்கிடு கவுள்வாய்த் தன்குழவிக்கட் புகுதருமென்றது. இரும்பு போன்ற நெஞ்சினை யுடையராகிய பரத்தையர் ஊர்முழுதுங் கலங்கத் தான் முன்பு கூடின பரத்தையர்தாய்மார் கலங்க, அப்பரத்தையர் அவ்வாம்பற்பூப்போலக் குவியக், குவிதல்விட்ட குவளை மலர் போலும் பூப்பெய்து கொள்ளப்பட்ட பரத்தையரை நுகர்ந்து வருகின்ற காலத்து, வழிவிலக்கப்பட்ட சேடியர் முதலாயினாரை நுகர்ந்து, பின்னுஞ் சிலரைக் கூடக் கொடுநோக்கெறிந்துகொண்டு, நம்மனையிலே நக்குதற் பொருட்டு வருகின்றான் என்று தோழிக்கு வாயின் மறுத்தது.

4. குவளைக் 5. கூம்புவிடு பன்மலரென்றதனானே, ஆம்பற்பூக் குவிதல் கொள்க. பூ ஆண்டுக் கூறிற்றிலரேனும் குறிப்பினாற் கொள்க.

15. என்னுந் தன்னும் நோக்கி என்றது, எனது இகழ்ச்சியும் தனது இளிவரவும் நோக்கி என்க.

பி. ம். † அறுவை வாணிக னிளவேட்டனார்.

57. பாலை

* சிறுபைந் தூவிச் செங்காற் பேடை
நெடுநீர் வானத்து வாவுப்பறை நீந்தி
வெயிலவி ருருப்பொடு வந்துகனி பெறாஅது
பெறுநாள் யாண ருள்ளிப் பையாந்து
புகலேக் கற்ற புல்லெ னுலவைக்
குறுங்கா லிற்றிப் புன்றலை நெடுவீ
ழிரும்பிணர்த் துறுகற் றீண்டி வளிபொரப்
பெருங்கை யானை நிவப்பிற் றூங்குங்
குன்ற வைப்பி னென்றூழ் நீளிடை
யாமே பெயிய மாகத் தாமே
பசுநிலா விரிந்த பல்கதிர் மதியிற்
பெருநல் லாய்கவி னொரீஇச் சிறுபீர்
வீயேர் வண்ணங் கொண்டன்று கொல்லோ
கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்
முதுநீர் முன்றுறை முசிறி முற்றிக்
களிறுபட வெருக்கிய கல்லென் ஞாட்பின்

அரும்புண் ணுறுநரின் வருந்தினள் பெரிதழிந்து
பானாட் கங்குலும் பகலும்
ஆனா தழுவோ ளாய்சிறு நுதலே.

என்பது: பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.

—நக்கீரர்.

உரை

2. நெடுநீர் - நெடியதன்மை; பறையால் நீந்தி; அவ்வானத்தை நீந்தி. 4. தான் முன்பு களிபெறுநாளின் வளனை நினைந்து. 5. புகுதலுக்கேக்கற்ற - பயனில்லாமையின் மரங்களைப் புகுதலின் எக்கற்ற; உலவையை உடைய 6. இற்றி; உலவை - கொம்பு. 8. நிவப்பு-ஊக்கம்;...யானை நிவப்பை ஒத்த 6. விழுது 7. கல்லைத் தீண்டி வளி பொருதலால் 8. அசையும் என்க. 9. குன்றவைப்பு-மலைகளையுடைய ஊர். 11. பசுநிலா - குளிர்ந்த நிலா; கதிர் - கிரணம்; மதியின் - மதிபோன்ற; 15. முதுநீர் - கடல்; 16. எருக்கிய - கெடுத்த; 17. அரும்புண் - தீர்தற்கரிய மருமத்திற்புண். 19. நுதல் 13. வீயேர் வண்ணம் கொண்டு பரந்ததோ, பரந்திலதோ என்க.

பி - ம். 4. பெயர்ந்து. 8. ஞேன்றுங். 16. வருத்திய.

58. குறிஞ்சி

இன்னிசை யுருமொடு கணைதுளி தலைஇ
மன்னுயிர் மடிந்த பானாட் கங்குற்
காடுதேர் வேட்டத்து விளிவிடம் பெறாஅது
வரியதட் படுத்த சேக்கைத் தெரியிழைத்
தேனுறு கதுப்பிற் கொடிச்சியர் தந்தை
கூதிரிற் செறியுங் குன்றநாட
வனைந்துவர விளமுலை நெருங்கப் பல்லூழ்
விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்ற
நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே
நும்மில் புலம்பினும் முள்ளுதொறு நலியுந்
தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை.

பதம்பெறு கல்லா திடம்பார்த்து நீடி
மனைமர மொசிய வொற்றிப்
பலர்மடி கங்கு னெடும்புற நிலையே. *

என்பது: சேட்படுத்துவந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

— மதுரைப் பண்டவாணிக னிளந்தேவனார்.

வரி

1. தலைஇ.........3. வேட்டத்து - வேட்டையிடத்து; விளிவிடம்- உறங்குமிடம்; முடிவிடமுமாம். 4 வரியதள் - புலித்தோல்; சேக்கையிடத்துக் 6. கூதிர்க்காலத்து இல்லிலேவந்து செறியும். 7. பண்ணினாற்போலே வருதலையுடைய முலை. பல்லூழ் 8. புறஞ்சுற்ற 9. அடையுமதனினும். 10. புலம்பின் - புலம்பால். 11. குளிர்ந்த வரவோ டசைகிற; பண்பு-குணம். 12....காலம்; நீடி- தாழ்த்து; தன் வருத்தந் தோன்ற. 13. மனைமரம் முறிய வளைத்து 14. எல்லாரும் உறங்கவும் தான் உறங்காது நெடுங்காலம் நிற்கிற புறநிலை. 9. இனிதாயிற் றென்க.

சேட்படுத்து வருதல்......தான் செய்தொழிற்கு இடம்பெறாது கூதிர்க் காலத்து இல்லிலே செறியும் குன்றநாட என்றதனாற்பயன், புறத்து வினையில்லாக்காலத்து எம்மை நினைக்கின்றாய் என்றாளாம்.

---

* இப்பாட்டினைப் "பெற்றவழி மலியினும்" என்ற சூத்திரத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டி, "முயக்கம் இனிதென மகிழ்ந்து கூறுவாள் நும்மில் புலம்பால் வாடைக்கு வருந்தினேம் என்றலி னிரண்டுங்கூறினாள்" என்றார் நச். (தொல். பொருள். 111)

இனிப் பேராசிரியர் 'வனைந்துவரலிள முலை......கின்றே' என்ற அடிகளை உதாரணமாகக் காட்டி, "இவை களவியலுள் உயிர்மெலிந்தவிடத்துப் புணர்ச்சிநிமித்தமெனக் கூறப்பட்டவையின்றியும் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தவாறு" என்றும், இது கண்டவழி உவத்தலாகாதோ எனின், ஆண்டுத் தன் உவகை கூறாளன்றே கரந்திடத் தொழிந்தாளாகலின் என்பது என்றும், இது கிழத்திகூற்று என்றும், அதனைத் தலைமகன் கேட்டது என்றும் கூறுவர். (தொல். பொருள். 268, 502, 508.)

59. பாலை

தண்கயத் தமன்ற வண்டுபடு துணைமலர்ப்
பெருந்தகை யிழந்த கண்ணினை பெரிதும்
வருந்தினை வாழியர் நீயே வடாஅது
*வண்புனற் றொழுநை வார்மண லகன்றுறை
யண்டர் மகளிர் தண்டழை யுடீஇயர்
மரஞ்செல மிதித்த மாஅல் போலப்
புன்றலை மடப்பிடி யுணீஇய ரங்குழை
நெடுநிலை யாஅ மொற்றி நனைகவுட்
படிஞிமிறு கடியுங் களிறே தோழி
சூர்மருங் கறுத்த சுடரிலை நெடுவேற்
சினமிகு முருகன் றண்பரங் குன்றத்
தந்துவன்† பாடிய சந்துகெழு நெடுவரை
யின்றீம் பைஞ்சுனை யீரணிப் பொலிந்த
தண்ணறுங் கழுநீர்ச் செண்ணியற் சிறுபுறந்
தாம்பா ராட்டிய காலையு முள்ளார்
வீங்கிறைப் பணைத்தோ ணெகிழச் சேய்நாட்
டருஞ்செயற் பொருட்பிணி முன்னிநப்
பிரிந்துசே ணுறைநர் சென்ற வாறே.

என்பது: தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியது.

—மதுரை மருதனிளநாகன்.

---

* "நீனிற வண்ண னன்று நெடுந்துகில் கவர்ந்து தம்முன்
பானிற வண்ண னேக்கிற் பழியுடைத் தென்று கண்டாய்
வேனிறத் தானை வேந்தே விரிபுனற் றொழுனை யாற்றுட்
கோனிற வளையி னார்க்குக் குருந்தவ னொசித்த தென்றான்."

எனச் சிந்தாமணியினும் (209) இக் கதை கூறப்பட்டுள்ளது.

† இவர் 'நல்லந்துவனார்' என்னும் புலவர். "கையாற் றலை தொட்டேன் தண்பரங் குன்று" என்பது இவர் வாக்கு. "நிறைகடன் முகந்து" என்று தொடங்கும் பரிபாடலிற் காண்க.

வரி

1. மலரினுடைய 2. பெருந்தன்மை. 5. அண்டர் - இடையர். 6. மரஞ்செல மிதித்த மால்:—ஆயர்பெண்கள் குளியாநின்றார்களாக, அவர் இட்டுவைத்த துகிலெல்லாம் பின்னை எடுத்துக்கொண்டு குருந்தமரத்தேறினாராக, அவ்வளவில் நம்பிமூத்தபிரான் வந்தாராக, அவர்க்கு ஒருகாலத்தே கூடமறைதற்கு மற்றொரு வழியின்மையின் எறிநின்ற குருந்தமரத்துக் கொம்பைத் தாழ்த்துக்கொடுத்தார், அதற்குள்ளே அடங்கி மறைவாராக. அவர் போமளவுந் தானையாகவுடுக்கத் தாழ்த்தாரென்பாரு முளர்.

7. குழை - தழை. 8. ஒற்றி - வளைத்து; மதத்தானனைந்த கவுளிற் 9. படிகிற ஞிமிற்றைக் கடியும் களிறே 18 கணவர் சென்ற ஆற்றின்கண்; அவர் இது கண்டு வருவரென்று ஆற்றுவித்தாள். 10. மருங்கு - சுற்றம். 11 - 12. குன்றமாகிய வரை. அந்துவன் - ஒரு புலவன். அத்து, சாரியை. சந்து - சந்தனம். 13-14. பைஞ்சுனையிற் கழுநீர். ஈரணிப் பொலிந்த - பெரிய ஒப்பனையாற் பொலிவுபெற்ற. செண்ணுதல் - கைசெய்தல்; செண்ணுதலாற் செண்ணென்று கொண்டைக்குப் பெயராயிற்று. இயறல் - அசைவருதல். 15. உள்ளாராய்ப் 18. பிரிந்து தாழ்க்க உறைகின்றவர் போனவழி என்க.

பி - ம். 7. வங்குழை. 9. யடுஞிமிறு. 11. சீர்மிகுமுருகன். 13. ஈண்டிப் பொலிந்த.

60. நெய்தல்

பெருங்கடற் பரப்பிற் சேயிறா நடுங்கக்
கொடுந்தொழின் முகந்த செங்கோ லவ்வலை
நெடுந்திமிற் றொழிலொடு வைகிய தந்தைக்
குப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோ
றயிலை துழந்த வம்புளிச் சொரிந்து
கொழுமீன் றடியொடு குறுமகள் கொடுக்குந்
திண்டேர்ப் பொறையன் றொண்டி யன்னவெம்

பொண்டொடி ஞெமுக்கா தீமோ தெய்ய
வூதை யீட்டிய வுயர்மண லடைகரைக்
கோதை யாயமொடு வண்ட றைஇ
யோரை யாடினு முயங்குநின் னொளியெனக்
கொன்னுஞ் சிவப்போள் காணின் வென்வேற்
கொற்றச் சோழர் *குடந்தை வைத்த
நாடுதரு நிதியினுஞ் செறிய
வருங்கடிப் படுக்குவ ளறனில் யாயே.

என்பது: தலைமகற்குத் தோழி செறிப்பறிவுறீஇ வரைவுகடாயது.

—குடவாயிற் கீரத்தனார்.

வரி

2. கோல் - வலையிற்கட்டின கோல்; வலையை யுடைய 3. திமில், தொழிலொடு - தொழிலால். 5. அயிலை - ஒருமீன்; அயிலையொடு வலந்த புளி; புளி யென்றார் புளியிட்ட கறியை. 6. தடி - கருவாடு; கொடுக்கும் 7. தொண்டி. 8. ஞெமுக்குதல் - வளைதாணிட்டுத் தழும்பாதல்; பரப்புதலுமாம். ஒண்டொடியென்று தலைவியையாக்கி யவளை வருத்தாதேகொள் என்பாருமுளர். 11. உயங்கும் - மடங்கும். 12. கொன்னும் சிவப்போள் - ஒரு பயனின்றியுங் கோபிக்கு மவள்: காணின் - இவளைக் காணில். 15. காவற் படுத்துவளாதலான், 7. ஞெமுக்காதேகொள் என்றாள்.

திமிற்றொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு இளமகளானவள் மீன் கொண்டு வருதற்கு முன்னே தான் உப்பு விற்ற நெல்லாலே ஆக்கப்பட்ட மூரல்வெண் சோற்றையும் புளிக்கறியையும் சொரிந்து கொழுமீன் தடியொடு கொடுத்தாற் போலத் தாம் வரைதற்குத் தாமும் புறம்பே முயல, நாங்களும் அறத்தொடுநிலை வகையால் ஈங்கே முயல்வேம் எனச் சொல்லியவாறுக்குக.

பி - ம். 5. அயிரை. 8. ஞெமுங்கா.

---

* குடவாயில் என்பதனைக் குடந்தை யென மேலையோர் திரித்தார் என்பர் பேராசிரியர். (தொல். பொருள். 392.)

61. பாலை

*நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றங்
கோளுற விளியார்பிறர் கொளவிளிந் தோரெனத்
தாள்வலம் படுப்பச் சேட்புலம் படர்ந்தோர்
நாளிழை நெடுஞ்சுவர் நோக்கி நோயுழந்
தாழல் வாழி தோழி தாழா
துருமெனச் சிலைக்கு மூக்கமொடு பைங்கால்
வரிமா னேனோண் வன்சிலைக் கொளீஇ
யருநிறத் தழுத்திய வம்பினர் பலருட
னண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு
நறவுநொடை நெல்லி னாண்மகி ழயருங்
கழல்புனை திருந்தடிக் கள்வர் கோமான்
மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி
விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் பெறினும்
பழகுவ ராதலோ வரிதே முளைஅது
முழவுறழ் திணிதோ ணெடுவே ளாவி
பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி யன்னநின்
னொண்கேழ் வனமுலைப் பொலிந்த
நுண்பூ ணாகம் பொருந்துதன் மறந்தே.

என்பது: தலைமகன் பொருள்வயிற்பிரிய வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

—மாமூலனார்.

வரி

1-2. கூற்றங் கோடலுற விளிதல் - உபகாரமின்றி வெறிதே மரித்தல்; பிறர் கொள விளிதல் - பிறர் தம் கைப்பொருள் கொள்ளும்படி மரித்தல்; என்றது, உபகாரத்தோடே மரித்தல். 3. தாள் - உற்சாகம். 4. இழைத்தல்-கீறுதல். 5. ஆழல்-அழுந்தாதே. 12. மழ-

*"இப்பாட்டின் மூப்பினும் பிணியினும் இறவாது அமர்க்களத்து வீழ்ந்தாரே துறக்கம் பெறுவரெனத் தன் சாதிக்கேற்பத் தலைவன் புகழும் மானமும் எடுத்து வற்புறுத்தலைத் தோழி கூறினாள்" என்றார் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருளதி. 44.)

புலம் வணக்குதல் - மழவர்தேயத்தை வணக்கி, அவரைத் திறை கோடல். 14. அங்கே பழகவிருத்த லரிது. முனது - பழைய தான. 16. பொதினி - ஊர். 18. மறந்து 13. வேங்கடம் பெறினும் 14. பழகுவராதல் அரிதென்க.

பி - ம். 7. வரிமரனேன்ஞாண் வார்சிலை.

62. குறிஞ்சி

* அயத்துவளர் பைஞ்சாய் முருந்தி னன்ன
நகைப்பொலிந் திலங்கு மெயிறுகெழு துவர்வா
யாகத் தரும்பிய முலையள் பணைத்தோண்
மாத்தாட் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன
மாயிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு
பேயு மறியா மறையமை புணர்ச்சி
பூசற் றுடியிற் புணர்வுபிரிந் திசைப்பக்
கரந்த கரப்பொடு நாஞ்செலற் கருமையிற்
கடும்புனன் மலிந்த காவிரிப் பேரியாற்று
நெடுஞ்சுழி நீத்த மண்ணுநீர் போல
நடுங்கஞர் தீர முயங்கி நெருந
லாக மடைதந் தோளே வென்வேற்
களிறுகெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி
யொளிறுநீ ரடுக்கத்து வியலகம் பொற்பக்
கடவு ளெழுதிய பாவையின்
மடவது மாண்ட மாஅ யோளே.

என்பது : அல்லகுறிப்பட்டுழித் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது

—பரணர்.

வரி

1. முருந்து - வேரின்மேற்றண்டு. 2. நகை - ஒளி. 3. பேயுமறியா மறையமை புணர்ச்சி - களவின்கட் புணர்கிறபோது பேயு மியங்

* "களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகும்' என்பதனல் தலைவியாற் குறிபெற்றும் தோழியை இரக்கும்" என்று கொண்டு அதற்கு இப் பாட்டினை உதாரணமாகக் காட்டுவர் நச். (தொல் பொருள். 102)

காது வைகு காலத்துப் புணர்ச்சி. மறை - இரகசியம். 7. பூசற் றுடியின் - துடிபோல; புணர்வு பிரிந்திசைப்ப - தங்களிற் கூடியும் தனித்தும் அயலார் சொல்லுவன; புணர்ந்தகாலத்து மேனி அழகாலும், பிரிந்தகாலத்து மேனி வேறுபாட்டாலும் அறிவிக்க என்றுமாம். இப் பொருட்குப் புணர்தலினும் பிரிதலினும் இசைப்ப என்க.

10-11. நீத்தம் மண்ணுநீர் போல முயங்கி - நீத்தத்திற் குளிக்குமிடத்துக் குளிருமாறுபோலக் குளிர முயங்கி என்றவாறு.

5. மழைக்கண் மாயோளென்றது, குளிர்ந்த கண்கரியோளெனக் கண்ணிற் கேற்றுக, 16. மாயோளெனப் பின்னுங் கூறுகின்றா ளாதலின்.

பி - ம். 5. வாயிதழ். 10. மண்ணுநள். அல்லகுறிப்பட்டழிந்த.

63. பாலை

* கேளாய் வாழியோ மகளைநின் றோழி
திருநகர் வரைப்பகம் புலம்ப வவனொடு
பெருமலை யிறந்தது நோவே னோவல்
கடுங்கண் யானை நெடுங்கை சேர்த்தி
முடங்குதா ளுதைத்த பொலங்கெழு பூழி
பெரும்புலர் விடியல் விரிந்துவெயி லெறிப்பக்
கருந்தார் மிடற்ற செம்பூழ்ச் சேவல்
சிறுபுன் பெடையொடு குடையு மாங்க
ணஞ்சுவரத் தகுந கான நீந்திக்
கன்றுகா ணாதுபுன் கண்ண செவிசாய்த்து
மன்றுநிறை பைதல் கூரப் பலவுடன்
கறவை தந்த கடுங்கான் மறவர்
கல்லென் சீறூ ரெல்லியி னசைஇ
முதுவாய்ப் பெண்டின் செதுகாற் குரம்பை
மடமயி லன்னவென் னடைமெலி பேதை

---

* இப் பாட்டு அச்சங் கூறிற்று என்றார், நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். 36.)

தோட்டுணை யாகத் துயிற்றத் துஞ்சாள்
வேட்டக் கள்வர் விசியுறு கடுங்கட்
சேக்கோ ளறையுந் தண்ணுமை
கேட்குநள் கொல்லெனக் கலுழுமென் னெஞ்சே.

என்பது: தலைமகள் புணர்ந்துடன் செல்லச் செவிலி தன் மகளுக்குச் சொல்லியது.

—கருவூர்க் கண்ணம் புல்லனார்.

வரி

1. ஓ - அசை; ஐகாரம் அசை; மகளே 3. போகின்றதற்கு நோகின்றேனல்லேன், 19. கலங்கின நெஞ்சை 3. நோகின்றேன் என்க. 5. பூழியிடத்தே 8. குடைய்யும்; 6. விடிந்தகாலத்து வெயிலெறிக்கக் *குள்ளக் குடையுமென்க. 8. குடையாநின்ற அவ்விடத்தையுடைய 9. கானநீங்கி 13. இரவின்கண் அசைந்து.

11. மன்றுநிறைதலோடு பைதல் கூரும்படி 12. கறவைக்கணம் கொண்டுபோந்த மறவர். அம் மறவர் 13. சீறூரிலே இரவுதங்கிச் 14. சோர்ந்த காலையுடைய குடிலிடத்து 16. அவன் தன் தோளே துணையாக வுறக்க வுறங்காது. 17 - 18. கடுங்கண் தண்ணுமை, சேக் கொள்ளும்பொழுது அறையும் பறை.

பி - ம். 5. புலங்கெழு. 11. கூடி 12. கடுங்கண். 14. முதுகாற்.

64. முல்லை

களையு மிடனறப் பாக வுளையணி
வுலகுகடப் பன்ன புள்ளியற் கலிமா
வகையமை வனப்பின் வள்புநீ தெரியத்
தளவுப்பிணி யவிழ்ந்த தண்பதப் பெருவழி
ஐதிலங் ககலிலை நெய்கனி நோன்காழ்
வென்வேல் இளையர் வீங்குபரி முடுகச்
செலவுநா மயர்ந்தன மாயிற் பெயல
கடுநீர் வரித்த செந்நில மருங்கின்
விடுநெறி யீர்மணல் வாரணஞ் சிதரப்

* 'குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே' என்பது திருப்பாவை (13.)

பாம்புறை புற்றத் திரிம்புறங் குத்தி
மண்ணுடைக் கோட்ட வண்ணல் லேஎ
றுடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ
யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதிற் சேர்புடன்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு
மாபூண் டெண்மணி யைதியம் பின்னிசை
புலம்புகொண் மாலை கேட்டொறுங்
கலங்கின ளுறைவோள் கையறு நிலையே.

என்பது: வினைமுற்றிமீளும் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

—ஆர்க்காடுகிழார்மகனார் வெள்ளைக் கண்ணத்தனார்.

வரி

3 வள்பு - வாய்க்கயிறு. தெரிய - ஆராய; போகின்ற கடுமையால் உறுமென றவரூத புரவி..................தெரிந்திட என்றவாறு.

4. தண்பதம் - செவ்வி. 5. நெய் - எண்ணெய்; காழ் - வேற்றண்டு. 6. இளையர் தாளான் ....

9. நெறி - வழி; வாரணம் - காட்டுக்கோழி; சிதர - கிளர. 14. நிறை - நிறையாக. 15. ஐதியம்புதல் - நடக்க நடக்க விட்டிசைக்கு மோசை 3. தெரிய நீ 7. நாஞ்செலவை விரும்பினேமாயின் 17. அவள் கையறுநிலை 1. களையுமிடமிது என்க. 9. வாரணஞ் சிதரச் செய்தே 15. ஆ 18. ஊர்வயிற் பெயரும்பொழுது என்க.

3. வகையமை வனப்பின் வள்பு - செலுத்துங் கூறுபாடமைந்த வனப்பினை யுடைய வார்.

பி - ம். 3. தெரிந்த. 4. பெருவளி. 13. சோர்வு. 15. ஐதியங்கின்.

65. பாலை

உன்னங் கொள்கையொ டுளங்கரந் துறையு
மன்னை சொல்லு முய்க மென்னதூஉ
மீரஞ் சேரா வியல்பிற் பொய்ம்மொழிச்

* சேரியம் பெண்டிர் கௌவையு மொழிக
நாடுகண் ணகற்றிய வுதியஞ் சேரற்
பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
வுவவினி வாழி தோழி யவரே
பொம்ம லோதி நம்மொ டொராங்குச்
செலவயர்ந் தனரா லின்றே மலைதொறு
மால்கழை பிசைந்த கால்வாய் கூரெரி
மீன்கொள் பரதவர் கொடுந்திமி னளிசுடர்
வான்றோய் புணரி மிசைக்கண் டாங்கு
மேவரத் தோன்றும் யாஅவுயர் நனந்தலை
† யுயவல் யானை வெரிநுச்சென் றன்ன
கல்லூர் பிழிதரும் புல்சாய் சிறுநெறிக்
காடுமீக் கூறுங் கோடேந் தொருத்த
லாறுகடி கொள்ளு மருஞ்சுரம் பணைத்தோ
ணறைங் கூந்தற் கொம்மை வரிமுலை
நிரையித ழுண்கண் மகளிர்க்
கரிய வாலென வழுங்கிய செலவே. ‡

என்பது : வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தலைமகன் உடன்போக்கு வலித்தமை தோழி சொல்லியது.

— மாமூலனார்.

வரி

1 - 2. உன்னங் கொள்கையொடு-நம்மனக்கருத்தை யறிந்த அறிவோடே, தானறிந்தவற்றைக் கரந்து சொல்லாதே செலுத்துகிற அன்னை; அறிந்தவை - இக்கூட்டங்காரணமாக அறிந்தவை.

---

* இது "'பாராட்டெடுத்தல், மடந்தப வுரைத்தல்' என்புழி அடங்கும் என்பது" என்றும், "பாடிச்சென்ற......வாழி' என்பது உவகை யுவமம்' என்றும் கூறுவர் பேரா. நச்சினார்க்கினியர், † "யானையின் முதுகின் மேற் சென்றன்ன என விரிக்க" என்றும், (தொல். எழுத்து. 299.) ‡ "இதனுள் அன்னைசொல்லும் பெண்டிர் கௌவையும் தலைவரும் விழுமம் என்று தலைவிக்குத் தோழி கூறினாள்" என்றும், "அம்பலும் அலரும் அஞ்சிப் போக்குடன்பட்டது" என்றும் கூறுவர். "உடன்போக்கு நயப்பித்தது" என்பர் இளம்பூரணவடிகள். (தொல். பொருள். 267, 294, 39, 225, 42.)

1-2. அன்னை மனத்திலே சிலவற்றை நினைந்து அது தோன்றாமற் சில சொல்லுகின்றவற்றையும் தப்புதும். 5. நாடு கண்ணகற்றுதல்- பிறர் நாடுகொண்டு தனதாக்குதல். 9. அவர் நம்மொடுசெலவை விரும்பினார்; 7. இனி உவவாய் என்றாள். 10. மால் - மயக்கம்; காற்று வாய்த்த மிக்க எரி. எரி தோன்றும் 17. அருஞ்சுரம் 19. மகளிர்க்கு 20. அரியவெனச் சொல்லி அழுங்கின செலவு 8. நம்முடன் 9. செல்ல இன்று விரும்பினார் எனக் கூட்டுக.

16. காட்டை மேம்படச் சொல்லுதற்குக் காரணமான யானையின் 17. வழியைக் காவல்கொள்ளுஞ் சுரம். 19. மகளிர் என்றாள் பொது வகையாக.

பி - ம். 14. உறுவல்யானை. வெருவச்சென்.

66. மருதம்.

இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமு மறுவின் றெய்துப
செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி யெல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்த்தனந் தோழி
* நிரைதார் மார்ப னெருந லொருத்தியொடு
வதுவை யயர்தல் வேண்டிப் புதுவதி
னியன்ற வணிய னித்தெரு விறப்போன்
மாண்டொழின் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து
காண்டல் விருப்பொடு தளர்புதளர் போடும்
பூங்கட் புதல்வனை நோக்கி நெடுந்தேர்
தாங்குமதி வலவவென் றிழிந்தனன் றாங்காது
மணிபுரை செவ்வாய் மார்பகஞ் சிவணப்

* இதனைத் தலைவி புலவிக்கட் புகழ்ந்ததற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர் நச். (தொல். பொருள். 228.)

புல்லிப் பெரும செல்லினி யகத்தெனக்
கொடுப்போற் கொல்லான் கலுழ்தலிற் றடுத்த
மாநிதிக் கிழவனும் போன்மென மகனொடு
தானே புகுதந் தோனே யானது
படுத்தனெ னாகுத னாணி யிடித்திவற்
கலக்கினன் போலுமிக் கொடியோ னெனச்சென்
றலைக்குங் கோலொடு குறுகத் தலைக்கொண்
டிமிழ்கண் முழவி னின்சீ ரவர்மனைப்
பயிர்வன போலவந் திசைப்பவுந் தவிரான்
* கழங்கா டாயத் தன்றுநம் மருளிய
பழங்க ணோட்டமு நலிய
வழுங்கின னல்லனோ வயர்ந்ததன் மணனே.

என்பது : பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாய்ப் புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

—† செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார்.

வரி

2. எய்துப - சேர்வர். 3. காட்சி - அழகு. 6. வாய்த்தனம் - மெய்த்தனம், உண்மையாகக் கண்டனம். 9. தெருவைக் கடப்போன் 10. கறங்குகையாலே அவ்வோசையைக் கேட்டுக் கடையைக் கழிந்து. 13. தாங்கு - பிடித்துநில்; இழிந்தனன் - இழிந்து; தாங்காது - தாமதியாது. 14. மணி - பவளம். 16. கொடுப்போன் - தலைவன். 16. தடுத்த 17. மகனொ டென்க. 17. நிதிக் கிழவன் - அளகேசுவரன். 16 - 18. தடுத்த மாநிதிக்கிழவனும் போலுமென்று கண்டார் சொல்லும்படி மகனொடு புகுந்தா

* 'மெய்யே என்றல்' "கழங்கா......மணனே" என்பது, "தானே தன்மகனை வாயில்கொண்டு புக்கானாயினும், அதனைப் பழங்கணோட்டமும் நலிதரப் பொய்யே புகுந்தானென்று மெய்யாகத் துணிந்து கோடலால் அப் பெயர்த்தாயிற்று" என்பர் பேரா. இனி நச். 'உரிய' என்றதனால் தோழி வாயிலாகச் சென்றுழித் தலைவி வெளிப்படக் கூறுதலுங் கொள்க. அஃது 'இம்மையுலகு' என்னும் அகப்பாட்டினுட் காண்க" என்பர். (தொல். பொருள். 241. 270.)

னென்றுமாம். மகனேயன்றி இவ்வாறுஞ் சொல்ல நின்றமை யால் எச்சவும்மை. 19. செல்வித்தே மாதற்கு நாணி. 21. தலைக் கொண்டு - பிள்ளையைத் தன்னிடத்தே எடுத்துக்கொண்டு. 22. சீர் - ஓசை. 23. தவிரான் - அழுத..........தவிரானாய். 24. அன்று - இயற்கைப் புணர்ச்சிக்காலத் தொருநாள். 26. தான் விரும்பின மணத்தைத் தவிர்ந்தனனென்க. 9-10. மாண்டொழின்மா என்க.

பி - ம். 1. யுலகமுமி 5. பயமொ. † செயலூர்க்கோசங் கண்ணனார்.

67. பாலை

* யானெவன் செய்கோ தோழி பொறிவரி
வானம் வாழ்த்தி பாடவு மருளா
துறைதுறந் தெழிலி நீங்கலிற் பறைபுடன்
மரம்புல் லென்ற முரம்புயர் நனந்தலை
யரம்போழ் நுதிய வாளி யம்பி
னிரம்பா நோக்கி னிரையங் கொண்மார்
நெல்லி நீளிடை யெல்லி மண்டி
நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடு மெழுதி யதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்
மொழிபெயர் தேஎங் தருமார் மன்னர்
கழிப்பிணிக் கறைத்தோ னிரைகண் டன்ன
வுவலிடு பதுக்கை யாளுகு பறந்தலை
யுருவில் பேஎ யூராத் தேரொடு
நிலம்படு மின்மினி போலப் பலவுட
னிலங்குபர லிமைக்கு மென்பநந்
நலந்துறந் துறைநர் சென்ற வாறே.

என்பது : பொருள்வயிற் பிரிந்தவழி வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

—நோய்பாடியார்.

* "இது மண்டிலத்தருமை தலைவன்கூறக் கேட்ட தோழி கூறியது" என்பர், நச். (தொல். பொருள். 44.)

வரி

2. வானம் வாழ்த்தி - வானம்பாடிப் புள். 3. இலை பறந்து. 5 போழ்தல் - அராவுதல் ; வாளியம்பு - எயிற்றம்பு.

6. நிரம்பா நோக்கு - ஆட்குறித்துப் பார்க்கும் பொழுது இடுக்கிப் பார்க்கும் பார்வை; நிரயங்கொண்மார் - நரகம் புகுவார் ; கொள்ளவேண்டி என்றுமாம்.

4. நனந்தலை யுடைய 7. நீளிடை எல்லியிடத்து மண்டி 8. அமர் கடந்த மறவர். 9-10. எழுதி நடுகல். வேலை நட்டு அதன் கண்ணே பலகை சார்த்துதல் மரபு. வேற்று முனையிடத்து வேலூன்று பலகையைப் போர்க்கு நடுகல்என்க. 11. கடுக்குந் 12. தேம்.

11. வேற்றுமுனை கடந்தென்னும் பாடத்திற்கு நடுகலிடத்தவன் பிடித்த கருவிகளாய் ஊன்றியும் சார்த்தியும் வைக்கப்பட்ட வேலையும், பலகையையுமுடைய வேற்றுமுனை என்க; அதனைக் கடந்து என்றுரைக்க.

13. கழியாற் பிணிக்கப்பட்ட கருங்கடகு; மன்னர் கடகுக்காரரை அழைத்துப் படைகாண்டல். 14. உவலிடு பதுக்கை கருங்கனை கருங்கடகிற்கு உவமை. ஆளுகுதல் - ஆள்படுதல்; 15. உருவில் பேய் - பேய்த்தேர்; கடுக்கும் தேசத்தைக் கொள்ளவேண்டி மன்னர் தோற்படையைக் கண்டாலொத்த பதுக்கையென்க.

11. கடந்து 18. சென்ற ஆறு 15. தேரொடு 11. பரலிமைக்கு மென்ஞரின்றூர்கள், 1. யானெவன் செய்வேன் தோழி யென்று 4. காட்டை நினைத்து ஆற்றாளாயினாள்.

8. நாணுடை மறவர் - கரந்தையார்.

பி - ம். 3. உறையிறந். பறையுடன் 11. கடந்து. 12. மள்ளர் 14. அழிருபதுக்கை. † நொய்ப்பாடியார்.

68. குறிஞ்சி

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைத்
தண்ணயத் தமன்ற கூதளங் குழைய
வின்னிசை யருவிப் பாடு மென்னதூஉங்
கேட்டியோ வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பை

* யூட்டி யன்ன வொண்டளிர்ச் செயலை
யோங்குசினைத் தொடுத்த வூசல் பாம்பென
முழுமுத றுமிய வுருமெறிந் தன்றே
பின்னுங் கேட்டியோ வெனவுமஃ தறியா
ளன்னையுங் கனைதுயின் மடிந்தன ளதன்றலை
மன்னுயிர் மடிந்தன்றாற் பொழுதே காதலர்
வருவ ராயிற் பருவ மிதுவெனச்
சுடர்ந்திலங் கெல்வளை நெகிழ்ந்த நம்வயிற்
படர்ந்த வுள்ளம் பழுதன் றாக
வந்தனர் வாழி தோழி யந்தரத்
திமிழ்பெய றலைஇய வினப்பல கொண்மூத்
தவிர்வில் வெள்ளந் தலைத்தலை சிறப்ப
† கன்றுகா லொய்யுங் கடுஞ்சுழி நீத்தம்
புன்றலை மடப்பிடிப் பூசல் பலவுடன்
வெண்கோட் டியானை விளிபடத் துழவு
மகல்வாய்ப் பாந்தட் படாஅர்ப்
பகலு மஞ்சும் பணிக்கடுஞ் சுரனே.

என்பது: தலைமகன் இரவுக்குறி வந்தமையறிந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது. ‡

வரி **ஊட்டியார்.**

3. அருவிப்பாடு மென்னதூஉம் என்றது, இவ்வோசையு மேதே னுங் கேட்டாயோ என்றவாறு. 4. பின்னையும் வேண்

* "'ஊட்டி...செயலை' என்புழி இன்னதனை யென்று தெரித்து மொழியாமையின் வழுவாம்பிற வெனின்—உவமை யென்னு மலங்காரமா யினன்றே இன்ன தொன்றனையெனல் வேண்டுவது; செயலையந் தளிரினது செய்யாத நிறத்தைச் செய்ததுபோலக் கூறுங் கருத்தினனாதலிற் பிறிதோ ரலங்காரமாம்" என்பர் சேனாவரையர். "ஊட்டாததனை ஊட்டியது போலக் கூறலின் வேறோர் உவமை யிலக்கணமாம்" என்பர் நச். (தொல். சொல். 56.) † இது 'யானையுங் குதிரையும்......ரிய' என்றதனால் அமைந் தது. (தொல் பொருள். 571.) ‡ "இது தாயது துயிலுணர்ந்து தலைவன் வந்தமை தோழி தலைவிக்குக் கூறிக் குறிவயிற்சென்றது" என்றார் நச். (தொல். பொருள். 114.)

டென்றாள், மற்றொன்று சொல்லுவாளாக. 5. ஊட்டுதல் - அரக்கூட்டுதல். 7. முதல் - செயலை முதல். 11. பருவமிது - பொழுதிது. 12. சுடர்ந்திலங்குதல் - விட்டு விளங்குதல். 15. கொண்மூப்பெய்த 16. தவிர் வில் வெள்ளம். தலைத்தலை சிறப்ப- மேன்மேலும் மிக. 17. ஒய்யும் - இழுக்கிற. நீத்தந் 19. துழவும். 18. பிடிப்பூசல் பலவுடன் யானைவிளியு முண்டாகத் துழவு மென்க. 20. பாந்தட்படார் - பாம்புச்செடி. 21. சுரத்தை 14. வந்தனரெனக் கூட்டுக.

யானைகளுங் கன்று காரணமாகப் பிடி வருந்தியபின்பு எடுக்க முயன் றாற்போல, அவரும் அலரானும் வழியதருமையானும் நாம் நலனழிந்த பின்பு வரைய முயலுமதல்லது முன்பு முயலாரென்பது கருத்து.

பி - ம். 2. தண்கயத்.

69. பாலை

ஆய்நலந் தொலைந்த மேனியு மாமலர்த்
தகைவனப் பிழந்த கண்ணும் வகையில
வண்ணம் வாடிய வரியு நோக்கி
யாழ லான்றிசி னீயே யுரிதினி
னீத லின்பம் வெஃகி மேவரச்
செய்பொருட் டிறவ ராகிப் புல்லிலைப்
பராரை நெல்லி யம்புளித் திரள்காய்
கான மடமரைக் கணநிரை கவரும்
வேனி லத்த மென்னு தேமுற்று
விண்பொரு நெடுவரை யியறேர் மோரியர்
பொன்புனை திகிரி திரிதரக் குறைத்த
வறையிறந் தகன்றன ராயினு மெனையதூஉ
நீடலர் வாழி தோழி யாடியன்
மடமயி லொழித்த பீலி வார்ந்துதஞ்
சிலைமாண் வல்விற் சுற்றிப் பலமா
ணம்புடைக் கைய ரரண்பல நூறி
நன்கலந் தரூஉம் வயவர் பெருமகன்
சுடர்மணிப் பெரும்பூ ணாஅய் கானத்துத

தலைநா ளலரி நாறுநின்
னலர்முலை யாகத் தின்றுயின் மறந்தே.

என்பது: பொருள் வயிற்பிரிந்து நீட்டித்தான் தலைமகனெனக் கவன்ற தலைமகட்கு வருவரென்பதுபடச் சொல்லித் தோழி யாற்றுவித்தது.

— † உமட்டூர்கிழார்மகனார் பரங்கொற்றனார்.

வரி

2. வகையிலவாய் 3. அழகு வாடின திதலை. 4. உரித்தாக 5. ஈதலான் வரும் இன்பத்தை விரும்பிச் 6. செய்கிற பொருட்கூற்றராய். 9. எமுற்று - மயக்கமுற்று.

10. நெடுவரை - பெருமலை; 14. வார்ந்து - உரித்து; 15. சிலை - ஓசை; ஒரு மரமுமாம். 6. செய்பொருட் டிறவராய் அத்தமென்று பாராது மயங்கி, 12. அறையிறந் தகன்றோராயினும் சிறிதும் 13. நீடலர் என்க. 16. கையராய்ப் பகைவர் அரண்களைப் பொடியாக்கி.

பி - ம். 10. நெடுங்குடை. 18. † சுடர்மலி. உரூஉடேர்கிழார்மகனார் பரங்றனார்.

70. நெய்தல்

கொடுந்திமிற் பரதவர் வேட்டம் வாய்த்தென
விரும்புலாக் கமழுஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத்துக்
குறுங்க ணவ்வலைப் பயம்பா ராட்டிக்
கொழுங்க ணயிலை பகுக்குந் துறைவ
னம்மொடு புணர்ந்த கேண்மை முன்னே
யலர்வாய்ப் பெண்டி ரம்ப றூற்றப்
பலருமாங் கறிந்தனர் மன்னே யினியே
வதுவை கூடிய பின்றைப் புதுவது
பொன்வீ ஞாழலொடு புன்னை வரிக்குங்
கானலம் பெருந்துறைக் கழனி மாநீர்ப்
பாசடைக் கலித்த கணைக்கா னெய்தல்
விழவணி மகளிர் தழையணிக் கூட்டும்
வென்வேற் கவுரியர் தொன்முது கோடி
முழங்கிரும் பௌவ மிரங்கு முன்றுறை

வெல்போ ரிராம னருமறைக் கவித்த
பல்வீ ழாலம் போல
வொலியவிந் தன்றிவ் வழுங்க லூரே.

என்பது : தலைமகன் வரைவுமலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

—மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனார் கடுவன்மள்ளனார்.

வரி

3. வலையின் பயம் பின்பு கொண்டாடி; பாராட்டி 4. அயிலை யென்னும் மீனைக் கூறிடும் துறைவன் 5. கேண்மையைப் 7. பலர் அறிந்தார். உம்மை - அசைநிலை; ஆங்கு அவ்விடத்து; மன் - கழிவு.

9. வரிக்கும் - சித்திரமெழுதினாற்போல உதிர்ந்து அழகு செய்யும். 10. கழனி 11. தழைத்த நெய்தல். 13. கவுரியர் - பாண்டியர். 13. கோடி - திருவணைக்கரை; 15. மறை - அவ்விடத்துத் தாமும் பரிகரமும் விசாரிக்கப்புக்க மறை. மறை சொல்லுதல் காரணமாக, அவித்தல் - அவ் 16. ஆலிற் புட்கள் கத்தாமல் அவித்தல். 6. அலர் முன்பு பலரறிந்தது; அவன் 8. வரைய வருகின்றபொழுது இப்படியே 17. அவிந்ததென்றாள்.

8-9. புதுவதாக வரிக்கும்; 12-13. தழையணிக்குக் கூட்டும் கோடி.

பரதவர் தம் முயற்சியானே வேட்டை வாய்த்ததாகிலும் குறுங்கண் வலையைப் பாராட்டி அம்முயற்சியாலுண்டான அயிலையைக் கடலினின்றும் நீக்கி, எல்லார்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்து மகிழ்வித்தாற்போல, அவரும் தம்முடைய முயற்சியானே வதுவை கூடிற்றாயினும் அதற்குத் துணையாக நின்ற என்னைக் கொண்டாடி, நின்னைப் பெரிய இச்சுற்றத்தினின்றுங் கொண்டு போய்த் தம்மூரின்கண்ணே நின்னைக்கொண்டு விருந்து புறந் தந்து தம்மூரையெல்லாம் மகிழ்விப்பர் என்றவாறு.

நெய்தற்பூவானது, ஞாழலும் புன்னையுங் கரையிலே நின்று தாதை யுதிர்த்துப் புறஞ்சூழ, நீரிடத்துத் தன்னை விடாதே அலைகள் சூழ நடுவே நின்று செருக்கி வளர்ந்து பின்னை விழவணி மகளிர் அல்குலுக்குத் தழை யாய்ப் பயன்பட்டாற்போல, இருமுதுகுரவர் புறங்காப்ப ஆயவெள்ளத்தார்

மெய்யை விடாதே சூழ்ந்து புறங்காப்ப, இப்படிச் செல்வத்தால் வளர்ந்த நீயும் நம்பெருமானுடைய இல்லறமாகிய பிரிவிற்குத் துணையாகப் போகா நின்றாயன்றோ வென்று வியந்துகூறியவாறு கண்டு கொள்க.

பி - ம். 13. கவிரியர்.

71. பாலை

நிறைந்தோர்த் தேரு நெஞ்சமொடு குறைந்தோர்
பயனின் மையிற் பற்றுவிட் டொரூஉ
நயனின் மாக்கள் போல வண்டினஞ்
சுனைப்பூ நீத்துச் சினைப்பூப் படர
மையின் மானின மருளப் பையென
வெந்தாறு பொன்னி னந்தி பூப்ப
வையறி வகற்றுங் கையறு படரோ
டகலிரு வான மம்மஞ் சினப்
பகலாற்றுப் படுத்த பழங்கண் மாலை
காதலர்ப் பிரிந்த புலம்பி னோதக
வாரஞ ரூறுந ரருநிறஞ் சுட்டிக்
கூரெஃ கெறிஞரி னலைத்த லானா
தெள்ளற வியற்றிய நிழல்காண் மண்டிலத்
துள்ளூது தாவியிற் பைப்பய நுணுகி
மதுகை மாய்தல் வேண்டும் பெரிதழிந்
திதுகொல் வாழி தோழி யென்னுயிர்
விலங்குவெங் கடுவளி யெடுப்பத்
துளங்குமரப் புள்ளிற் றுறக்கும் பொழுதே. *

என்பது : பொருள்வயிற் பிரிந்தவிடத்து ஆற்றாளாய தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

— † அந்தியிளங்கீரனார்.

வரி

1. நிறைந்தோர் - செல்வமுடையோர். 6. அந்தி - செக்கர்; ஒரு பூவுமாம். 7. வியக்கத்தக்க அறிவைப் போக்குகின்ற செயலறவைச்

* இப்பாட்டினை, “வேட்கை யொருதலை......” என்னுஞ் சூத்திரத்தினுள் சாக்காட்டிற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர் நச். (தொல். பொருள். 100.) † அந்திலிளங்கீரனார்.

செய்யும் படர்; கூரிய அறிவென்றுமாம். 8. வானம் அம்மஞ்சீன வென்றது, அக்காலத்துப் பல நிறத்தையுடைய மேகத்தைத் தரும் வானம் என்றவாறு. 7 - 8. பிரிந்திருப்பார்க்கு நோவையும் மேகத்தையுந்தர என்றபடி.

10. காதலரைப் பிரிந்த புலம்பான் நோகச் செய்தே 9. மாலை 12. யலைத்தலமையாதென முற்றுவிக்க. 11. சுட்டி - கருதி. 13. மண்டிலம் - கண்ணாடி, அதில் 14. ஆவி முன்பு பசந்து பின்பு சுருங்கினாற்போலக் காணக் காணச் சுருங்கி 15. என் வலிதான் மாய்தல் வேண்டியிராநின்றது. 17. விலங்குவளி - சூறாவளி; எடுப்ப - எழுப்ப; 16. உயிர் 18. புட்போலப் போம்பொழுது இதுவோ தோழி என்க.

72. குறிஞ்சி

இருள்கிழிப் பதுபோன் மின்னி வானந்
துளிதலைக் கொண்ட நளிபெய னடுநாள்
மின்மினி மொய்த்த முரவுவாய்ப் புற்றம்
பொன்னெறி பிதிரிற் சுடர வாங்கிக்
குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை யேற்றை
யிரும்புசெய் கொல்லெனத் தோன்று மாங்க
ணாறே யருமர பினவே யாறே
சுட்டுநர்ப் பணிக்குஞ் சூருடை முதலைய
கழைமாய் நீத்தங் கல்பொரு திரங்க
வஞ்சுவந் தமிய மென்னாது மஞ்சுசுமந்
தாடுகழை நரலு மணங்குடைக் கவாஅ
னீருயிர்ப் பிணவின் வயவுப்பசி களைஇய
விருங்களி றட்ட பெருஞ்சின வுழுவை
நாம நல்லராக் கதிர்பட வுமிழ்ந்த
மேய்மணி விளக்கிற் புலர வீர்க்கும்
வாணடந் தன்ன வழக்கருங் கவலை
யுள்ளுந ருட்குங் கல்லடர்ச் சிறுநெறி

*யருள்புரி நெஞ்சமொ டெஃகுதுணை யாக
வந்தோன் கொடியனு மல்லன் றந்த
நீதவ றுடையையு மல்லை நின்வயி †
னானா வரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே.

என்பது: தலைமகன் இரவுக்குறிக்கண் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது. தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியதூஉமாம்.

—எருமைவெளியனார் மகனார் †கடலனார்

வரி

1-2. வானம் துளியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட. 3. புற்றத்தை; 4. சுடர - மின்மினி ஒளிவிட; வாங்கி - இடந்து; 6. தோன்றுமவ்விடத்து: 7. போதற்கரிய தன்மைய ஆறு. 8. சூர் - பயம்; 9. இரங்க - ஒலிப்ப; இவ்வளவும் வழியருமை சொல்லிற்று. இனித் தலைவன் கருத்தைக் கொண்டு கூறுகின்றது.

10. தமியமாதலால் அஞ்சுவமென்னாது; 12. ஈருயிர்ப்பிணவு - சூற்பிணவு; வயவுப்பசி - வேட்கைப்பசி. 15. மேய்மணி - மேய்தல் காரணமாக உமிழ்ந்த மணி. விளக்கின், அதுவே விளக்காக. 16. கவலை - அருவழி; 17. கல்லடார்ந்து கிடக்கிற இட்டியவழி; வழியை இரண்டு கூறிட்டாள். 18. அருள் - நம்மேலருள் 19-20. தந்த நீ - கூட்டின நீ; 21. தோழி ஆற்றாளாம் படர்.

* தோழி கூட்டவே கூடுகின்றேன் என்பது அறிந்தே தலைமகள் கூடும் என்பதற்கு இதுமுதலாக ஐந்தடியும் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. (இறை. களவு. 13.) †'தன்னை அழிதல்' என்னுந் துறைக்கு இது முதலாக மூன்றடியினையும் உதாரணமாகக் காட்டி, "அவன் வரவினை உவவாது துன்பங்கூர்தல் வழுவாயினும், அதுவும் அவன்கண் அன்பாதலின் அமைத்தார்" என்பர் பேராசிரியர். இனி நச்சினார்க்கினியர் இப்பாட்டினை 'அவனளி சிறப்பினும்' என்ற துறைக்கு உதாரணமாகக் கொண்டு, "'வந்தோன்' என்பது அவனளிசிறத்தல்; 'தவறுடையேன்' என்பது தன்வயின் உரிமை, 'கொடியனு மல்லன்' என்பது அவன்வயிற் பரத்தமை" என்பர். (தொல். பொருள். 210, 111.)

9 கல் பொருதிரங்க என்பதனை 8 முதலைய வென்னும் முற்றுவினைக் குறிப்பொடு முடிக்க.

புலி துணைபுறந்தருதற்குப் பிறவற்றைத் தீங்குசெய்யும் பாம்பும் அதற்குத் துணையாயினாற் போல, நீயுங் குடியோம்பற் செய்திகாரணமாக வரைவொடுவெரிற் கடுஞ்சொற் சொல்லுகிற பேரும் இன்சொற்சொல்லி வரைவுடம்படுவர் என்பதாம்.

பி - ம். 6. தோன்றியாங்கண். 15. புலாலையீர். † மோகமானக் கடலார்.

73. பாலை

* பின்னொடு முடித்த மண்ணா முச்சி
நெய்கனி வீழ்குழ லகப்படத் தைஇ
வெருகிரு ளோக்கி யன்ன கதிர்விடு
பொருகாழ் முத்த மிடைமுலை விளங்க
வணங்குறு கற்பொடு மடங்கொளச் சாஅய்
நின்னோய்த் தலையையு மல்லை தெறுவர
வென்னா குவள்கொ லளிய டாளென
வென்னழி பிரங்கு நின்னொ டியானு
மாறன் றென்னா வேறல் காட்சி
யிருவே நம்படர் தீர வருவது
காணிய வம்மோ காதலந் தோழி
கொடிபிணங் கரில விருள்கொ ணாகை
மடிபதம் பார்க்கும் வயமான் றுப்பி
னேனலஞ் சிறுதினைச் சேணோன் கையதைப்
பிடிக்கை யமைந்த கனல்வாய்க் கொள்ளி
விடுபொறிச் சுடரின் மின்னியவர்
சென்ற தேஎத்து நின்றதான் மழையே.

என்பது : தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிகின்றான் குறித்த பருவவரவு கண்டு அழிந்த தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

— எருமைவெளியனார்.

* "' பின்னொடு முடித்த மண்ணா முச்சி' என்னும் பாட்டினுள் 'அணங்குறு கற்பொடு......டியானும்' என்றவழித் தலைமகன் பிரிவிற்குத் தோழி

வரி

1. பின் - பின்னுதல்; மண்ணுமை - கை செய்யாமை; 2 நெய் - வாச நெய்; வீழ்குழல் - இருகுழல்; அகப்படக் கட்டி. 3-4 வெருகு இருளிலே நோக்கினாற்போல ஒளிவிட்ட முத்தினொரு வடம் கதிர்விட்டு விளங்க என்க. 5 அணங்கு - அருந்ததி; கற்பொடு - கற்பினால். 6 நின்னுடைய நோயிடத்தையு மல்லே; தெறுவர - அச்சம் வர; 9 ஆறன்றென்னு வேறல் காட்சி - வழி யல்ல வென்று சொல்லாத வேறற்ற அறிவு; என்றது, ஒன்றை அவள் நினைந்தால் தோழிக்கும் அதுவே அறிவாம். 8 நின்னொடு யானும் 11 காணவா; 10 இருவேம் படர் தீரக் 11 காணவா; ஓ - அசை.

12 அரில் - தூறு; நாகம் - யானை; 13 வயமான் - விம்ஹம். 13 - 14 தன் வலியையுடைய சேஞேன், இதணின் மேலிருக்கிறவன். 12-13 யானைச் சாய்வு பார்க்கிற 14 சேஞேன்.

15. பிடி என்று பிடிக்குமிடமாக்கி, அது கையிடத்தமைந்த கொள்ளி என்க. பிடிக்கைக்கு இடம்வைத்து அதல்லாத விடம் சுட்டுக் கொள்ளியாக்குதல் இயல்பு.

15-16. கொள்ளி தான் விடுகிற சுடர்போல மின்னி; பொறி - பொறியும் போது பறக்கும் பொறி.

17. நின்றது மழை அதனைக் 11 காணிய வா எனக் கூட்டுக. 2 தை இ 5 சாய் 8 என்னழிவுக்கு இரங்கு மென்க. 13 துப்பிற் 14 சே ஞேன் என்க.

பி - ம். 2. நெடுவீழகப்பட. 6. தெய்ய.

74. முல்லை

வினைவலம் படுத்த வென்றியொடு மகிழ்சிறந்து
போர்வ லிளையர் தாள்வலம் வாழ்த்தத்
தண்பெயல் பொழிந்த பைதுறு காலைக்

படர்கூர்ந்தாளெனச் சொல்லினமையின் அது பிறன்கட்டோன்றிய இழவு பற்றி அவலம் பிறந்ததாம்” என்பர் பேரா. (தொல். பொருள். 253.)

குருதி யுருவி னொண்செம் மூதாய்
பெருவழி மருங்கிற் சிறுபல வரிப்பப்
பைங்கொடி முல்லை மென்பதப் புதுவீ
வெண்கள ரரிமண னன்பல தாஅய்
வண்டுபோ தவிழ்க்குந் தண்கமழ் புறவிற்
கருங்கோட் டிரலை காமர் மடப்பிணை
மருண்டமா னோக்கங் காண்டொறு நின்னினைந்து
திண்டேர் வலவ கடவெனக் கடைஇ
யின்றே வருவ ரான்றிகம் பணியென
வன்புறை யின்சொ னன்பல பயிற்றி
நின்வலித் தமைகுவன் மன்னோ வல்கற்
புன்கண் மாலையொடு பொருந்திக் கொடுங்கோற்
* கல்லாக் கோவல ரூதும்
வல்வாய்ச் சிறுகுழல் வருத்தாக் காலே.

என்பது: தலைமகன் பிரிவின்கண் ணழிந்தகிழத்திவற்புறுத்துந் தோழிக்குச் சொல்லியது.

—† மதுரைக் கவுணியன் பூதத்தனார்.

வரி

1. வினை வலம்படுத்தல் - வினையை வெற்றி படுத்தல்; அந்த வென்றியொடு. பைது.........5 சிறுபல வரிப்ப - பல வரிப்படச் சிறியவாகிய பலவும் பரக்க. 6 மெத்தென்ற செவ்விப் புதிய பூ 7 தாய் - தாவ, தாவச் செய்தே. 9-10 பிணை மானின் மருண்ட நோக்கம். 11 கடவென்று முடுக்கி 12 வருவர். ஆன்றிகம் பணிநடுக்கத்தை அமைவேம். 14 நீ சொன்னபடியை நிச்சயித்திருப்பேன். மன் - அது மாட்டுகிலேன்.

2. தாள் வலம் வாழ்த்த 12 இன்றே வருவர் எனக் கூட்டுக. 17 வருத்தாக்கால் 12 அமைவேம்.

பி - ம். † மதுரைக் கவுணியன் முத்தனார்.

* "'கல்லா.........காலே' என்புழி இன்பத்தை வெறுத்தனளாயினும் புணர்ச்சிக் கேதுவாமென்பது கருத்து" என்பர். பேரா. (தொல். பொருள். 270.)

75. பாலை

அருளன் றாக வாள்வினை யாடவர்
பொருளென வலித்த பொருளல் காட்சியின்
மைந்துமலி யுள்ளமொடு துஞ்சல் செல்லா
தெரிசினந் தவழ்ந்த விருங்கடற் றடைமுதற்
கரிகுதிர் மரத்த கான வாழ்க்கை
யடுபுலி முன்பிற் றொடுகழன் மறவர்
தொன்றியற் சிறுகுடி மன்றுநிழற் படுக்கு
மண்ணா னெடுவரை யாமறப் புலர்ந்த
கன்னெறிப் படர்குவ ராயி னன்னுதற்
செயிர்தீர் கொள்கைச் சின்மொழித் துவர்வா
யவிர்தொடி முன்கை யாயிழை மகளி
ராரந் தாங்கிய வலர்முலை யாகத்
தாராக் காதலொடு தாரிடைக் குழையாது
சென்றுபடு விறற்கவி னுள்ளி யென்று
மிரங்குந ரல்லது பெயர்தந் தியாவருந்
தருநரு முளரோ விவ்வுலகத் தானென
மாரி யீங்கை மாத்தளி ரன்ன
வம்மா மேனி யைதமை நுசுப்பிற்
பல்காசு நிரைத்த கோடேந் தல்குன்
மெல்லியற் குறுமகள் புலந்துபல கூறி
யானு நோயை யாக யானே
பிரியச் சூழ்தலு முண்டோ
வரிதுபெறு சிறப்பி னின்வயி னானே.

என்பது: † பொருள்வயிற் பிரிவரென வேறுபட்ட தலைமகட்குப் பிரியாரெனத் தோழி சொல்லியது.

—மதுரைப் போத்தனார்.

வரி

1-3. ஆடவர்கள், * பொருளன்றாக ஆள்வினையைப் பொருள் என வலித்த பொருளல்லாத காட்சியையுடைய உள்ளம் என்க. 3 உள்ளமொடு - உள்ளத்தால், துஞ்சல் செல்லாது 9 கன்னெறிப் படர்குவராயி னென்க.

* பேரருள் என்றும் படிக்கலாம்.

4. எரிசினம் தவழ்ந்த - எரிகிற சினம் பரந்த; சினம் ஆகுபெயர், நெருப்பு. 4-5 கடற்றையடைந்த விடத்து... மரம்; கரிந்த குதிர் போலும் என்றுமாம். 7 தொன்றியற் சிறுகுடி - பழையதாய் வருகிற இயல்புடைய குடி. 13 குழையாது - துவளாது; குழையாமலெனத் திரிக்க. 18. ஐதமை நுசுப்பு; 14 போன வழகை நினைந்து 15 வருந்துவதல்லது மறித்துக் கொண்டு வந்து அழகைத் தந்து நிறுத்துவாரும் 16 உளரோ இவ்வுலகத்தென 20 மெல்லியற்குறுமகளே நீ பல புலந்து கூறி 21 நோயையாக நின்னிடத்து நின்று அவர் பிரிய அவரொடு யான் விசாரிப்பது உண்டோ என்க.

12. முலையாகத்திலே 13 தங்கள் தாலை இடையே குழைவியாதே 15 இரங்குந ரல்லது என்க.

7. நிழற்படுக்கும் 8 வரையையுடைய 9 நெறி என்க. 9 படர்வாரயின் 15 இரங்குந ரல்லதென்க.

பி - ம். 21 †வவரே. பொருள்வயிற் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகட்குப் பிரியேனெனத் தலைமகன் சொல்லியது.

76. மருதம்

* மண்கனை முழவொடு மகிழ்மிகத் தூங்கத்
தண்டுறை யூரனெஞ் சேரி வந்தென
வின்கடுங் கள்ளி னஃதை களிற்றொடு
நன்கல னீயு நாண்மகி ழிருக்கை
யவைபுகு பொருநர் பறையி னானாது
கழறுப வென்பவவன் பெண்டி ரந்திற்
கச்சினன் கழலினன் றேந்தார் மார்பினன்

* இப் பாட்டினைப் 'புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்' என்ற துறைக்கு உதாரணமாகக் கொண்டு, "இதனுள் 'எஞ்சேரி வந்தென...... கழறுப வென்ப அவன் பெண்டிர்' என முன்னைஞான்று புல்லுதன் மயக்குதலால் தலைவி புலந்தவாறும், அது கண்டு காயக்கிழத்தி கொண்டு கைவலிப்பலெனப்பெருமிதம் உரைத்தவாறும் காண்க" என்பர் நச். (தொல். பொருள். 151.)

வகையமைப் பொலிந்த வனப்பமை தெரியற்
சுரியலம் பொருநனைக் காண்டி ரோவென
வாதி மந்தி பேதுற் றினையச்
சிறைபறைந் துரைஇச் செங்குணக் கொழுகு
மந்தண் காவிரி போலக்
கொண்டுகை வலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே.

என்பது: தலைமகனை நயப்பித்துக்கொண்டாளென்று கழறக் கேட்ட பரத்தை தலைமகட்குப் பாங்காயினார்கேட்பச் சொல்லியது.

— பரணர்.

வரி

1. மகிழ் மிகத் தூங்க - கண்டார்க்கு மிக நாங்கள் கூத்தாட என்றவாறு. 2. அது காண வந்தாளாக. 4-5 இருக்கையை யுடைய அவை. 6 கழறுதல் - வைதல்; அந்தில் - அசை. 8 வகையமைதியோடு பொலிந்த மாலையை யுடைய 9 மயிர்; வகை - கூறுபாடு. 9. சுரியற் பொருநன்: கூத்தாடும் ஆட்டனத்தி. காண்டிரோ - கண்டீரோ, என. 11 சிறை - அணை. 13 சூட்கொண்டு ; கை வலித்தல் - என்னிடத்தே கொண்டு கையாலே பற்றிக் கோடல்.

ஆடற்றகையாளுதல் பாடற் குரலாளுதல் பெற்றேனென்று சொல்லுவாளாயின் இப்படிச் செய்கிறேன் என்றாள்.

பி - ம். 1 முழவமொடு. 9. காணீரோ. 11. சிறைபாய்ந்.

77. பாலை

நன்னுதல் பசப்பவு மாள்வினை தரீஇயர்
துன்னருங் கானந் துன்னுத னன்றெனப்
பின்னின்று சூழ்ந்தனை யாயினன் றின்னாச்
சூழ்ந்திசின் வாழிய நெஞ்சே வெய்துற
விடியுமிழ் வான நீங்கி யாங்கணுங்
குடிபதிப் பெயர்ந்த சுட்டுடை முதுபாழ்க்
கயிறுபிணிக் குழிசி யோலை கொண்மார்

பொறிகண் டழிக்கு மாவண மாக்களி
னுயிர்திறம் பெயர நல்லமர்க் கடந்த
தறுக ணாளர் குடர்தரீஇத் தெறுவரச்
செஞ்செவி பெருநவை யஞ்சுவர விருக்குங்
கல்லதர்க் கவலை போகிற் சீறூர்ப்
புல்லரை யித்திப் புகர்படு நீழ
லெல்வளி யலைக்கு மிருள்கூர் மாலை
வானவன் மறவன் வணங்குவிற் றடக்கை
யானா நறவின் வண்மகிழ்ப் பிட்டன்
பொருந்தா மன்ன ரருஞ்சமத் துயர்த்த
திருந்திலை யெஃகம் போல
வருந்துயர் தருமிவள் பனிவார் கண்ணே.

என்பது: தலைமகன் பிரியக்கருதிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்குவித்தது.

—மருதனிளநாகனார்.

வரி

1. தரீஇயர் - பெறவேண்டி 3-4 மிகவும் சூழ்ந்தாய். 5. இடிப்போடு வெய்துறும்படி மழை பெய்யாது நீங்க. 6 சுட்டு - இப்பாழ் பலரும் கருதிச் சொல்லப் படுதல். இதனிடத்து வைத்த, 7 குழிசி - குடம். பொறி - இலச்சினை. ஆவண மாக்களின்-பிரமாணம் வாங்குகிற மாக்களைப்போல 9-10. உயிர் வேறொரு திறத்தே போகத்தெறுவர அமர் கடந்த என்க. 10-11 எருவை பட்டவீரர் குடரை வயிற்றினின்றும் வாங்கிப் போகடுகிற. 13. புகர்-புள்ளி. 14 எல்வளி - பெருவளி; தோற்றமும் ஆம். 15. வானவன் மறவன் - சேரன் படைத்தலைவன். மறவன் 16 பிட்டன். 16-18 பிட்டன் எடுத்த இலைத்தொழிலையுடைய வேல்.

14. மாலையிலே 19 துயர்தரும் இவள் கண்ணுதலாற் 3 பின்னின்று விசாரித்தாயாயின் கொடியவை விசாரித்தாயாவை.

பி - ம். 3. விடுத்தனை, விடுத்தி. 5. நீங்க நீங்கி. 12. நல்லதர்.

78. குறிஞ்சி

நனந்தலைக் கானத் தாளி யஞ்சி
யினந்தலைத் தரூஉ மெறுழ்கிளர் முன்பின்
வரிஞிமி றார்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப்
பொறிநுதற் பொலிந்த வயக்களிற் றொருத்த
லிரும்பிணர்த் தடக்கையி னேமுறத் தழுவக்
கடுஞ்சூன் மடப்பிடி நடுங்குஞ் சாரற்
றேம்பிழி நறவின் குறவர் முன்றின்
முந்தூ ழாய்மல ருதிரக் காந்த
ணீடிதழ் நெடுந்துடுப் பொசியத் தண்ணென
வாடை தூக்கும் வருபனி யற்சிர
நம்மில் புலம்பிற் றம்மூர்த் தமிய
ரென்னு குவர்கொ லளியர் தாமென
வெம்விட் டகன்ற சின்னாட் சிறிது
முள்ளியு மறிதிரோ வோங்குமலை நாட
வுலகுடன் றிரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழச் சேய்நின் று
செழுஞ்செய்ந் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
தடந்தா ளாம்பன் மலரொடு கூட்டி
யாண்டுபல கழிய வேண்டுவயிற் பிழையா
தாளிடூஉக் கடந்து வாளம ருழக்கி
யேந்துகோட் டியானை வேந்த ரோட்டிய
கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி
தீம்பெரும் பைஞ்சுனைப் பூத்த
தேங்கமழ் புதுமலர் நாறுமிவ ளுதலே.

என்பது : களவுக்காலத்துப் பிரிந்துவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

—மதுரை நக்கீரனார்.

வரி

2. இனந்தலைத்தரும் - இனத்தைத் தன்னிடத்தே குவித்துக் கொள்ளும். 1 தலை - அசை; அழைத்துக் கூடக்கொண்டு நோக்கும் 4 ஒருத்தல் - தலைவன். 1. ஆளியஞ்சிப் 6 பிடி நடுங்குஞ் சாரல்.

7. தேம் - இனிமை ; தேனாற்பிழிந்த நறவுமாம். 8. முந்தூழ் - மூங்கில். 10. வருபனி - தோன்றுகின்ற பனி; அற்சிரம் - பனிக்காலம். 11. புலம்பின் - புலம்பால்.

16. கபிலன் சூழ என்றது, பாரியை அரசர் மூவரும் வளைத்திருப்ப, அகப்பட்டிருந்து உணவில்லாமைக் கிளிகளை வளர்த்துக் கதிர் கொண்டுவர விட்ட கதை.

18. ஆம்ப லவியுணர்வு.

யானை காக்கவும் பிடி நடுங்கினாற்போல நீயிர் இவளைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்துடையரா யிருக்கவும், பிரிவிற்கு அஞ்சாநின்றாளென்றவாறு.

பி - ம். 10. தூங்கி. 15. நெடுந்தா. 20. நாளிடூஉ. †மதுரைக்கீரனார்.

79. பாலை

தோட்பத னமைத்த கருங்கை யாடவர்
கனைபொறி பிறப்ப நூறி வினைப்படர்ந்து
கல்லுறுத் தியற்றிய வல்லுவர்ப் படுவிற்
பாருடை மருங்கி னூறன் மண்டிய
வன்புலந் துமியப் போகிக் கொங்கர்
படுமணி யாய நீர்க்குநிமிர்ந்து செல்லுஞ்
சேதா வெடுத்த செந்நிலக் குரூஉத்துக
ளகலிரு விசும்பி னூன்றித் தோன்று
நனந்தலை யழுவ நம்மொடு துணைப்ப
வல்லாங்கு வருது மென்னா தல்குவர
வருந்தினை வாழியென் னெஞ்சே யிருஞ்சிறை
வளைவாய்ப் பருந்தின் வான்கட் பேடை
யாடுதொறு கனையு மவ்வாய்க் கடுந்துடிக்
கொடுவி லெயினர் கோட்சுரம் படர
நெடுவிளி பயிற்று நிரம்பா நீளிடைக்
கல்பிறங் கத்தம் போகி
நில்லாப் பொருட்பிணிப் பிரிந்த நீயே.

என்பது : பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

—குடவாயிற் கீரத்தனார்.

வரி

1. தோட்பதம் - தோளிலே கட்டமுது கட்டுதல்; 2. நூறி - வெட்டி: வினைப்படர்ந்து - தொழிலிலே செலுத்தி. 3. வல்லுவர் - மிக்க உவர். படு - கிணறு: 4. பார் - வன்னிலம்; மண்டிய - மண்ட வேண்டி.

6. ஆயமாகிய 7 சேதா.

9. அழுவம் - காடு; துணைப்ப - துணையாக. 10. வருதும் - போவோம்; அல்குவர - இங்கே தங்குதல்வர; வந்த வளவிலே; 12. வான் கண் - வெள்ளைக்கண். 13. ஆடுதொறு கனைத்தல் - எயினர் ஆட ஒலித்தல்.

12. பேடை 14 எயினர் போர்க்குப் போகிறதறிந்து 1 துணையை அழைக்குமென்க.

1. தோட்பதனமைத்த என்றூர், சோறுங் கொண்டுபோய்க் 3 கல்லுதலின். 2. பொறி - வன்னிலமாதலிற் கல்லுகிறபொழுது எழுந்த பொறி.

9. அவளும் நம்மொடு துணையாக 10 வல்லபடி போவோம் என்று அங்கு நினையாது இங்குவந்து 11 வருந்தினை என்க.

8. ஊன்றித் தோன்றும் - மிக்குத் தோன்றும். 1. தோட்பயனமைத்த என்று பாடமாக்கித் தோண்டுகைமுன்பே நீரைச் சொரிந்தமைத்த என்றுமாம்.

பி - ம். 2. பிறப்புற. 3. கல்லறுத்.

80. நெய்தல்

கொடுந்தாண் முதலையொடு கோட்டுமீன் வழங்கு
மிருங்கழி யிட்டுச்சுர நீந்தி யிரவின்
வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப
நினக்கெவ னரியமோ யாமே யெந்தை
புணர்திரைப் பரப்பகந் துழைஇத் தந்த
பன்மீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்புது
முண்டகங் கலித்த முதுநீ ரடைகரை
யொண்பன் மலரக் கவட்டிலை யடும்பின்
செங்கேழ் மென்கொடி யாழி யறுப்ப
வினமணிப் புரவி நெடுந்தேர் கடைஇ

மின்னிலைப் பொலிந்த விளங்கிண ரவிழ்பொற்
றண்ணறும் பைந்தா துறைக்கும்
புன்னையங் கானற் பகல்வந் தீமே.

என்பது: இரவுக்குறிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

—† மருங்கூர்கிழார் பெருங்கண்ணனார்.

வரி

2. கழியாகிய இட்டிய சுரம். 4. எவன்-எப்படி. 7. அடைகரை - கரையடியில். 11. ஒளியையுடைய இலையோடு பொலிந்த இணர்; அவிழ்தல் - மலர்தல். 13. பகல் வரிற் 6. புள்ளோப்புவோம் 13 புன்னையங் கானலிலே என்றாள்.

பி - ம். 5 பாக்கந். 6. ஒப்ப. †நக்கீரர்.

81. பாலை

நாளுலா வெழுந்த கோள்வ லுளிய
மோங்குசினை யிருப்பைத் தீம்பழ முனையிற்
புல்லளைப் புற்றின் பல்கிளைச் சிதலை
யொருங்குமுயன் றெடுத்த நனைவாய் நெடுங்கோ
டிரும்பூது குருகி னிடந்திரை தேரு
மண்பக வறந்த வாங்கட் கண்பொரக்
கதிர்தெறக் கவிழ்ந்த வுலறுதலை நோன்சினை
நெறியயல் மராஅ மேறிப் புலம்புகொள
வெறிபருந் துயவு மென்றாழ் நீளிடை
வெம்முனை யருஞ்சுர நீந்திச் சிறந்த
செம்ம லுள்ளந் துரத்தலிற் கறுத்தோ
ரொளிறுவே லழுவங் களிறுபடக் கடக்கு
மாவண் கடலன் விளங்கி லன்னவெம்
மையெழி லுண்கண் கலுழ
வைய சேறிரோ வகன்றுசெய் பொருட்கே.

என்பது: பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்து வந்து சொல்லியது. இப் பாட்டினுட் குருகு என்றது கொல்லன் உலைமூக்கு.

— ஆலம்பேரி சாத்தனார்.

வரி

1. உலா - உலாவி; எழுந்த - எழுந்திருந்த. 3. புற்றின் 4 கோடு. 5. குருகின் - குருகுபோல, கரடி அகழ்கின்ற காலத்து உயிர்த்தல். 6. கண்பொர - வெயில் வெம்மையால் பார்க்க ஒண்ணாதபடி பொர. 9. எறிதல் - இரையைப் பாய்ந்தெடுத்தல். 12. வேலமுழவம் - வேற் பரப்பு.

10. நீந்திச் 15 சேறிரோ பொருட்கெனச், செலவழுங்குவானாவது பயன்.

பி - ம். 4 இருங்கோடு.

82. குறிஞ்சி

ஆடமைக் குயின்ற வவிர்துளை மருங்கிற்
கோடை யவ்வளி குழலிசை யாகப்
பாடின் னருவிப் பனிநீ ரின்னிசை
தோடமை முழவின் றுதைகுர லாகக்
கணக்கலை யிகுக்குங் கடுங்குரற் றூம்பொடு
மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டியா ழாக
வின்பல் லிமிழிசை கேட்டுக் கலிசிறந்து
* மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவள ரடுக்கத் தியலி யாடுமயில்

---

* "மந்தி நல்லவை.........நாடன்" என்றவழிப் பண்டு ஒருகாலுங் கண்டறியாதபடி ஆடிற்று மயில் என்றமையிற் பிறபொருட்கட் டோன்றிய புதுமையாயிற்று" என்றும், "மலர்தார்......ளேனே" என்பது தன்கட் டோன்றிய புதுமைபற்றிய வியப்புப் பிறந்தது; என்னை? தன் கருத்து வெளிப்படாது தன் மெய்க்கட் டோன்றிய புதுமையைத் தலைவி வியந்தாள்போலத் தோழிக்கு அறத்தொடுநின்றமையின்" என்றும், "புலர்குரலேனல்.........ளேனே" என்பது "கண்டுயின் மறுத்த" லென்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு உதாரணமாகுமென்றும் கூறுவர் பேராசிரியர். நச்சினார்க்கினியர், "அவனை ஆயத்தார் பலரும் கண்டாரென வந்தோன் முட்டியவாறும் அவருள் நெகிழ்ந்தோளேன் யானே எனத் தானே கூறியவாறும் காண்க" என்பர். (தொல். பொருள். 255, 270, 112.)

நனவுப்புகு விறலியிற் றோன்று நாட
னுருவ வல்விற் பற்றி யம்புதெரிந்து
செருச்செய் யானை சென்னெறி வினாஅய்ப்
புலர்வா லேனற் புழையுடை யொருசிறை
மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி யவரு
ளாரிருட் கங்கு லணையொடு பொருந்தி
யோரியா னுகுவ தெவன்கொ
னீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே.

என்பது: தோழிக்குத் தலைவி அறத்தொடுநின்றது.

— கபிலர்.

வரி

1. குயின்ற - செய்யப்பட்ட ; 2. கோடை - மேல்காற்று. 3. பாடின் அருவி - ஒலியினிய அருவி ; அருவியாகிய குளிர்ந்த நீர் ; 4. துதைவு - செறிவு ; 5. இருத்தல் - தாழ்த்தல் ; தலை தாழவிடுகிற குரல் ; தூம்பு - பெருவங்கியம் ; குரலாகிய தூம்பு. குரல் - கலையினோசை. 8. மந்தியவை - மந்தித்திரள். மருடல் - ஆச்சரியப்படுதல். 9. இயலி - உலாவி ; 12. தன்னால் செருச் செய்யப்பட்ட யானை. சென்னெறி - சென்ற நெறி ; 18. நெகிழ் தோளினை யுடையேன் 17 யானொருத்தியுமே ; அதற்குக் காரண மென்னோ என்றவாறு.

1-8. இவை இத்தன்மையைக் கருவிகளாக ஆடு மயிலென்க.

பிறர்க்கெல்லாம் இன்பஞ்செய்யும் நாடனைக் கண்டார் பலருள்ளும் நமக்கே துயராவா னென்னென உள்ளுறை காண்க.

பி - ம். 10. விழவுக்கள விறலி.

83. பாலை

வலஞ்சுரி மராஅத்துச் சுரங்கமழ் புதுவீச்
சுரியா ருளைத்தலை பொலியச் சூடிக்
* கறையடி மடப்பிடி கானத் தலறக்

---

*"வலஞ்சுரி மராஅத்து" என்னும் களிற்றியானை நிரையுள் "கறையடி ....புல்லி" என யானைக்கன்றைக் கவர்ந்தவாறு காண்க' என்றார் நச். (தொல். பொருள். 60.)

களிற்றுக்கன் றொழித்த வுவகையர் கலிசிறந்து
கருங்கான் மராஅத்துக் கொழுங்கொம்பு பிளந்து
பெரும்பொழி வெண்ணா ரழுந்துபடப் பூட்டி
நெடுங்கொடி நுடங்கு நியம மூதூர்
நறவுநொடை நல்லிற் புதவுமுதற் பிணிக்குங்
கல்லா விளையர் பெருமகன் புல்லி
வியன்றலை நன்னாட்டு வேங்கடங் கழியினுஞ்
சேய ரென்னா தன்புமிகக் கடைஇ
யெய்தவந் தனவாற் றோமே நெய்தற்
கூம்புவிடு நிகர்மல ரன்ன
வேந்தெழின் மழைக்கணெங் காதலி குணனே.

என்பது : தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— கல்லாடனார்.

வரி

2. உளை மயிர் - தலையாட்டம்போல நான்ற மயிர்; 6. பெரும்பொழி - பெரிதாகவுரித்த உரி; 7. நியமம் - அங்காடி. 8. நறவு விலையாக; புதவு முதல் - வாயிலிடம். 9. இளையர் - வேடர் ;.............. 13. நிகர் - ஒளி. 14. குணங்கள் 12 எய்தவந்தன என்க. 6. பூட்டிக் கொடுபோந்து 7 ஊர் 8 வாயிலிற் பிணிக்கு மென்க.

பி - ம். 12. யல்கற்.

84. முல்லை

* மலைமிசைக் குலைஇய வுருகெழு திருவிற்
பணைமுழங் கெழிலி பௌவம் வாங்கித்

---

* "இது தூது கண்டு வருந்திக் கூறியது. இக்களிற்றியானை நிரையுள் தன்னூரும் 'அருமுனையியவிற் சீறூர்' என்றலின் தான் குறுநில மன்னனென்பது பெற்றாம்" என்றும், "குறுநில மன்னர் போல்வார் சென்றமை தோன்றக் கூறியது" என்றும், "ஆகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும்" என்னுந் துறைக்கு உதாரணமாகுமென்றும், "'வினைவயிற்.........யேமே' எனத் தலைவியை நினைவன வாகைக்கு வழுவாம்; அகத்திற்கு வழுவன்று" என்றும் கூறுவர் நச். (தொல். பொருள். 24., 27., 41., 76.)

தாழ்பெயற் பெருநீர் வலனேர்பு வளைஇ
மாதிரம் புதைப்பப் பொழிதலிற் காண்வர
விருநிலங் கவினிய வேமுறு காலை
நெருப்பி னன்ன சிறுகட் பன்றி
யயிர்க்கட் படாஅர்த் துஞ்சுபுறம் புதைய
நறுவீ முல்லை நாண்மல ருதிரும்
புறவடைந் திருந்த வருமுனை யியவிற்
சீறூ ரோளே யொண்ணுதல் யாமே
யெரிபுரை பன்மலர் பிறழ வாங்கி
யரிஞர் யாத்த வலங்குதலைப் பெருஞ்சூடு
கள்ளார் வினைஞர் களந்தொறு மறுகுந்
தண்ணடை தழீஇய கொடிநுடங் காரெயி
லருந்திறை கொடுப்பவுங் கொள்ளான் சினஞ்சிறந்து
வினைவயிற் பெயர்க்குந் தானைப்
புனைதார் வேந்தன் பாசறை யேமே.

என்பது; தலைமகன் பாசறையிருந்து சொல்லியது.

—மதுரை யெழுத்தாளன்.

வரி

1. குலைஇய - வளைந்த; உரு-உட்கு; 3. பெருநீரைத் 4 திக்கெல்லாம் மறையப் பொழிதலால். 5. ஏமம் - ரக்ஷை. 7. அயிரிடத்துப் படாரிலே உறங்குகின்ற முதுகு.

9. புறவமடைந்த 10 சீறூர்; புறவு - சிறுகாடு. 11. எரிபுரை மலர் - தாமரை, செங்கழுநீர். பிறழ என்றது, பூவோடரிந்த நெல்லாதலால் கட்டுங்காலத்து அரிமாற வைத்துக் கட்டுதலால் பூக்கள் தம்மின் மாறுபட என்றவாறு. வாங்கி - வலித்து. 13. மறுகும் - கொடுபோம். 14. எயில் - ஊர்.

16. வினையிடத்தே போகவிடுஞ் சேனை. 10 யாம் 17 பாசறையேம்; ஏமுறு காலையிடத்துச் 10 சீறூரோள் ஒண்ணுதல் எனத் தூது போக விடுதற்குத் தன்வருத்தந்தோன்றக் கூறியது.

பி - ம். 3. தாழ்பெயற் கெதிரி. 10 நன்னுதல்.

85. பாலை

நன்னுதல் பசப்பவும் பெருந்தோ ணெகிழவு
முண்ணா வுயக்கமொ டுயிர்செலச் சாஅ
யின்ன மாகவு மிங்குநத் துறந்தோ
ரறவ ரல்ல ரவரெனப் பலபுலந்
தாழல் வாழி தோழி சார
லீன்றுநா ளுலந்த மென்னடை மடப்பிடி
கன்றுபசி களைஇய பைங்கண் யானை
முற்றா மூங்கில் முளைதரு பூட்டும்
வென்வேற் றிரையன் வேங்கட நெடுவரை
நன்னாட் பூத்த நாகிள வேங்கை
நறுவீ யாடிய பொறிவரி மஞ்ஞை
நனைப்பசுங் குருந்தி னறுசினை யிருந்து
துணைப்பயிர்ந் தகவுந் துணைதரு தண்கார்
வருதும் யாமெனத் தேற்றிய
பருவங் காணது பாயின்றான் மழையே.

என்பது: தலைமகன் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது. இப்பாட்டு எதிர்காலநோக்கிற்று.

—காட்டூர்கிழார் மகனார் கண்ணனார்.

வரி

3. துறந்தோர் என்பது முற்றும்............ ஆதலால் 4 அறவரல்லரென்று பொருளுரைக்க.

6. நாளுலந்த - நாள் முடிந்த; ஈன்றணிமை கழிந்த; பிடி 7 கன்று இவற்றினென்க. 8. கொடுத்தூட்டும். 8. ஊட்டும் 9 வேங்கடமலை. 10. நாகிள வேங்கை - மிக்க இளமையையுடைய வேங்கை. 11. ஆடிய. - குடைந்த; 13. பயிர்ந்தகவும் - அழைத்துக் கூப்பிடும். 14. வருகின்றேதென்று தேற்றிய 15 பருவம் 13 துணைதரு தண்கார்; அதற்கு 15 மழையும் பரவாநின்றது; அதனைப் பாராய் என்க.

13. துணையை அழைத்தல் - பிரிவருமையால் கூட அழைத்தல்.

பி - ம். 11 பொறிவரை. 13 பயிர்ந்திறைஞ்சு. துனைதரு.

86. மருதம்

* உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கனையிரு ளகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கா ணீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புகழ் நாடலை வந்தென
வுச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவு முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
நீரொடு சொரிந்த வீரித ழலரி
பல்லிருங் கதுப்பி னெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர

---

* "இதனுள் வதுவைக்கு ஏற்ற காரணங்கள் நிகழ்ந்தவாறும் தமர் கொடுத்தவாறுங் காண்க. சுற்றஞ் சூழ்ந்து நிற்றலானும் தமர் அறிய மணவறைச் சேறலானும் களவாற் சுருங்கிநின்ற நாண் சிறந்தமையைப் பின்னர்த் தலைவன் வினவ அவள் மறுமொழி கொடாது நின்றமையைத் தலைவன் றோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க. இதனானே இது களவின்வழி நிகழ்ந்த கற்பாயிற்று" என்றும் "கரணத்தின் அமைந்து முடிந்தது" என்றும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். பேராசிரியர் 'அகமலியுவ......யோளே' என்பது 'சிதைவு பிறர்க்கின்மை' என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு உதாரணமாகுமென்றும், இது "தலைமகன் அறிய மெய்ப்பட்டதென்பது" என்றும், 'தமர்தர...கங்குல்' என்பது தமரிற் பெற்றது என்றும் கூறுவர். (தொல். பொருள். 142, 146, 261, 499.)

வோரிற் கூடிய வுடன்புணர் கங்குற்
கொடும்புறம் வளைஇக் கோடிக் கலிங்கத்
தொடுங்கினள் கிடந்த வோர்புறந் தழீஇ
முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப
வஞ்சின ளுயிர்த்த காலை யாழநின்
னெஞ்சம் படர்ந்த தெஞ்சா துரையென
வின்னகை யிருக்கைப் பின்யான் வினவலிற்
செஞ்சூட் டொண்குழை வண்காது துயல்வர
வகமலி யுவகைய ளாகி முகனிகுத்
தொய்யென விறைஞ்சி யோளே மாவின்
மடங்கொள் மதைஇய நோக்கி
னொடுங்கீ ரோதி மாஅ யோளே.

என்பது: வாயின்மறுத்த தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது. தலைமகளைக்கூடி யின்புற்றிருந்த தலைமகன் பண்டுநிகழ்ந்தது சொற்று இன்புற்றிருந்ததூஉமாம்.

—† நல்லாவூர்கிழார்.

வரி

1. களி மிதவை - குழைதலையுடைய கும்மாயம்; மிதவையொடு 2 அமலைநிற்ப; நிற்ப என்றான், உண்பார் இடையறாமை பற்றி. 6. கோள்கால் - அசுபக்கிரகங்களிடம். * சகடம் திங்களையுடைய நாள், கல்யாண 7. நாள். 7. வந்தென - வந்தவளவிலே; 8. புதிய அகன்ற மண்டை; 9. பொது - கல்யாணம் எல்லாரும் புகுதற்கு யோக்யமாதலால், அதனைச் செய்கிற ஆரவாரத்தினையுடைய செவ்விப் பெண்டிர்; கம்பலை யிடத்துத் 10 தரத்தர என்றுமாம். 10. முன்னவும் பின்னவும் - முற்படக் கொடுப்பனவும் பிற்படக் கொடுப்பனவும்: முறைமுறையாகக் கொடுப்ப. 11-12 பிள்ளைபெற்ற மகளிர் நால்வர்கூடிக் குளிப்பாட்டுதல் மரபு.

14. உன்னைத் தனக்குப் பெற்றவளைப் பேணும் பேணுதலையுடையையாவாய்; 15. அலரி - பூ. வதுவை நன்மணம் - வதுவைக்

* "சகடமென்றது உரோகணியை" என்பர், "திங்கட், சகடம் வேண்டிய துகடீர் கூட்டத்து" என்னுமிடத்து. (அகம். 136.)

கல்யாணம்; என்றது குளித்துவிட்டபின் என்றவாறு; இதுவும் ஒருகல்யாணமாதலால் 20. ஓர் இல் - * சதுர்த்தியறை; உடன் புணர்தல் - கூடப் புணர்தல் 21- 22. ஒடுங்கிக்கிடத்தலாற் கோடின புறம். ஓர் - அசை. 25. நெஞ்சம் நினைந்தது, எஞ்சாதுரை - மறையாது உரை; 26. இனிய நகையொடு கூடின விருக்கையிடத்து. பின் - கல்யாணங் கழிந்தபின்.

5. கனையிருளகன்ற........என்றது, பூர்வ பக்ஷத்தையுடைய காலை; 21. கொடும்புறம் - நாணத்தால் வளைந்த உடம்பு.

26. இன்னகை இருக்கைப் பின் 25 எஞ்சாது உரையென 26 வினவலின் எனக் கூட்டுக.

30. மதைஇய நோக்கு - செருக்கின நோக்கு; என்றது எக்காலத்துமவள் என்னளவில் அன்புடையளாயிருப்பள், அவளறிவதொன்றுண்டோ, உன்னுடைய கொடுமையல்லவோ இந்த மாறுதலெனத் தோழியொடு புலந்து கூறினான்.

ி - ம். 10. தரீஇய. 11. பயந்த. 19. நுமர்தர. † நல்லார் பூரன்கிழார்.

87. பாலை

தீந்தயிர் கடைந்த திரள்கான் மத்தங்
கன்றுவாய் சுவைப்ப முன்றிற் றூங்கும்
படலைப் பந்தர்ப் புல்வேய் குரம்பை
நல்கூர் சீறா ரெல்லித் தங்கிக்
குடுமி நெற்றி நெடுமரச் சேவற்
றலைக்குரல் விடியற் போகி முனாஅது
கடுங்கண் மறவர் கல்கெழு குறும்பி
னெழுந்த தண்ணுமை யிடங்கட் பாணி
யருஞ்சுரஞ் செல்வோர் நெஞ்சந் துண்ணெனக்
குன்றுசேர் கவலை யிசைக்கு மத்த
நனிநீ டுழந்தனை மன்னே யதனு
ளுவவினி வாழிய நெஞ்சே மையற

* "நாலாம்நாளை இரவின்கண்" உடன்புணரும் அறை.

வைகுசுடர் விளங்கும் வான்றோய் வியனகர்ச்
சுணங்கணி வனமுலை நலம்பா ராட்டித்
தாழிருங் கூந்தனங் காதலி
நீளமை வனப்பிற் றோளுமா ரணைந்தே.

என்பது : †வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

—மதுரைப் பேராலவாயார்.

வரி

2. முன்றிற்றூங்கும் 3 பந்தர். 3. படலைப் பந்தர் என்றது, மரநிழலாகிய பந்தரை; 3. குரம்பையையுடைய 4 சீறூர். 6. தலைக்குரல் - முதற் குரல். 11. மன் - மிகுதி; 12. மை - இருள்; 13. வைகுசுடர் - விடியுமளவும் எரியும் விளக்கு; 14 முலையையும் பாராட்டித் 16 தோளையும் அணைந்து 12 உவவினி எனக் கூட்டுக.

4. தங்கிப் 6போய் 11 உழந்தனை என்க. 11. உழந்தனை-முற்று.

பி - ம். †இடைச்சுரத்து மீளலுறும் நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

88. குறிஞ்சி

முதைச்சுவற் கலித்த மூரிச் செந்தினை
யோங்குவணர்ப் பெருங்குர லுணீஇய பாங்கர்ப்
பகுவாய்ப் பல்லிப் பாடோர்த்துக் குறுகும்
புருவைப் பன்றி வருதிற நோக்கிக்
கடுங்கைக் கானவன் கழுதுமிசைக் கொளீஇய
நெடுஞ்சுடர் விளக்க நோக்கி வந்துநந்
நடுங்குதுயர் களைந்த நன்ன ராளன்
சென்றனன் கொல்லோ தானே குன்றத்
திரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை யானைக்
கவுண்மலி பிழிதருங் காமர் கடாஅ
மிருஞ்சிறைத் தொழுதி யார்ப்ப யாழ்செத்
திருங்கல் விடரளை யசுண மோர்க்கும்

காம்பம லிறும்பிற் பாம்புபடத் துவன்றிக்
கொடுவிர லுளியங் கெண்டும்
வடுவாழ் புற்றின வழக்கரு நெறியே.

என்பது : இரவுக்குறி வந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது.

இப் பாட்டினுட் புருவை என்பது இளமை.

—†ஈழத்துப் பூதன்றேவனார்.

வரி

2. ஓங்குதல் - மேனோக்குதல்; வணர்தல் - வளைதல்; நெறிப்புப்படுதலுமாம். 3. தன் பக்கத்துப் பல்லிப்பாட்டை விசாரித்துக் கிட்டச் செல்லும்; நன்னிமித்தமான பல்லி; பாடு - ஓசை. 4. புருவை - இளமை; வரக்கடவ திறம். 5. கழுது - பரண். 4 நோக்கிக் 5 கொண்ட 6 விளக்கு; 6. அச்சுடரே வெளியாகப் பார்த்து வந்து; 7. களைந்த நன்னராளன் - நன்மையையுடையவன்.

5. கொளீஇய - கொளுத்தின. 10. கடாத்திடத்து; 11 தொழுதி - வண்டின் கூட்டம்; செத்து - கருதி; 15. வழங்குதற்கரிய நெறியைச் 8 சென்றீரெனக் கூட்டுக. இத்தன்மையான வழியிலே வந்து போகின்றீரோவென இரங்கிக்கூறக் கேட்டு வரைவானாவது பயன்.

தினை நுகர்தற்குப் பன்றி நிமித்தம் பார்த்து வருகையைச் செய்தேயும் கானவன் அது வருதிறமறிந்து சுடர் கொளுத்தினாற்போலத், தாமும் பேணிவந்தாரேயாயினும் வரவு வெளிப்படும் என்றவாறு.

பி - ம். 13. காம்புபயி. †எறத்துப் புதன்றேவன்.

89. பாலை

தெறுகதிர் ஞாயிறு நடுநின்று காய்தலி
னுறுபெயல் வறந்த வோடுதேர் நனந்தலை
யுருத்தெழு குரல குடிஞைச் சேவல்
புல்சாய் விடரகம் புலம்ப வரைய
கல்லெறி யிசையி னிரட்டு மாங்கண்

சிள்வீடு கறங்குஞ் சிறியிலை வேலத்
தூழுறு விளைநெற் றுதிரக் காழியர்
கவ்வைப் பரப்பின் வெவ்வுவர்ப் பொழியக்
களரி பரந்த கன்னெடு மருங்கின்
விளருநன் றின்ற வீங்குசிலை மறவர்
மைபடு திண்டோண் மலிர வாட்டிப்
பொறைமலி கழுதை நெடுநிரை தழீஇய
திருந்துவாள் வயவ ரருந்தலை துமித்த
படுபுலாக் கமழு ஞாட்பிற் றுடியிகுத்
தருங்கலந் தெறுத்த பெரும்புகல் வலத்தர்
வில்கெழு குறும்பிற் கோண்முறை பகுக்குங்
கொல்லை யிரும்புன நெடிய வென்னுது
மெல்லென் சேவடி மெலிய வேக
வல்லுநள் கொல்லோ தானே தேம்பெய்
தளவுறு தீம்பா லலைப்பவு முண்ணு
ளிடுமணற் பந்தரு ளியலு
நெடுமென் பணைத்தோண் மாஅ யோளே.

என்பது: மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது. இப்பாட்டினுள் காழியர் என்றது வண்ணுரை.

—மதுரைக் காஞ்சிப் புலவர்.

வரி

1. வேனிற் காலத்து மாத மிரண்டனுள் நடுவு என்னும் நாளிருபது. 3. வெம்மையுட னெழுகின்ற குரலையுடைய பேராந்தைச்சேவல்; 2. உறுபெயல் வறந்த நிலைநீராய் நின்ற...எரிக்கப்பட்டான...பெயலா லுண்டான நீர் இப்பொழுது ஓடுதேராய்ப் பரத்தல். 5. கல்லெறி இசை - மலையினின்றுங் கல்லு விழும்பொழுது எழுமோசை. 7. காழியர் - வண்ணார். 8. கவ்வைப் பரப்பு - சிள்வீட்டு ஆரவாரத்தையுடைய பரப்பு. 10. வீங்குசிலை - விசை தங்கு சிலை. 11. மை - கருமை; மலிர - பூரிக்க. 14. ஞாட்பு - யாக்கக்காரரும் கள்ளரும் பொருத பூசற்களம். 15. அருங்கலந் தெறுத்த - அரிய பண்டங்களைத் திறையாகக் குவித்த.

17. புனமாகிய கொல்லை யென்க. புனமென்பது, முன்பு பயிராயதனை; கொல்லை யென்பது, பயிரின்றித் தரிசாய்க் கிடந்த காட்டினை. 2. ஓடுதேர் நனந்தலையினையும், 5 கல்லெறியிசையின் இரட்டுமவ் விடங்களையும் 9 களரிபரந்த கன்னெடு மருங்கினையுமுடைய 17 இரும்புனக் கொல்லை எனக் காட்டிற்கு அடையாக்குக.

16. பகுக்கும் 17 கொல்லை யென்க. 13. சாத்தரும் வீரராயிருப்ப ரென்று வயவரென்றாள்.

பி - ம். 3. குடுமிச்சேவல். 11. திணிதோள். 21. பந்தரியலு.

90. நெய்தல்

மூத்தோ ரன்ன வெண்டலைப் புணரி
யிளையோ ராடும் வரிமனை சிதைக்குந்
தளையவிழ் தாழைக் கானலம் பெருந்துறைச்
சில்செவித் தாகிய புணர்ச்சி யலரெழ
வில்வயிற் செறித்தமை யறியாய் பன்னாள்
வருமுலை வருத்தா வம்பகட்டு மார்பிற்
றெருமர லுள்ளமொடு வருந்து நின்வயி
னீங்கு கென்றியான் யாங்ஙன மொழிகோ
வருந்திறற் கடவுட் செல்லூர்க் குணாஅது
பெருங்கடன் முழக்கிற் றாகி யாண
ரிரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கருங்கட் கோசர் நியம மாயினு
முறுமெனக் கொள்குந ரல்லர்
நறுநுத லரிவை பாசிழை விலையே *

என்பது: †பகற்குறி வந்து கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு நின்று இற்செறிப்பறிவுறீஇயது.

— மதுரை மருதனிளநாகனார்.

வரி

2. வரிமனை - பண்ணின சிற்றில். 4. சிலர் செவிப்பட்ட மாத்திரமான புணர்ச்சி; அது அலரெழுகையாலே 5 இல்வயிற் செறித்

* "இது பொருள் மிகக்கொடுத்தல் வேண்டுமென்கின்றது" என்பர் நச். (தொல். பொருள். 114.)

தமை அறிகிலை. 6 வருமுலை வருத்தா என்றது வருமுலையை யுடையாளை வருத்தி என்றவாறு; மார்பின் வருத்தா என்க. வருத்தி 7வருந்தும் நின் என முடிக்க. வருத்தாள் என்னும் பாடத்திற்கு வருமுலை வருத்தப்பண்ணுள் வருந்தும் பகட்டு மார்பினையுடைய நின் என்று சேர்த்துரைக்க. வருமுலை தெருமர லுள்ளமொடு வருத்தப் பண்ணுள் வருந்தும் பகட்டு மார்பின் நின் என்று பிரித்துப் பொருளுரைப்பாரு முளர். 8. எங்கண் வருத்தமறிந்து வரைந்துகொள்ள நினையாதவுமக்கு நீங்குகென் றறிய யான் சொன்னாலுமறியீர் என்னுங் கருத்தான் யாங்ஙன மொழிகோ என்றாள். 9. கடவுட் செல்லூர் - தெய்வங்களெல்லாம் பலி பெறுதற்கிடமாகிய செல்லூர்.

10. பெருங்கடன் முழக்கிற்றாகி 4 அலறெழவெனக் கூட்டுக. 10. பெருங்கடல்போலு மாரவாரத்தை யுடைத்தாகக் கோசர்வாழு நியமமென்று மேலேற்றுவாரு முளர்.

10. யாணர் 12 நியமமென்க. 11. வேல் முதலாகிய இடம்படுத்தல். 14 விலை 12 நியமம் கொடுப்பினும் கொள்ளாராதலால் அவர்களையும் ஆச்ரயித்துக் கொள்ளென்றாள்.

மூத்தோர் இளையோரை வருத்தாரன்றே: அது செய்யாது, புணரி இளையோர் மனைசிதைத்தாற்போலப் பெரிய அறிவுடைய நீர் சிறியேமாகிய வெங்களை வருத்தாநின்றீர் என்றவாறு.

பி - ம். 12. கடுங்கட் †எதிர்ப்பட்டு இற்செறிப்பறிவுறீஇயது.

[பழையவுரை இவ்வளவே உள்ளது]

91. பாலை

விளங்குபக லுதவிய பல்கதிர் ஞாயிறு
வளங்கெழு மாமலை பயங்கெடத் தெறுதலி
னருவி யான்ற பெருவரை மருங்கிற்
சூர்ச்சுனை துழைஇ நீர்ப்பயங் காணது
பாசி தின்ற பைங்கண் யானை
யோய்பசிப் பிடியொ டொருதிற னொடுங்க
வேய்கண் ணுடைந்த வெயிலவிர் நனந்தலை

யரும்பொருள் வேட்கையி னகன்றன ராயினும்
பெரும்பே ரன்பினர் தோழி யிருங்கே
ழிரலை சேக்கும் பரலுயர் பதுக்கைக்
கடுங்கண் மழவர் களவுழ வெழுந்த
நெடுங்கா லாசினி யொடுங்காட் டும்பர்
விசிபிணி முழவிற் குட்டுவன் காப்பப்
பசியென வறியாப் பணைபயி லிருக்கைத்
தடமருப் பெருமை தாமரை முனையின்
முடமுதிர் பலவின் கொழுநிழல் வதியுங்
குடநாடு பெறினுந் தவிரலர்
மடமா னோக்கிநின் மாணல மறந்தே.

என்பது : பிரிவிடைமெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

—மாமூலனார்.

விளங்கு பகல் உதவிய பல கதிர் ஞாயிறு வளம் கெழு மாமலை பயம் கெட தெறுதலின் அருவி ஆன்ற பெருவரை மருங்கில் சூர் சுனை துழைஇ நீர் பயம் காணாது பாசி தின்ற பை கண் யானை ஓய் பசி பிடியொடு ஒரு திறன் ஒடுங்க வேய் கண் உடைந்த வெயில் அவிர் நனதலை அரு பொருள் வேட்கையின் அகன்றனர் ஆயினும்—எல்லாப் பொருளும் விளங்குதற்குக் காரணமான பகலைச் செய்த பலவாகிய கதிரையுடைய ஞாயிறு வளம்பொருந்திய பெரிய மலையின் பயன் கெடுமாறு காய்தலினாலே, அருவி இல்லையான பெரிய வரையின் மருங்கிலே தெய்வங்க ளுறைதற்கிடனாகிய சுனையைத் துழவி, ஆண்டு நீராகிய பயனைக் காணாது, பாசியைத் தின்ற பசிய கண்ணையுடைய ஆண் யானையானது ஓய்வினைத் தரும் பசியையுடைய பிடியுடனே ஒருபுறத்தே ஒடுங்கியிருக்க, மூங்கில் கள் கணுத் தெறித்துக் கெட்ட வெயில் விட்டு விளங்குகின்ற அகன்ற பாலை நிலப் பரப்பிலே அரிய பொருளை ஈட்டும் வேட்கை யினால் நம் தலைவர் அகன்றுள்ளராயினும் ;

பெரு பேர் அன்பினர் குடநாடு பெறினும் மடமான் நோக்கி தோழி நின் மாண் நலம் மறந்து தவிரலர்—நின்மாட்டு மிகப் பெரிய காதலுடையராய்த் தலைவர் குட நாடு பெறினும், மடப்பம் பொருந்திய மான்போலும் பார்வையினை யுடையாய்! தோழீ !

நினது மாட்சிமைப்பட்ட நலத்தினை மறந்து தங்கலர், என்று பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தினாள் என்க.

இரு கேழ் இரலை சேக்கும் பரல் உயர் பதுக்கை - கரிய நிறமுடைய இரலை மான் உறங்கும் பரலுயர்ந்த பெரிய கற்குவியலின் கண்ணே ; கடு கண் மழவர் களவு உழவு எழுந்த நெடு கால் ஆசினி ஒடுங்காட்டு உம்பர் - அஞ்சாமையையுடைய மழநாட்டார் ஆக்களைக் களவிடலாகிய உழவினுக்கு உதவியாக வளர்ந்த நெடிய காலையுடைய ஈரப் பலாவையுடைய ஒடுங்காடு என்னும் ஊருக்கு அப்பாலுள்ள ;

விசி பிணி முழவின் குட்டுவன் காப்ப—இறுக்கிப் பிணித்த முழவினையுடைய குட்டுவன் காத்தலினாலே ;

பசி என அறியா பணை பயில் இருக்கை—குடிகள் பசி என்று சொல்ல அறியாத மருதம் பயின்ற ஊர்களையுடைய ; குட நாடு பெறினும் (தவிரலர்) - குடநாட்டைப் பெற்றாராயினும் ஆண்டுத் தங்கலர் என்க.

தட மருப்பு எருமை தாமரை முனையின் முடம் முதிர் பலவின் கொழு நிழல் வதியும் (குடநாடு) - வளைந்த கொம்பினையுடைய எருமை தான் மேய்ந்த தாமரையை வெறுக்குமாயின், முடத்தன்மை மிக்க பலாவின் கொழுவிய நிழலிலே தங்கும் குடநாடு என்க.

மான் நோக்கி! தோழீ! பேரன்பினர் நனந்தலைப் பொருள் வேட்கையின் அகன்றனராயினும் குட நாடு பெறினும் நின் நலம் மறந்து தவிரலர் என்று இயைக்க.

பணை பயில் இருக்கைக் கண்ணேயுள்ள எருமை தாமரையை முனையின் பலாவின் நிழலில் வதியும் குடநாடு என்க.

சுனையிடத்துச் சூர் உறையுமென்றல், 'சுனையுறையும், சூர்மகள் மாதோ என்னுமென் னெஞ்சே' (அகம் 198) என்பதனாலும் அறிக.

அவிர்தல்-விட்டுவிளங்குதல். ஆன்ற-இல்லையான. பதுக்கை-கற்குவியல். பணை-மருத நிலம். தவிர்தல்-தங்குதல்.

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும், அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்" என்பதனால், மருதத்துப் பூவாகிய தாமரையும், அந்நில விலங்காகிய எருமையும் பாலைக்கண் வந்தன.

பசியோடும் நீர் வேட்கையோடும் வருந்திய காலத்தும் தன் பிடியை விட்டு நீங்காத யானை ஒடுங்கும் கடத்திற் சென்றவ ராதலால், தலைவர் உன்னை மறந்து தவிரலர் என்றாளாம்.

இஃது இறைச்சியிற் றோன்றிய பொருள்; முன்பே தலைவர் பெரும்பேரன்பினர்; அதன்மேலும் பிடியைத் தழுவி அதனைவிட்டு நீங்காத யானை ஒடுங்கியிருத்தலைக் காண்பார்காண் என்று, அன்புறு தகுநகூறிப் பிரிவாற்றாதவளை வற்புறுத்தினாள் என்க.

எருமை தனக்கு விருப்பமான உணவை வருத்தமின்றிப் பெற்றுண்டு நிழலில் உறையும் என்றது, தலைவரும் தாம் விரும்பிய பொருளை எளிதிற் பெற்றுவந்து நின் கூந்தல் நிழலிற் றுயில்வர் காண் என்றவாறு.

இவை, "அன்புறு தகுந இறைச்சியுட் சுட்டலும், வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே" என்ற விதிபற்றி அமைந்தன.
[பி - ம்.] 2 வயங்கெழு. 3. பெருவளமருங்கிற்.

92. குறிஞ்சி

நெடுமலை யடுக்கங் கண்கெட மின்னிப்
படுமழை பொழிந்த பானாட் கங்குற்
குஞ்சர நடுங்கத் தாக்கிக் கொடுவரிச்
செங்க ணிரும்புலி குழுமுஞ் சாரல்
வாரல் வாழிய ரைய நேரிறை
நெடுமென் பணைத்தோ ளிவளும் யானுங்
காவல் கண்ணினந் தினையே நாளை
மந்தியு மறியா மரம்பயி லிறும்பி
னொண்செங் காந்த ளவிழ்ந்த வாங்கட்
டண்பல் லருவித் தாழ்நீ ரொருசிறை
யுருமுச்சிவந் தெறிந்த வுரனழி பாம்பின்
றிருமணி விளக்கிற் பெறுகுவை
யிருண்மென் கூந்த லேமுறு துயிலே.

என்பது: இரவுக்குறிச்சென்று தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகனைப் பகற்குறிநேர்ந்த வாய்பாட்டாற் றோழி வரைவு கடாயது.

—மதுரைப் பாலாசிரியர் நற்றாமனார்.

நெடு மலை அடுக்கம் கண் கெட மின்னி படு மழை பொழிந்த பால் நாள் கங்குல் குஞ்சரம் நடுங்க தாக்கி கொடுவரி செங்கண் இரு புலி குழூஉம் சாரல் ஐய! வாரல் வாழியர்—நெடிய மலையின் சாரலிலே கண்ணொளி கெட மின்னி, மிக்க மழை பெய்த பாதி ராத்திரி இருளில் யானை நடுங்கத் தாக்கி வளைந்த வரியையும் சிவந்த கண்ணையுமுடைய பெரும் புலி முழங்கும் மலைச்சாரலிலே ஐய! வாராதேகொள்; நீ வாழ்வாயாக;

நேர் இறை நெடு மென் பணை தோள் இவளும் யானும் நாளை தினை காவல் கண்ணினம்—நேரிய முன்கையையும் நெடிய மெத்தென்ற பருத்த தோளையுமுடைய இத்தலைவியும் யானும் நாளைத் தினையைக் காவல் செய்தலைக் கருதினோம்; ஆதலால்,

மந்தியும் அறியா மரம் பயில் இறும்பின் ஒள் செங்காந்தள் அவிழ்ந்த ஆங்கண் தண் பல் அருவி தாழ் நீர் ஒரு சிறை உருமு சிவந்து எறிந்த உரன் அழி பாம்பின் திருமணி விளக்கில் இருள் மென் கூந்தல் ஏமுறு துயில் பெறுகுவை—மந்தியும் அறியமாட்டாதவாறு மரம் பயின்ற சிறு காட்டிலே ஒள்ளிய செங்காந்தள் மலர்ந்த அவ்விடத்திலே தண்ணிய பல அருவியால் தாழ்ந்த நீருடைய ஒரு புறத்திலே இடியேறு வெகுண்டு அறைதலால் வலியழிந்த பாம்பின் சிறந்த மணி விளக்கத்திடையிலே இருண்ட மெத்தென்ற இவளுடைய கூந்தலிடத்து இன்பமுறுகின்ற துயிலைப் பெறுகுவை, என்று இரவுக்குறிச்சென்று தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகனைப் பகற்குறி நேர்ந்த வாய்பாட்டால் தோழி வரைவு கடாயினாள் என்க.

பால்நாள், ஒருநாளின் பால் என்க. படுதல் - மிகுதல். மந்தியும் அறியா - சூரியனொளி நுழையாதவாறு என்றலுமாம். அடுக்கம் - சாரல். ஏமுறுதல் - இன்பமுறுதல்.

காந்தள் அவிழ்ந்த ஆங்கண் என்றமையால் பூப்பறிக்க வருவாராலும், அருவித் தாழ் நீர் ஒரு சிறை என்றமையால் அருவியாட வருவாராலும் பகற்குறியும் அரிதென்று, கூறவேண்டும் பொருட்புறத்து இறைச்சியிற் பொருள் தோன்றக்கூறி வரைவு கடாயினாள்.

இஃது, "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே" என்ற விதிபற்றி அமைந்தது.

சூரியனொளியும் நுழையாத இறும்பிற் பிறவற்றைத் தீங்கு செய்யும் பாம்புமிழ் திரு மணி நின் கூட்டத்திற்குத் துணை யாமாறுபோல, இல்லறத்தைக் கருதிய நின் வரைவிற்குக் கொடிய சொல்லைக் கூறுவாரும் உதவியாகி வரைவுடன் படுவர் என்று தோழி உள்ளுறையுவமம் கூறினாள் என்க.

“உள்ளுறுத் திதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிகென, உள் ளுறுத் துரைப்பதை யுள்ளுறை யுவமம்” என்பது ஒத்து.

“கிழவோட் குவமம் ஈரிடத் துரித்தே” என்னும் உவமவியற் சூத்திரத்துச் சிறுபான்மை குறிஞ்சி முதலியவற்றிற்கும் உள்ளுறை யுவமம் கொள்க என்றலின், குறிஞ்சியில் உள்ளுறை கொண்டார்.

“தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக், கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான” என்ற விதிபற்றித் தோழி உள்ளுறை யுவமங் கூறினாள். இது பயவுவமப் போலி.

93. பாலை

கேள்கே டின்றவுங் கிளைஞ ராரவுங்
கேளல் கேளிர் கெழீஇயின ரொழுகவு
மாள்வினைக் கெதிரிய ஊக்கமொடு புகல்சிறந்
தாரங் கண்ணி யடுபோர்ச் சோழ
ரறங்கெழு நல்லவை யுறந்தை யன்ன
பெறலரு நன்கல னெய்திய நாடுஞ்
செயலருஞ் செய்வினை முற்றின மாயி
னரண்பல கடந்த முரண்கொ டானை
வாடா வேம்பின் வழுதி கூட
னாளங் காடி நாறு நறுநுத
னீளிருங் கூந்தன் மாஅ யோளொடு
வரைகுயின் றன்ன வான்றோய் நெடுநகர்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
நிவந்த பள்ளி நெடுஞ்சுடர் விளக்கத்து
நலங்கே ழாகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப
முயங்குகஞ் சென்மோ நெஞ்சே வரிநுதல்

வயங்கிகழ் பிமிழ்தரும் வாய்புகு கடாத்து
மீளி மொய்ம்பொடு நிலனெறியாக் குறுகி
யாட்கோட் பிழையா வஞ்சுவரு தடக்கைக்
கடும்பகட் டியானை நெடுந்தேர்க் கோதை
திருமா வியனகர்க் கருவூர் முன்றுறைத்
தெண்ணீ ருயர்கரைக் குவைஇய
தண்ணான் பொருநை மணலினும் பலவே.

என்பது: வினைமுற்றிமீளலுறுந் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

—கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்.

கேள் கேடு ஊன்றவும் கிளைஞர் ஆரவும் கேளல் கேளிர் கெழீஇயினர் ஒழுகவும் ஆள் வினைக்கு எதிரிய ஊக்கமொடு புகல் சிறந்து - உறவினர்களைக் கேட்டினின்றுந் தாங்கவும், கிளைஞரைப் பெருக்கவும், நொதுமலாளர்களை உறவினராய் ஒழுகச் செய்யவும் வல்ல தாளாண்மைக்கு ஒத்த ஊக்கமொடு வெற்றியாற்சிறந்து ;

ஆரம் கண்ணி அடு போர் சோழர் அறம் கெழு நல் அவை உறந்தை அன்ன பெறல் அரு நல் கலம் எய்திய நாடும் செயல் அரு செய் வினை முற்றினம் - ஆத்தி மாலைசூடிய அடுகின்ற போரையுடைய சோழரது அறம் நிலைபெற்ற நல்ல அவையையுடைய உறையூரைப் போலப் பெறற்கரிய நல்ல ஆபரணங்களை அடையும்பொருட்டு பலரும் ஆராயத்தக்க செய்யவரிய ஆள் வினையை முடித்தனம் ; ஆயின் - ஆதலினாலே ;

மாஅயோளொடு நெடு நகர் மெல் பூ சேக்கை நிவந்த பள்ளி விளக்கத்து ஆகம் பூண் வடு பொறிப்ப தண் ஆன்பொருநை உயர் கரை குவைஇய மணலினும் பல முயங்குகம் சென்மோ நெஞ்சே - கரியநிறமுடையாளோடு நெடிய மாளிகையிலே மெத்தென்ற மலரணையுயர்ந்த பள்ளியிலே விளக்கு ஒளியிலே மார்பிலே ஆபரணங்களின் வடுப்பொறிப்பத் தண்ணிய ஆன்பொருநை யாற்றின் உயர்ந்த கரையிலே குவிந்த மணலினுங்காட்டிற் பல தடவை முயங்குவோம் வா நெஞ்சே! என்று, வினை முற்றி மீளலுறும் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொன்னான் என்க.

சோழரது உறந்தையில் தருமசபை உண்டென்பதனை, "மறங்கெழு சோழர் உறந்தை யவையத்து அறங்கெட வறியா தாங்கு" என்றும் (நற். 400), "மறங்கெழு சோழர் உறந்தை யவையத்து அறம் நின்று நிலையிற்று" என்றும் (புறம். 39) வருவன கொண்டு தெளிக.

அரண் பல கடந்த முரண் கொள் தானை வாடா வேம்பின் வழுதி கூடல் நாள் அங்காடி நாறும் நறு நுதல் நீள் இரு கூந்தல் (மாயோள்) - அரண்கள் பலவற்றைக் கடந்த பகைவரிடத்து மாறுபாட்டைக் கொண்ட தானையையும் வாடாத வேப்பந்தாரினையுமுடைய வழுதியின் கூடலிடத்து நாட்காலையின்கண்ணுள்ள கடைவீதியைப் போல மணம் கமழும் நறிய நுதலினையும் நீளும் கரிய கூந்தலினையுமுடைய மாயோள் என்க.

வரை குயின்றன்ன வான் தோய் (நெடுநகர்) - மலையைக் குடைந்தாலொப்ப வானை அளாவிய நெடிய நகர் என்க.

நுரை முகந்தன்ன சேக்கை - நுரையை முகந்தாலொப்ப சேக்கை என்க. நலம் கேழ் ஆகம் - அழகு பொருந்திய மார்பு. இது வடுப்பொறிப்ப என்க. நெடுஞ்சுடர் - மிக்க ஒளி.

வரி நுதல் - வரி பொருந்திய நுதலினையும்; வாய் புகு கடாத்து - வாயிடத்துப் புகும் கடாத்தையுமுடைய;

வயம் திகழ்பு இமிழ்தரும் - வலி திகழ்கையினாலே முழங்குகின்ற; மீளி மொய்ம்பொடு குறுகி ஆள் நிலன் எறியா கோள் பிழையா அஞ்சுவரு தடக்கை கடு பகட்டு யானை நெடு தேர் கோதை திருமா வியல் நகர் கருவூர் முன் துறை தெள் நீர் (ஆன்பொருநை)— மறம்பொருந்திய வலியோடு நெருங்கிவந்து ஆட்களை நிலத்தே எறிந்து கொலைசெய்தலிற் பிழையாத அச்சம் வருகின்ற பெரிய கையையும் மிக்க வலியையும் உடைய யானைப்படையையும் நெடிய தேர்ப்படையையும் உடைய சேரனது செல்வத்தாற் பெரிய அகன்ற நகரமாகிய கருவூரின் முதன்மையான துறைக்கண்ணே தெளிந்த நீரையுடைய ஆன்பொருநை யென்னும் யாறு என்க.

'அயம் திகழ்பு இழி தரும்' என்னும் பாடத்திற்குச் சுனையினின்றும் தாழ்வதுபோல விளங்கிச் சொரியும் என்க.

கேளல் கேளிர் - நொதுமலர். புகல் - வெற்றி; விருப்பமுமாம். புகல்சிறந்து முயங்குகம் என்று கூட்டுக. அயம்-சுனை. மீளி - மறம். பகடு - வலி.

இனி, "மேவிய சிறப்பின்" என்னும் சூத்திரத்து, "இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவே" என்ற பகுதிக்குக் "கேள்கேடூன்றவுங்.........புகல் சிறந்து" என்ற அடிகளைக் காட்டி, இது, 'வாணிகர் பொருள்வயிற் பிரிந்தவாறு காண்க' என்றும், "புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தி னல்லது, அகத்திணை மருங்கின் அளவுத லிலவே" என்ற சூத்திரத்துக் 'கேள்கேடூன்றவும்' என்னும் அகப்பாட்டுப் புறத்திணைத் தலைவர் பலராய் அகத்திணைக்கண் அளவி வந்தது என்றும், "கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை" என்ற சூத்திரத்து, 'அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின்கண்' என்ற பகுதிக்குக் 'கேள்கேடூன்றவுங் கிளைஞர் ஆரவும்' என்ற அடிகளைக் காட்டியுஞ் சென்றனர் நச்சினார்க்கினியர்.

இதனுள், 'சிறப்பாவன பகைவென்று திறை முதலியன கோடலும், பொருண் முடித்தலும் துறைபோகிய ஓத்தும் பிறவுமாம்' என்றலின், இது பொருண் முடித்த சிறப்புக்கண் தலைமகன் மனமகிழ்ந்து கூறினன் என்க.

இனிப் பேராசிரியர், "பிறப்பே குடிமை" என்ற சூத்திரத்து ஆண்மையால் தலைமகனொடு தலைமகள் ஒத்தமைக்குக் "கேள்கேடூன்றவும் கிளைஞர் ஆரவும்.........புகல் சிறந்து" என்ற அடிகளைக் காட்டி, இன்ன காரணத்திற் பிரிந்து போந்து வினைமுடித்தனமாயினும், அவளை முயங்குகம் சென்மோ என்றமையின், தன் ஆள்வினைக்குத் தக்க பெண்மையான் அவள் ஆற்றியிருந்தாளென்பதூஉம் கருதிய கருத்தினுற் காமக் குறிப்புப் பிறந்தமையின், அஃது ஆண்மையாயிற்று என்றும், "மறைவெளிப் படுதலும்" என்ற சூத்திரத்து, மலிதலுக்கு, 'நலங்கேழாகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப, முயங்குகம் சென்மோ நெஞ்சே' என்ற வடிகளைக் காட்டியுஞ் செல்வர். (தொல். பொருள். 28, 55, 146, 273, 499).

"ஆரும் வெதிரும்" என்ற சூத்திரத்து, 'மெய்பெற' என்றதனுன், 'ஆரங்கண்ணி' என, அம்முப்பெற்றது என்பர் நச். (தொல். எழுத்து. 363).

94. முல்லை

தேம்படு சிமயப் பாங்கர்ப் பம்பிய
குவையிலை முசுண்டை வெண்பூக் குழைய
வானெனப் பூத்த பானாட் கங்குன்
மறித்துரூஉத் தொகுத்த பறிப்புற விடையன்
றண்கமழ் முல்லை தோன்றியொடு விரைஇ
வண்டுபடத் தொடுத்த நீர்வார் கண்ணிய
னைதுபடு கொள்ளி யங்கை காயக்
குறுநரி யுளம்புங் கூரிரு ணெடுவிளி
சிறுகட் பன்றிப் பெருநிரை கடிய
முதைப்புனங் காவலர் நினைத்திருந் தூதுங்
கருங்கோட் டோசையொ டொருங்குவந் திசைக்கும்
வன்புலக் காட்டுநாட் டதுவே யன்புகலந்
தார்வஞ் சிறந்த சாய
விரும்பல் கூந்தற் றிருந்திழை யூரே.

என்பது: (1) வினைமுற்றிமீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது. (2) தலைமகன் பாங்கற்குச் சொற்றதூஉமாம்.

—நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார்.

அன்பு கலந்து ஆர்வம் சிறந்த சாயல் இரு பல கூந்தல் திருந்து இழை ஊர் - அன்பு கலந்து ஆர்வம் மிக்க சாயலையும் கரிய பல வாகிய கூந்தலையும் திருந்திய இழையினையுமுடைய எனது தலைவி உறையு மூரானது;

அன்பு, ஒருவரை ஒருவ ரின்றியமையாமை. ஆர்வம், கருதிய பொருண்மேலுள்ள பற்றுள்ளம். சாயல், மென்மைத்தன்மை.

தேம் படு சிமைய பாங்கர் பம்பிய குவை இலை முசுண்டை வெண் பூ வான் என குழைய பூத்த பால் நாள் கங்குல் - தேனிறால்கள் படுகின்ற மலைச்சிகரத்தின் பக்கங்களிலே பரவிய குவிந்த இலையையுடைய முசுண்டையின் வெள்ளிய பூக்கள் வானமானது மீனைப் பூத்தாற் போல குழையப் பூத்த பாதிராத்திரி இருளிலே;

மறி துரூஉ தொகுத்த பறி புற இடையின் தண் கமழ் முல்லை தோன்றியொடு விரைஇ வண்டுபட தொடுத்த நீர்வார் கண்ணியன்-

யாட்டுக் குட்டிகளை ஒன்றுசேரத் தொகுத்த ஓலைப்பாயை முதுகின் புறத்தேயுடைய இடையனானவன் தண்ணிதாகக் கமழ்கின்ற முல்லையைத் தோன்றியொடு பிணைத்து, வண்டு ஒலிக்கும்படி தொடுத்துச் சூடிய நீர் ஒழுகுகின்ற கண்ணியனாய் ;

ஐது படு கொள்ளி அகம் கை காய குறு நரி உளம்பும் கூர் இருள் நெடு விளி - மெல்லிதாகித் தேய்ந்த கொள்ளிக்கட்டை தன் அகங்கையிலே காய, மிக்க இருளிலே குறுநரிகளை ஓட்டுவதற்கு ஒலிக்கின்ற நீண்ட சத்தமானது ;

முதை புனம் காவலர் சிறு கண் பன்றி பெரு நிரை கடிய நினைத்து இருந்து ஊதும் கரு கோட்டு ஓசையொடு ஒருங்கு வந்து இசைக்கும் வன் புலம் காட்டு நாட்டது - முற்றிய தினைப்புனத்துக் காவலர் சிறிய கண்ணையுடைய பன்றிகளின் பெரிய மந்தையை ஓட்டுவதற்கு நினைத்திருந்து ஊதும் பெரிய கொம்போசையோடு சேர்ந்து ஒன்றாக வந்து இசைக்கும் வன்புலமான காட்டு நாட்டின் கண்ணது ஆகும், என்று வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொன்னான் என்க.

இனி இரண்டாம் துறைக்கு :—

தலைவனே! நின் தலைவி யாண்டுறைகின்றாள் என்று வினாய பாங்கற்குத் தலைமகன், 'திருந்திழை ஊரானது இடையன் குறு நரி உளம்பும் நெடு விளி முதைப் புனங் காவலர் ஊதும்கோட்டோசை யொடு ஒருங்கு வந்து இசைக்கும் காட்டு நாட்டது' என்று சொன்னான் என்க.

இது முல்லையிற் களவு. "திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை யிலவே" என்பது இதற்கு விதியாகக் கொள்க.

நரியை ஓட்டும் இடையர் விளியும், பன்றியை ஓட்டும் கானவர் கோட்டோசையும் ஒருங்குவந்து இசைக்கும் என்று கூறினமையால், முல்லையும் குறிஞ்சியும் மயங்கிய திணை மயக்கம் கூறும் செய்யுளாக இஃது அமைந்துள்ளது.

இத்தன்மையெல்லாம் அமைந்த திருந்திழை ஊர் காட்டு நாட்டதென்று இயைக்க.

பானாட் கங்குல் வான் பூத்தன்னவாகச் சிமையப் பாங்கர்ப் பம்பிய முசுண்டை வெண்பூக் குழையத்தொடுத்த வென்றுமாம்.

வானையு மதனிடத்துப் பூத்த மீனையும் சிமயத்தோடு மதனிடத்துப் பூத்த முசுண்டையோடும் உவமித்தமையின், இரட்டைக் கிளவியாயிற்று. "இரட்டைக் கிளவி இரட்டை வழித்தே" என்பது ஒத்து.

இது, "மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்" என்ற சூத்திரத்து, முல்லை ஒழுக்கத்திற்கு முல்லைநிலம் உரித்தாயிற்று என்றும், "புணர்தல் பிரிதல்" என்னுஞ் சூத்திரத்து, இருத்தல் நிமித்தத்திற்கு இப் பாட்டினைக் காட்டி, "இக்காலம் வருந்துணையும் ஆற்றினளெனத் தான் வருந்துதலின் இருத்தல் நிமித்தமாயிற்று என்றும் கூறுவர். நச். (தொல். பொருள். 5; 14).

பி-ம். 3. வான்பூத்தன்ன. 9. கூடிய. கடியு.

95. பாலை

பைப்பயப் பசந்த நுதலுஞ் சாஅ
யைதா கின்றென் றளிர்புரை மேனியும்
பலரு மறியத் திகழ்தரு மவலமு
முயிர்கொடு கழியி னல்லதை நினையி
னெவனோ வாழி தோழி பொரிகாற்
பொகுட்டரை யிருப்பைக் குவிகுலைக் கழன்ற
வாலி யொப்பின் றூம்புடைத் திரள்வீ
யாறுசெல் வம்பலர் நீளிடை யழுங்க
வீன லெண்கி னிருங்கிளை கவருஞ்
சுரம்பல கடந்தோர்க் கிரங்குப வென்னார்
கௌவை மேவல ராகி யிவ்வூர்
நிரையப் பெண்டி ரின்னா கூறுவ
புரைய வல்லவென் மகட்கெனப் பரைஇ
நம்முணர்ந் தாறிய கொள்கை
யன்னை முன்னர்யா மென்னிதற் படலே.

என்பது: போக்குடன்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

—ஒரோடோர்கத்துக் கந்தரத்தனார்.

பைபய பசந்த நுதலும் சாஅய் ஐது ஆகின்று என் தளிர் புரை மேனியும் பலரும் அறிய நிகழ்தரும் அவலமும் உயிர்கொடு கழியின் அல்லது நினையின் எவனோ தோழி வாழி — மெல்ல மெல்லப் பசந்த என் நுதலும், நுணுகி மெல்லிதாகிய என் தளிரை ஒத்த மேனியும் பலரும் அறியும்படி விளங்குகின்ற துயரமும் என் உயிரைக் கொண்டு நீங்கினாலல்லது நினையின் வேறு என் செய்ய வல்லன? தோழீ! நீ வாழி;

பொரி தாள் பொகுட்டு அரை இருப்பை குவி குலை கழன்ற ஆலி ஒப்பின் தூம்பு உடை திரள் வீ ஆறு செல் வம்பலர் நீள் இடை அழுங்க ஈனல் எண்கின் இரு கிளை கவரும் சுரம் பல இறந்தோர்க்கு இரங்குப என்னார் - பொரிந்த தாளினையும் பொகுட்டுடைய அரையினையு முடைய இருப்பையின் குவிந்த குலையினின்றும் கழன்ற ஆலங்கட்டியை ஒத்தனவான உட்டுளையுடைய திரண்ட பூக்களை வழிமேற் செல்லும் அன்னியர் நீண்ட அவ்வழியிலே செல்லாது தவிருமாறு குட்டிகளை ஈன்ற கரடியின் பெருங் கூட்டம் கவர்கின்ற சுரங்கள் பலவற்றைக் கடந்து சென்ற தலைவர்க்கு இரங்குவர் என்னாராய்;

இவ்வூர் நிரய பெண்டிர் கௌவை மேவலர் ஆகி இன்னா கூறுவ என் மகட்கு புரைய அல்ல என பரைஇ நம் உணர்ந்து ஆறிய கொள்கை அன்னை முன்னர் யாம் இதன் படல் என் - இவ்வூரிலுள்ள நரகப் பெண்டிர்கள் அலர் தூற்றுவதை விரும்புவராகி இன்னாவாகக் கூறுகின்ற சொற்கள் என் மகளுக்கு உயர்வான அல்லவென முருகனைப் பரவி, நம் நிலையை உணர்ந்து, அடங்கிய கோட்பாட்டினையுடைய அன்னை முன்னர் நாம் இந்நிலையின்கட் படுதல் எவ்வாறும்! என்று, தலைமகள் தோழிக்குச் சொன்னாள் என்க.

நுதலும் மேனியும் அவலமும் உயிர்கொடு கழியின் அல்லது பிறிது எவன்? சுரம் கடந்தோர்க்கு இரங்குப என்னார் பெண்டிர் இன்னா கூறுவ புரையவல்ல எனப் பரைஇ ஆறிய கொள்கை அன்னை முன்னர் இதற்படல் என்? எனக் கூட்டுக.

ஆலி ஒப்பின் இருப்பை வீ என்றக்கால், வண்ணத்தோடு வடிவுபற்றி உவமஞ் சென்றது. 'விரவியும் வரூஉம் மரபின வென்ப' என்பது ஒத்து.

நிரையப் பெண்டிர் - நிரையத்து வாழும் பெண்டிர் ; நிரையம் புகுதற்குரியராய பெண்டிர் என்றலுமாம்.

நுதலும் பசந்தது, மேனியும் ஐதாயிற்று, அவலமும் திகழ் தரும்; இவை உயிர் கொடு போனலல்லது தீராது என்றலுமாம்.

தமக்கு விருப்பமான இருப்பைப் பூவைக் கவரும் எண்கின் கிளையை அஞ்சி வம்பலர் தம் காரியத்தைத் தவிர்ந்ததுபோல, அலர் வினை மேவும் அம்பல் ஒழுக்கப் பெண்டிரின் இன்னாத கூற்றுக்கு அஞ்சி யான் களவு ஒழுக்கத்தைத் தவிர்ந்து கற்புப் பூண்டு போக்குடன் படுவல் என்று தலைமகள் உள்ளுறுத்துக் கூறினாள் என்க.

"எஞ்சி யோர்க்கும் எஞ்சுத லிலவே" என்ற சூத்திரத்துத் தலைவி கூற்றுக்கு இப்பாட்டினைக் காட்டி, "இது போக்குடன்பட்ட தலைவி தோழிக்குரைத்தது" என்பர் நச். (தொல். பொருள். 42).
பி-ம். 1. பசந்தது. 7. தூம்பிடைத். 10. கழிந்தோர். 14. தாற்றிய.

96. மருதம்

நறவுண் மண்டை நுடக்கலி னிறவுக்கலித்துப்
பூட்டறு வில்லிற் கூட்டுமுதற் றெறிக்கும்
பழனப் பொய்கை யடைகரைப் பிரம்பி
னரவா யன்ன வம்மு ணெடுங்கொடி
யருவி யாம்ப லகலடை துடக்கி
யசைவரல் வாடை தூக்கலி னூதுலை
விசைவாங்கு தோலின் வீங்குபு ஞெகிழுங்
கழனியம் படப்பைக் காஞ்சி யூர
வொண்டொடி யாயத் துள்ளுநீ நயந்து
கொண்டனை யென்பவோர் குறுமக ளதுவே
செம்பொற் சிலம்பிற் செறிந்த குறங்கி
னங்கலுழ் மாமை யஃதை தந்தை
யண்ணல் யானை யடுபோர்ச் சோழர்
வெண்ணெல் வைப்பிற் பருவூர்ப் பறந்தலை
யிருபெரு வேந்தரும் பொருதுகளத் தொழிய
வொளிறுவா ணல்லமர்க் கடந்த ஞான்றைக்

களிறுகவர் கம்பலை போல
வலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே.

என்பது : தோழி வாயின் மறுத்தது.

—மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ.

நறவு உண் மண்டை நுடக்கலின் இறவு கலித்து பூட்டு அறு வில்லில் கூட்டுமுதல் தெறிக்கும் பழனம் - கள்ளுண்ணும் மண்டை கழுவப்படுதலினாலே, அந்நீரைப் பருகிய இறவு செருக்குற்று நாண் வலித்தலினாலே பூட்டற்ற விற்போல நெற்கூட்டிடங்களிற் றுள் ளும் வயல்களையும் ;

பொய்கை அடைகரை பிரம்பின் அரம் வாய் அன்ன அமுள் நெடு கொடி அருவி ஆம்பல் அகல் அடை துடக்கி அசைவரல் வாடை தூக்கலின் ஊது உலை விசை வாங்கு தோலின் வீங்குபு நெகிழும் கழனி படப்பை காஞ்சி ஊர - பொய்கையை அடுத்த கரையிலேயுள்ள பிரம்பினது அரத்தின் வாயன்ன ஐதான முள்ளை யுடைய நெடிய கொடியானது அருவிக்கரைக்கண்ணுள்ள ஆம்பலின் அகன்ற இலையைப் பிணிக்க, அப்போது தங்கித்தங்கி வரும் வாடைக் காற்றானது அசைத்தலினாலே கொல்லன் ஊதும் உலை யிலே விசைகொண்டு இழுக்கும் துருத்திபோல அவ்விலை ஒருகால் பருப்பதும் ஒரு கால் நெகிழ்வதுமாயுள்ள, வயல்களையடுத்த காஞ்சி மரங்களாற் சிறந்த தோட்டக்கூற்றினையுமுடைய ஊரனே ;

பழனமாகிய பொய்கை என்றலுமாம். பழனம் - நீர் நிலை.

ஒள் தொடி ஆயத்துஉள்ளும் ஓர் குறுமகள் நீ நயந்து கொண் டனை என்ப - ஒள்ளிய தொடியையுடைய பரத்தையர் கூட்டத்தி னுள்ளே ஓரிளம் பரத்தையை நீ விரும்பி மணந்துகொண்டனை என்னுநின்றார்கள் ; அச்செய்தியானது ;

பருவூர்ப் பறந்தலை இரு பெரு வேந்தரும் பொருது களத்து ஒழிய சோழர் அமர் கடந்த ஞான்றை களிறு கவர் கம்பலை போல பலர் வாய்ப்பட்டு அலராகின்றது - பருவூர்ப் போர்க்களத்தின்கண் சேர பாண்டியரென்னும் இரண்டு பெரிய வேந்தரும் பொருது களத்தின்கண்ணே பட்டொழியச் சோழர் போரை வென்ற அன்றைக்கு அவர் களிறுகளைக் கவர்கின்ற ஆரவாரம் போலப்

பலர் வாயினும் பட்டு அலராயிற்று என்று, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தாள் என்க.

செம்பொன் சிலம்பின் செறிந்த குறங்கின் அம் கலுழ் மாமை அஃதை தந்தை (சோழர்) - செம்பொற் சிலம்பினையும் செறிந்த துடையினையும் அழகு ஒழுகுகின்ற மாமை நிறத்தினையுமுடைய அஃதை என்பாளுக்குத் தந்தையரான சோழர் என்க.

அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர் - தலைமை பொருந்திய யானைப் படையால் அடுகின்ற போரையுடைய சோழர் என்க.

வெண்ணெல் வைப்பின் பருவூர் - வெண்ணெல் விளையும் ஊர்கள் சூழ்ந்த பருவூர். இவ்வூர்ப் பறந்தலைக் கண்ணே என்க.

ஒளிறுவாள் நல் அமர் - விளங்குகின்ற வாளால் வஞ்சனை யின்றிப் பொருத அமர் என்க. இவ்வமரைச் சோழர் கடந்து ஞான்றை என்க.

படப்பைக் கான் நாறு ஊர என்ற பாடத்திற்குப் படப் பையின் மணம் கமழும் ஊர என்க.

பழனத்தையும் படப்பையினையுமுடைய காஞ்சியூர என்க.

ஈண்டு, "அலராகின்றது" என்றது, 'கிழவோன் விளையாட் டாங்கு மற்றே' என்ற கற்பியற் சூத்திரத்துத் தலைமகன் பரத்தைய ரிடம் விளையாட்டு நிகழ்த்த, அஃது அலராயவழி, 'அலரிற் றோன்றுங் காமத்திற் சிறப்பே' என்றபடி தலைவி காமஞ்சிறந்து புலந்தாளென்க.

"களவுங் கற்பும் அலர்வரை வின்றே" என்றமையின், ஈண்டுத் தோழி, 'அலராகின்றது' என்றாள்.

இப் பாட்டினுள் பொய்கையைப் பரத்தையர் சேரியாகவும், முள்ளுடைய பிரம்பின் கொடியை அச் சேரியைச் சூழ்ந்து திரிந்து நெஞ்சு வலிய பாணனாகவும், பூவை யொழித்து ஆம்பலிலையை அக் கொடி துடக்கியது காமஞ் சான்ற பரத்தையரை யொழித்துக் காமஞ்சாலா இளமையோளை அப்பாணன் தலைமகனோடு கூட்டிய தன்மையாகவும், வாடை தூக்குந்தோறும் அவ் விலை வீங்கித், தூக்காதவழி நெகிழ்ந்தது, தலைமகன் குறுமகளை முயங்கியவழி அக்

குறுமகள் கலி சிறந்து, அவன் நீங்கிய வழி அவள் சோர்ந்த தன்மை யாகவும் உள்ளுறை யுவமம் கொள்க.

இதனுள் தோலின் என்ற ஏனையுவமம் வீங்குபு நெகிழும் என்னும் உள்ளுறை யுவமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப்புக் கொடுத்து உள்ளுறை உவமம்போலத் திணை யுணர்தலைத் தள்ளாது நின்றது.

"உள்ளுறை யுவமம் ஏனை யுவமமெனத்,
தள்ளா தாகும் திணையுணர் வகையே"

என்றமையின், இது கொள்ளப்படும்.

"உடனுறை யுவமம் சுட்டு நகை சிறப்பெனக், கெடலரு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே" என்பதனுள் இது சிறப்பென்ற உள்ளுறை.

"இனிதுறு கிளவியும் துனியுறு கிளவியும்
உவம மருங்கிற் றோன்று மென்ப"

என்றலின், ஈண்டுத் துனியுறு கிளவி தோன்றிற்று.

இஃது உவமப் போலி ஐந்தனுள் வினை யுவமப்போலி.

என்னை? தலைமகன் குறுமகளைப் புணர்ந்து தலையளி செய்த காலத்து அவள் மகிழ்ந்தும் அவன் பரத்தைமை செய்தொழுகிய காலத்து வருந்தியு மிருந்ததொழில்கள், வாடை தூக்கியவழி ஆம்ப லிலை வீங்கியும், அது மெலிந்தவழி அவ்விலை நெகிழ்ந்து மிருந்த தொழில்களோடு உவமங் கொள்ள நின்றமையின் என்க. இனி,

நறவுகலந்த தூயதல்லாத நீரை நுகர்ந்த இறவு செருக்கினால் மயங்கித் தான் உய்யமுடியாத கூட்டுமுதற்கண் தெறித்தாற்போல மாயஞ்செய்யும் பரத்தையரது இழிந்த நலனை நுகர்ந்த தலைமகனும் காமத்தால் மயங்கித் தான் இல்லற நடாத்தி உய்ந்துபோக முடியாத குறுமகள் முயக்கிடைத் தாழ்ந்தனன் என்று பிறிதுமோ ருள்ளுறை தோன்றவும் நின்றது.

இது பய வுவமப்போலி. என்னை? இறவு கூட்டு முதற் றெறித்துப் பெறும் பயனோடு தலைமகன் குறுமகளைப் புணர்ந்து பெறும் பயனை உவமங் கொள்ள வைத்தமையின் என்க.

ஈண்டு வில்லின் என்ற ஏனை யுவமம் தெறிக்கும் என்னும் உள்ளுறை யுவமத்தைத் தருகின்ற கருப் பொருட்குச் சிறப்புக் கொடுத்து, உள்ளுறை யுவமம்போலத் திணை யுணர்தலைத் தள்ளாது நின்றது.

"கிழவோட் குவமம் ஈரிடத் துரித்தே" என்ற உவமவியற் சூத்திரத்து, ஈரிடம் என்பன மருதமும் நெய்தலும் என்றலின், ஈண்டு மருதத்து உவமப்போலி கொண்டார்.

"தோழியும் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக், கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான" என்ற விதிபற்றித் தோழி உள்ளுறை உவமங் கூறினாள்.

உள்ளுறை உவமமாவது :

"உள்ளுறுத் திதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென
உள்ளுறுத் திறுவதை உள்ளுறை உவமம்"

தலைமகற்குரிய காமக்கிழத்தியருள் காமஞ்சாலா இளமை யோரும் ஒரு பகுதியினர் என்றலின், அவரிடத்துந் தலைவி யிடத்தும் தலைமகன் முயக்கத்தை இடையிட்டு மயங்குதலின் தலைவிக்குப் புலவி நிகழுமென்று, "ஒண்டொடி யாயத் துள்ளுநீ நயந்து கொண்டனை என்பவோர் குறுமகள்" என்றுகூறித் தலைவி புலந்தாளாகக் கொள்வர் நச்.

இனிப் பேரா. தலைமகற்கு வரும் பழிகாத்தலும் தலைமகட்கு அறம் என்றலின், 'களிறுகவர் கம்பலை போல வலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே' என்பது, "தெய்வ மஞ்சல்" என்னும் சூத்திரத்துப், 'புறஞ்சொன் மாணாக் கிளவி' என்னும் பகுதிக்கு உதாரணமாகும் என்பர். (தொல். பொருள். 151, 272.)

"'அஃதை தந்தை அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர்' என்புழிச், சோழரெல்லாம் அஃதைக்குத் தந்தையாம் முறையராய் நிற்றலின், தந்தை யென்னும் ஒருமை சோழ ரென்னும் பன்மை யொடு தனித்தனிச் சென்று கூடுதலின் வழுவின்றேனும், ஈற்றுப் பன்மைபற்றி வழுவமைத்தார்" என்பர் நச். (தொல். சொல். 461.)

பி-ம். 1. துடக்கலின். 4. அரவாளன்ன. 12. அகுதை. 15. வேந்தரு மொருகளத்.

97. பாலை

கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை
வறனுற லங்கோ டுதிர வலங்கடந்து
புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை
யிரவுக்குறும் பலற நூறி நிரைபகுத்
திருங்கன் முடுக்கர்த் திற்றி கெண்டுங்
கொலைவி லாடவர் போலப் பலவுடன்
பெருந்தலை யெருவையொடு பருந்துவந் திருக்கு
மருஞ்சுர மிறந்த கொடியோர்க் கல்கலு
மிருங்கழை யிறும்பி னுய்ந்துகொண் டுறுத்த
நுணங்குகட் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரொ
டகவுநர்ப் புரந்த வன்பிற் கழறொடி
நறவுமகி ழிருக்கை நன்னன் வேண்மான்
வயலை வேலி வியலூ ரன்னநின்
னலர்முலை யாகம் புலம்பப் பலநினைந்
தாழே லென்றி தோழி யாழவென்
கண்பனி நிறுத்த லெளிதோ குரவுமலர்ந்
தற்சிர நீங்கிய வரும்பத வேனி
லறலவிர் வார்மண லகலியாற் றடைகரைத்
துறையணி மருது தொகல்கொள வோங்கிக்
கலிழ்தளி ரணிந்த விருஞ்சினை மாஅத்
திணர்ததை புதுப்பூ நிரைத்த பொங்கர்ப்
புகைபுரை யம்மஞ் சூர
நுகர்குயி லகவுங் குரல்கேட் போர்க்கே.

என்பது : வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

— மாமூலனார்.

கள்ளி காட்ட புள்ளி பொறி கலை வறன் உறல் அம் கோடு உதிர வலம் கடந்து புலவு புலி துறந்த கலவு கழி கடு முடை-கள்ளிக் காட்டிலேயுள்ள புள்ளிப்பொறிபொருந்திய கலைமானுடைய வறனுற்ற அழகிய கோடு உதிரும்வண்ணம் அதன் ஓடும்

வெற்றியைக் கடந்து பற்றிக்கொண்டு அறைந்து கொன்று, புலா
லில் விருப்பமுடைய புலி தின்று துறந்துவிட்டுப் போன மூட்டு
வாய் கழிந்த மிக்க முடைநாற்றத்தையுடைய தசையை ;

இரவு குறும்பு அலற நூறி நிரை பகுத்து இரு கல் முடுக்கர்
திற்றி கெண்டும் கொலை வில் ஆடவர் போல - இரவிலே குறும்
பிலே யுள்ளார் அலறும்படி அவரை நூறி நிரையைக்கைக்கொண்டு
அதனைப்பகுத்துப் பெரிய கற்பாறையின் முடக்கத்திலே தசையை
அறுத்துத் தின்னும் கொலைத் தொழிலையுடைய வில்வீர ரான
வெட்சியார் போல ;

பெரு தலை எருவையொடு பருந்து பல உடன் வந்து இருக்கும்
அரு சுரம் இறந்த கொடியோர்க்கு - பெருந்தலையையுடைய எருவை
யோடு பருந்துகளும் பல ஒன்றுகூடிச் சூழ்ந்திருக்கும் அருஞ்
சுரத்தே கழிந்த கொடியராகிய நம் தலைவர் பொருட்டு ;

வேண்மான் நன்னன் வியலூர் அன்ன நின் அலர் முலை
ஆகம் புலம்ப அல்கலும் பல நினைந்து ஆழேல் என்றி தோழி -
வேளிர் தலைவனான நன்னனது வியலூரைப் போலப் பரந்த நின்
முலையையுடைய மார்பு தனிப்ப நாளும பல நினைந்து ஆழாதே
கொள் என்னாநின்றாய், தோழீ !

ஊரினை முலையாகத்தோடு உவமித்தார், ஊரின் நலன் அதனை
உற்றநன்னற்குப் பயன்படல்போல, முலையாகத்தின் நலன் அதனை
யுற்ற தலைமகற்குப் பயன் படலின் என்க.

குரவு மலர்ந்து அற்சிரம் நீங்கிய அரு பத வேனில் அறல்
அவிர் வார் மணல் அகல் யாற்று அடைகரை துறை அணி மருது
தொகல் கொள ஓங்கி கலிழ் தளிர் அணிந்த இரு சினை மாஅத்து
இணர் ததை புது பூ நிரைத்த பொங்கர் புகைபுரை அம் மஞ்சு ஊர
நுகர் குயில் அகவும் குரல் கேட்போர்க்கு என் கண் பனி நிறுத்தல்
எளிதோ - குரவம் மலர்ந்து முன்பனிக்காலம் நீங்கிய அரிய செவ்வி
யையுடைய இளவேனிற்காலத்திலே அற்றோடும் நீரிடத்து விளங்கு
கின்ற ஒழுகிய மணலையுடைய அகன்ற யாற்றின் கரையிலே
யுள்ள துறையை அலங்கரிக்கும் மருதமரங்கள் தொகுதியாக ஓங்கி,
ஒழுகுந் தளிரா லலங்கரித்துக்கொண்ட பெரிய கிளைகளையுடைய
மாவினது கொத்தடர்ந்த புதிய பூக்கள் செறிந்த சிறிய கொம்பு

களிலே புகையை ஒக்கும் அழகிய மேகம் தவழ, இவ்வின்பத்தை நுகர்கின்ற குயில்கள் பாட, அக் குரலை மகிழ்ந்து கேட்போர் பொருட்டு என் கண் நீரைச் சொரியாது நிறுத்துதல் எளிதோ என்று, வற்புறுக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் சொன்னாள் என்க.

புலிதுறந்த கலைமானின் முடையைச் சூழ்ந்து எருவையொடு பருந்து வந்திருக்கும் சுரமிறந்த கொடியோர்க்கு ஆகம் புலம்ப ஆழேல் என்றி; வேனிலின்கண் யாற்றடைகறைத் துறை மருது ஓங்கவும் மாஅத்துப் புதுப்பூ நிரைத்த பொங்கரில் மஞ்சு ஊரவும் நுகர்குயில் அகவும் குரல் கேட்போர்க்கு என் கண்பனி நிறுத்தல் எளிதோ என்று கூட்டுக.

நுகர் குயில் அகவுதல்,

"ஊடினீ ரெல்லாரும் உருவிலான் தன்ணைக் கூடுமின்" என்றல்.

இரு கழை இறும்பின் ஆய்ந்துகொண்டு அறுத்த நுணங்கு கண் சிறு கோல் வணங்கு இறை மகளிரொடு அகவுநர் புரந்த அன்பின் கழல் தொடி நறவு மகிழ் இருக்கை நன்னன் வேண்மான்— பெரிய மூங்கில் வளர்ந்த குறுங்காட்டில் இலக்கணம் ஆராய்ந்து அறுத்துத் திருத்திக்கொண்ட நுணங்கிய கணுவையுடைய சிறிய கோலைப் பிடித்த வளைந்த முன்கையையுடைய கூத்தியரொடு பாடகர்களையும் காத்த அன்பினையும் உழலும் தொடியினையும் நறவு உண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் இருக்கையினையுமுடைய நன்னன் வேண்மான் என்க. இவனுடைய விரலூர் என்க.

தலைமைக் கூத்தியர் கையிற்கொண்ட மூங்கிற்கோற்குத் தலைக்கோ லென்று பெயர். அதன் இலக்கணத்தைச் சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையுட் காண்க.

இறும்பு, ஈண்டு மாற்றார் எயிற்புறத்து மிளை. இதன்கண் தலைக் கோலுக்கு ஆவதொரு மூங்கிலை அறுத்துக் கோடல் மரபென்ப.

நுகர் குயில் அகவும் குரல் கேட்போர்க்கு - நுகருகின்ற குயில் தன் பேடையை அழைக்கின்ற குரலைக் கேட்போர் பொருட்டு என்றலுமாம்; அகவுதல் - அழைத்தல்.

எருவை - பருந்தின் விசேடம். இது வெள்ளிய தலையை யுடையது. யாழ, அசை.

புலிதுறந்த கலைமானின் கடுமுடையைச் சூழ்ந்து எருவையும் பருந்தும் வந்து இருக்கும் சுரம் என்றியைக்க. கொலைவில் ஆடவர் எருவைக்கும் பருந்திற்கும் உவமை.

நுகர் குயில் அகவுங் குரலைக் கேட்ட தலைவர் அவ் வருத்தங் கண்டு வினை முடியாமல் வருவரோ வெனத் தலைவி அஞ்சினமையின், "என் கண்பனி நிறுத்தல் எளிதோ?" என்றாள் என்க.

"புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோள் மனையிருந்து, இடைச்சுரத் திறைச்சியும் வினையும் சுட்டி, அன்புறு தக்க கிளத்த லானே, கிழவோன் செய்வினைக்கு அச்ச மாகும்" என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்தான் இது கொள்ளப்படும்.

"நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு" என்னும் அகத்திணைச் சூத்திரத்து இப் பாட்டினை இத்துறக்கே கொண்டு, 'இருவகை வேனிலும் பாலைக்கண் வந்தன' என்பர் நச். (தொல். பொருள் 9).

பி-ம். 6. கோள்வலாட. 9. கொண்டிறுத். 11. பண்பிற். 14. னகமலியாகம். 14. பலபுலங். 17. அரும்பவிழ். 19. மருதமொடிகல்கொள. 20. மாத்தி னிணர்ததை. ஔவையார். குடவுழுந்தனர்.

98. குறிஞ்சி

பனிவரை நிவந்த பயங்கெழு கவாஅற்
றுனியில் கொள்கையொ டவர்நமக் குவந்த
வினிய வுள்ள மின்னு வாக
முனிதக நிறுத்த நல்க லெவ்வஞ்
சூருறை வெற்பன் மார்புறத் தணித
லறிந்தன ளல்ல ளன்னை வார்கோற்
செறிந்திலங் கெல்வளை நெகிழ்ந்தமை நோக்கிக்
கையறு நெஞ்சினள் வினவலின் முதுவாய்ப்
பொய்வல் பெண்டிர் பிரப்புளர் பிரீஇ
முருக னாரணங் கென்றலி னதுசெத்
தோவத் தன்ன வினைபுனை நல்லிற்
பாவை யன்ன பலராய் மாண்கவின்

பண்டையிற் சிறக்கவென் மகட்கெனப் பரைஇக்
கூடுகோ ளின்னியங் கறங்கக் களனிழைத்
தாடணி யயர்ந்த வகன்பெரும் பந்தர்
வெண்போழ் கடம்பொடு சூடி யின்சீ
ரைதமை பாணி யிரீஇக் கைபெயராச்
செல்வன் பெரும்பெய ரேத்தி வேலன்
வெறியயர் வியன்களம் பொற்ப வல்லோன்
பொறியமை பாவையிற் றூங்கல் வேண்டி
னென்னுங் கொல்லோ தோழி மயங்கிய
மையற் பெண்டிர்க்கு நொவ்வ லாக
வாடிய பின்னும் வாடிய மேனி
பண்டையிற் சிறவா தாயி னிம்மறை
யலரா காமையோ வரிதே யஃதான்
றறிவ ருறுவிய வல்லல்கண் டருளி
வெறிகமழ் நெடுவே ணல்குவ னெனினே
செறிதொடி யுற்ற செல்லலும் பிறிதெனக்
கான்கெழு நாடன் கேட்பின்
யானுயிர் வாழ்த லதனினு மரிதே.

என்பது : தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது. தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியதூஉமாம்.

— வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்.

பனி வரை நிவந்த பயம் கெழு கவான் துனி இல் கொள்கையொடு அவர் நமக்கு உவந்த இனிய உள்ளம் இன்னா ஆக முனிதக நிறுத்த நல்கல் எவ்வம் - குளிர்ச்சிபொருந்திய மலையினது உயர்ந்த வளங்கெழுமிய சாரலிடத்து வெறுப்பில்லாத கோட்பாட்டுடனே நம் தலைவர் நமக்கு உதவின இனிய உள்ளம் இன்னாவாயினமையாலே, வெறுக்கும்படியாக நிலைநிறுத்திய நல்கல்வருத்தமானது;

சூர் உறை வெற்பன் மார்பு உற தணிதல் அன்னை அறிந்தனள் அல்லள் - தெய்வங்கள் உறைகின்ற வெற்பனது மார்பினை நாம் பொருந்துதலாலே தணிதலை அன்னை அறியாளாய் ;

வார் கோல் செறிந்து இலங்கு எல் வளை நெகிழ்த்தமை நோக்கி கை அறு நெஞ்சினன் வினவலின் - நீண்ட கோற்றொழிலமைந்த செறிந்து தோன்றுகின்ற இலக்கம் அமைந்த எம் வளை நெகிழ் தமையை நோக்கிச் செயலற்ற மனத்தினனாய் வினவுதலானே ;

முது வாய் பொய் வல் பெண்டிர் பிரப்பு உளர்பு இரீஇ முருகன் ஆர் அணங்கு என்றலின் அது செத்து - அறிவு வாய்த்த பொய் கூறுதல் வல்ல கட்டுவிச்சியர் பிரப்பினைக் குறுக்கி வைத்து, 'இது முருகனால் உண்டான தீர்தற்கு அரிய நோய்' என்று கட்டுக் கூறுதலின், அதனை மெய்யென்று கருதி ;

ஓவத்து அன்ன வினை புனை நல் இல் பாவை அன்ன பலர் ஆய் மாண் கவின் என் மகட்கு பண்டையின் சிறக்க என பரைஇ - சித்திரம் போலும் தொழில் புனைந்த நல்ல மாளிகையிலே 'பாவை போலும் பலராலும் ஆராயத்தக்க மாட்சிமைப்பட்ட அழகானது என் மகட்குப் பண்டையிற்போலச் சிறந்திடுக' எனத் தெய்வத் தைப் பரவி ; 'ஓவத்து...இல்', உவமானமான உவமை.

கூடு கொள் இன் இயம் கறங்க களன் இழைத்து ஆடு அணி அயர்ந்த அகல் பெரு பந்தர் - கூட்டங்கொண்ட இனிய வாச்சியங் கள் ஒலிக்க வெறியாடும் களனை இழைத்து, அக்காட்டத்திற் கேற்ற அலங்காரத்தைச் செய்த அகன்ற பெரிய பந்தலிலே ;

வெண்போழ் கடம்பொடு சூடி இன் சீர் ஐது அமை பாணி இரீஇ செல்வன் பெரு பெயர் ஏத்தி வேலன் வெறி அயர் வியல் களம் பொற்ப வல்லோன் பொறி அமை பாவையின் கை பெயரா தூங்கல் வேண்டின் தோழி என் ஆம் - வெளிய பனந் தோட்டினைக் கடம்பு மலரொடு சூடி, இனிய சீரை மெல்லிதாக அமைந்த பாணியிற் பொருத்திக் குமரக்கடவுளின் பெரும் கீர்த்தி யைப் புகழ்ந்து வேலனானவன் வெறியாடும் பெரிய களம் அழகுறப் பொறியமைக்கவல்லவன் அமைத்த எந்திரப் பாவைபோலக் கையை வீசினவளும் ஆடலை வேண்டின் தோழீ ! என் ஆகுமோ ;

மயங்கிய மையல் பெண்டிர்க்கு நொவ்வல் ஆக ஆடிய பின்னும் வாடிய மேனி பண்டையின் சிறவாதாயின் இ மறை அலர் ஆகா மையோ அரிதே - வெறியயர் களத்து வந்து கூடியுள்ள மயக்கங் கொண்ட கட்டுவிச்சியர் பொருட்டு விரைவாக வேலன் ஆடிய

பின்னும் என் வாடியமேனி பண்டையிற்போலச் சிறவாதாயின், யாம் மறைந்து ஒழுகிய இக்களவொழுக்கம் அலராகாமை அரிதாகும் ;

அஃது ஆன்று அறிவர் உறுவிய அல்லல் கண்டு அருளி வெறி கமழ் நெடுவேள் நல்குவனே எனில் - அதுவேயன்றி, நம் தலைவர் உறுவித்த இவ்வல்லலைக் கண்டு அருளி வெறிநாற்றங் கமழும் நெடுவேள் நம் பண்டை யழகை நல்குவனேயானால் ;

வெறியாடுங் களத்து வந்திருத்தலின், நெடுவேள் அக்களநாற்ற முடையனாயினான் என்க.

செறி தொடி உற்ற செல்லலும் பிறிது என கான் கெழு நாடன் கேட்பின் யான் உயிர் வாழ்தல் அதனினும் அரிதே - 'செறிந்த தொடியினையுடைய நம் தலைவி உற்ற துன்பமும் நல்கலைவ்வாமின்றிப் பிறிது போலும்' என்று கானைக் கெழீஇய நாடனாகிய நம் தலைவர் கேட்பாராயின் யான் உயிர்வாழ்தல் அதனினுங்காட்டில் அரிது என்று, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொன்னாள் என்க.

தலைமகள் தோழிக்கு இவ்வாறு சொன்னாள் என்று இரண்டாந் துறைக்கும் இப்பொருள் கூறுக.

நல்கல் எவ்வமாவது - மார்பு நல்கியதாலாகிய எவ்வம். எவ்வம் - வருத்தம். வெண்போழ் - ஆகுபெயராற் பனந்தோட்டிற்காயிற்று.

பாணி - தாளம் ; சீர் - தாள அறுதி. 'மார்புறத் தணித்தல்' என்னும் பாடத்திற்கு மார்பினை உறுவித்துத் தணித்தல் என்க. ஆடணி - தொங்கலலங்காரம் என்றலுமாம். கை பெயராப் பாணி இரீஇ என்று மாறி, கை எடாமல் தாளம் வைத்து என்றலுமாம்.

வேலன்-பூசாரி ; "செவ்வேள் வேலைத் தான் ஏந்தி நிற்றலின் வேலன் என்றார்." நொவ்வல் - விரைவு ; வருத்தமுமாம். இப்பொருட்கு, மையற் பெண்டிற்கு வருத்த முண்டாகும்படி, மேனி பண்டையிற் சிறவாதாயின் என்க.

மயங்குதல் - செறிதல். மையற் பெண்டிர் - அம்பற் பெண்டிருமாம்.

கட்டுவிச்சியர் கட்டுக்கூறு முறையினைக்,

"காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட்டேறிச்
சீரார் சுளகிற் சிலநெல் பிடித்தெறியா
வேரா விதிர்விதிரா மெய்சிலிராக் கைம்மோவாப்
பேரா யிரமுடையா னென்றாள் பெயர்த்தேயும்
காரார் திருமேனி காட்டினாள்"

என்னும் கலியன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சிறிய திருமடலினானும்,

"குயிலிதன் றேஎன்ன லாஞ்சொல்லி கூறன்சிற் றம்பலத்தான்
இயலிதன் றேஎன்ன லாகா இறைவிறற் சேய்கடவும்
மயில்இதன் றேகொடி வாரணங் காண்கவன் சூர்தடிந்த
அயலிதன் றேஇதன் றேநெல்லிற் றோன்றும் அவன்வடிவே"

என்னும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்ச் செய்யுளானும் அதன் உரையானும் அறிக.

செல்லலும் பிறிது; செல்லலுக்கு மருந்து மார்பேயன்றிப் பிறிதொன்று என்றலுமாம். அதனினும் - அவ்வலராகாமையினும்.

அலரச்சத்தினும் நெடுவேள் நல்கல் அச்சத்திற்குத் தலைவி மிகுதியும் அஞ்சியது, தலைமகன் பண்டேயும் தன் பரத்தைமையால் நெகிழ்ந்து ஒழுகுவான் இன்று நம் ஆற்றாமைக்கு மருந்து பிறிதுமுண்டென்று அறியின் வரைவு நீடுமென்னும் கருத்தால் என்க.

"இன்றி யென்னும் வினையெஞ் சிறுதி, நின்ற இகரம் உகரம் ஆதல், தொன்றியல் மருங்கிற் செய்யுளுள் உரித்தே" என்ற சூத்திரத்துத், "தொன்று இயல் மருங்கின்" என்றதனால், அன்று என்பதூஉம் செய்யுளில் இம்முடிபு எய்துதல் கொள்க என்றலின், 'அன்றி' என்பது 'அன்று' என்றாகி,

"அன்றுவரு காலை ஆவா குதலும்" என்ற விதிபற்றி 'அஃதான்று' என்றாயிற்று. (தொல். எழுத்து. 237, 258.)

இப் பாட்டினை, "வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்" என்ற சூத்திரத்து, "வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்" என்ற பகுதிக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, இதனுள் "சேயோன் கருப்பொருளாக மைவரை யுலகத்துக் கூதிர் யாமம் பொழுதாகச் சிறப்பறியும் வேலன் ஆடுதலின் வெறியாடிய காந்தள் அகத்திற்கு வந்தது

என்றும், "மறைந்தவற் காண்டல்" என்ற சூத்திரத்து, "வெறியாட்டிடத்து வெருவின் கண்ணும்" என்னும் பகுதிக்கு உதாரணமாகக் காட்டி, "'இன்னுவாக......நிறுத்த எவ்வம்' என்பது அவன் வயிற் பரத்தைமை; 'உயிர் வாழ்தல் அரிது' என்பது தன்வயி னுரிமை; அவை வெறியஞ்சியவழி நிகழ்ந்தன" என்றும், "களவலராயினும்" என்னும் சூத்திரத்து, "கட்டினும் கழங்கினும் வெறி என இருவரும் ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்" என்னும் பகுதிக்குப் "'பனிவரை நிவந்த' என்னும் அகப்பாட்டினுள், 'வினவலின்......பெண்டிர் பிரப்புளர் பிரீஇ' எனக் கட்டுவிச்சியைக் கேட்டவாறும், 'என் மகட்கு' எனச் செவிலிகூற்று நிகழ்ந்தவாறும் காண்க" என்றும், "இதனுள் 'நெடுவேள் நல்குவனே எனின்' எனத் தலைவி அஞ்சவேண்டியது, இருவரும் (கட்டுவிச்சியும் வேலனும்) ஒட்டிக் கூறுமையால் தெய்வந்தான் அருளுமென்று கோடலின்" என்றுங், 'கான்கெழு நாடு' இதற்குக் 'கானைக் கெழீஇய நாடு' எனவுரைக்க என்றும் கூறுவர் நச்.

இனிப் பேரா. "சிறப்பே நலனே" என்ற சூத்திரத்துப் 'பாவை யன்ன பலராய் மாண்கவின்' என்புழி, மகட்கண் காதல் காரணமாக உவமை பிறந்தது" என்பர். (தொல். பொருள். 60, 111, 115, 279; தொல். எழுத்து. 481.)

பி-ம். 3. மின்னுவாக்கி 4. முனிவுதகவந்த. 7. நெகிழ்த ஞேக்கி, 27. நல்குவனெனினே.

99. பாலை

வாள்வரி வயமான் கோளுகி ரன்ன
செம்முகை யவிழ்ந்த முண்முதிர் முருக்கின்
சிதரார் செம்ம லுருஅய் மதரெழின்
மாணிழை மகளிர் பூணுடை முலையின்
முகைபிணி யவிழ்ந்த கோங்கமொ டசைஇநனை
யதிரல் பரந்த வந்தண் பாதிரி
யுதிர்வீ யஞ்சினை தாஅ யெதிர்வீ
மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅ
மணங்குடை நகரின் மணந்த பூவி

னன்றே கான நயவரு மம்ம
கண்டிசின் வழியோ குறுக நுந்தை
யடுகளம் பாய்ந்த தொடிசிதை மருப்பிற்
பிடிமிடை களிற்றிற் றோன்றுங்
குறுநெடுந் துணைய குன்றமு முடைத்தே.

என்பது : உடன்போகிய தலைமகளைத் தலைமகன் மருட்டிச் சொல்லியது.

—பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

வாள் வரி வயமான் கோள் உகிர் அன்ன செ முகை அவிழ்ந்த முள் முதிர் முருக்கின் சிதர் ஆர் செம்மல் தாய் - வாளின்வடிவு போலும் வரியையுடைய புலியினது இரையைப் பற்றிய நகத்தினைப் போலும் சிவந்த மொட்டவிழ்ந்த முள்ளு முதிர்ந்த முருக்கினது வண்டுகள் உண்ட பூவாடல்கள் தாவி ;

கோள் உகிர் - ஏனை விலங்குகட்குக் கூற்றுப்போலும் உகிர் என்றலுமாம், கோள், கூற்று.

மதர் எழில் மாண் இழை மகளிர் பூண் உடை முலையின் முகை பிணி அவிழ்ந்த கோங்கமொடு அசைஇ - கதிர்த்த அழகினையும் மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணத்தினையுமுடைய மகளிரது பூண் அணிந்த முலைபோலும் மொட்டுக் கட்டவிழ்ந்த கோங்கமொடு தங்க ;

நனை அதிரல் பரந்த அம் தண் பாதிரி அம் சினை உதிர் வீ தாஅய் - கொத்தான புனலிப்பூவும் பரந்த அழகிய தண்ணிய பாதிரியின் அழகிய சினைக்கணின்றும் உதிர்ந்த பூவினோடு தாவவும் ;

எதிர் வீ மராம் மலரொடு விராய் - இங்ஙனம் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட பூக்கள் வெண்கடப்பம் பூவோடு கலந்து ;

எதிர் வீ மராம் - இணையொத்த மராம்பூவுமாம்.

பராஅம் அணங்கு உடை நகரின் மணந்த பூவின் கானம் நன்றே நயவரும் - பராவத்தக்க தெய்வமுறையும் கோயிலின் கண்ணே தூவுதலாற்கலப்புற்ற பூவைப்போலக் கானாமனது மிகுதியும் விரும்பத்தக்கதா யிராநின்றது ; மற்றும்,

நுந்தை அடு களம் பாய்ந்த தொடி சிதை மருப்பின் பிடி மிடை களிற்றில் தோன்றும் குறு நெடு துணைய குன்றமும் உடைத்து -

உன் தந்தை அடுகின்ற போர்க்களத்திற் பகைவர் மதிற் கதவின் மேற் பாய்ந்ததனுற் கிம்புரி சிதைந்த மருப்பினையுடைய, பிடி மிடைந்த, களிறுகளைப்போலத் தோன்று நிற்கும் குறியவும் நெடியவுமான அளவுள்ள குன்றங்களையும் உடையதா யிராநின்றது ;

அம்ம குறுமகள் கண்டிசின் வாழி - இஃது என்ன ஆச்சரியம்! இள நங்காய் ! இதனை நீ பார் ; நீவாழ்க ! என்று உடன் போகிய தலைமகளைத் தலைமகன் மருட்டிச் சொன்னான் என்க.

முருக்கின் செம்மல் தாஅய்க் கோங்கமொடு அசைஇ; அதிரல் பாதிரி உதிர்வீயோடு தாஅய், மராஅ மலரொடு விராய், அணங்குடை நகரின் மணந்த பூவின் கானம் நன்றும் நயவரும் : மற்றும் தொடி சிதை மருப்பிற் பிடிமிடை களிற்றிற் றோன்றும் குறு நெடுந்துணைய குன்றமும் உடைத்து ; அம்ம ! குறுமகள் ! கண்டிசின் வாழி என்று இயைக்க.

“பொற்கலத்திற் பெய்த புலியுகிர் வான்புழுக்கல்” என்று உவமை கூறுமாறு இயல்பிலே வெளிய நிறமுடைய புலியுகிர் தான் பற்றிய இரையின் குருதியாற் சிவந்துகாட்டலிற் கோளுகி ரென்றார்.

இவ்வுகிரானது முருக்கின் செம்முகைக்கு வண்ணத்தோடு வடிவுபற்றி உவமஞ் சென்றது. ‘ விரவியும் வரூஉ மரபின வென்ப ’ என்பதனுற் கொள்க.

மகளிர் முலைபோலும் முகைக் கோங்கு என்க. தொடி சிதை மருப்பிற் களிறு, பிடிமிடை களிறு என்க.

‘ மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅம் ’ என்ற அடி அளபெடை வண்ணத்திற் குதாரணம். (தொல். பொருள். 531. பேரா.)

“ ஒன்றாத் தமரினும் பருவத்தும் சுரத்தும் ” என்ற சூத்திரத்து, ‘ அப்பாற்பட்ட ஒருதிறத்தானும் ’ என்றதனானே, தலைவியிடத்துத் தலைவன் கூறுவன பலவுங் கொள்க என்று கூறி, இப்பாட்டினைக் காட்டி, இவ்வகைப்பாட்டுத் தலைவியை மருட்டிக் கூறியது என்றார் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். பொருள். 41.)

இனி, “ இடைச்சுர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியொடு, வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கு முரியன் ” என்ற சூத்திரத்துப் பேரா. “உம்

மையாற் கிழத்தியொடு வழக்கிய லாணையானன்றி மருட்டிக் கூற வும் பெறுமென்று கோடலின், இஃது அமைக்கப்படும்.

பி - ம். 3. சிதாற். 7. முதிர்வீ 9. யணங்கு. 12. தொடி செறி. 13. பிடி யிடை.

100. நெய்தல்

அரையுற் றமைந்த வார நீவிப்
புரையப் பூண்ட கோதை மார்பினை
நல்லகம் வடுக்கொள முயங்கி நீவந்
தெல்லினிற் பெயர்த லெனக்குமா ரினிதே
பெருந்திரை முழக்கமொ டியக்கவிந் திருந்த
கொண்ட லிரவி னிருங்கடன் மடுத்த
கொழுமீன் கொள்பவ ரிருணீங் கொண்சுட
ரோடாப் பூட்கை வேந்தன் பாசறை
யாடியல் யானை யணிமுகத் தசைத்த
வோடை யொண்சுட ரொப்பத் தோன்றும்
பாடுநர்த் தொடுத்த கைவண் கோமான்
பரியுடை நற்றேர்ப் பெரியன் விரியிணர்ப்
புன்னையங் கானற் புறந்தை முன்றுறை
வம்ப நாரை யினனொலித் தன்ன
வம்பல் வாய்த்த தெய்ய தண்புலர்
வைகுறு விடியற் போகிய வெருமை
நெய்தலம் புதுமலர் மாந்தும்
கைதையம் படப்பையெம் மழுங்க லூரே.

என்பது : தோழி வரைவுகடாயது.

—உலோச்சனார்.

அரை உற்று அமைந்த ஆரம் நீவி புரைய பூண்ட கோதை மார்பினை நீ எல்லினில் வந்து நல் அகம் வடு கொள முயங்கி பெயர்தல் எனக்கும் ஆர இனிது - பிறவிரைகளோடுங் கூட்டி அரைக்கப் பெற்றுப் பூசுதற்கு அமைந்த சந்தனத்தைப் பூசி, உயர்வாகப் பூண்ட பூமாலையையுடைய மார்பினாய்! (தலைவ) நீ இரவிலே

வந்து நல்ல மார்பு வடுக்கொள்ளும்படியாக முயங்கி விட்டுப் பெயர்தல் எனக்கும் மிக்க இனியதாக இராநின்றது ;

ஆர இனிது எனற்பாலது கடைக்குறைந்து நின்றது. மார் என்று கண்ணழித்து, அசை என்றலுமாம். உம்மை, இறந்தது தழீஇயது. ஆனால் இக்கள வொழுக்கத்தால் ;

கைதை படப்பை எம் அழுங்கல் ஊர் புறந்தை முன் துறை வம்ப நாரை இனன் ஒலித்தன்ன அம்பல் வாய்த்த - தாழைத் தோட்டத்தினையுடைய எம்முடைய ஆரவாரமுடைய ஊரின்கண்ணே புறையாற்றின் முதன்மையான கடற்றுறைக்கண்ணே புதிதாக வந்த நாரையின் இனங்கள் ஒலித்தாலன்ன அம்பல் உண்டாயின ; ஆதலால், நீ வரைவொடு புகவேண்டும் என்று தோழி தலைமகனை வரைவுகடாயினாள் என்க.

இப் பாட்டு நெய்தலிற் களவு.

பெருதிரை முழக்கமொடு இயக்கு அவிந்து இருந்தகொண்டல் இரவின் கொழுமீன் கொள்பவர் இரு கடல் மடுத்த இருள் நீங்கு ஒள் சுடர் - பெரிய திரையின் முழக்கமொடு அதன் சஞ்சாரமும் ஓய்ந்திருந்த மேகஞ் சூழ்ந்த இரவிலே கொழுமீனைக் கொள்ளும் பரதவர் கரிய கடலிலே மடுத்தனவான அம்பியிற் பிணித்த இருள் நீங்குதற்குக் காரணமான ஒள்ளிய விளக்கமானது ;

ஓடா பூட்கை வேந்தன் பாசறை ஆடு இயல் யானை அணி முகத்து அசைத்த ஓடை ஒள் சுடர் ஒப்ப தோன்றும் (புறந்தை) - ஓடாத மேற்கோளினையுடைய வேந்தனது பாசறைக்கண்ணே ஆடுமியல்புடைய யானையின் அழகிய முகத்துப் பிணித்த ஓடையின்கண் வைத்த ஒள்ளிய விளக்கம்போலத் தோன்றாநிற்கும் புறையாறு என்க. ஆடுதற் றொழில்பற்றியும் வடிவுபற்றியும் அம்பி யானைக்கு உவமை.

பாடுநர் தொடுத்த கை வண் கோமான் பரி உடை நல் தேர் பெரியன் விரி இணர் புன்னை கானல் புறந்தை - பாடுவார்களைத் தன்பாலே வளைத்துக்கொண்ட கைவண்மையையுடைய அரசனான குதிரை பூண்ட தேரினையுடைய பெரியன் என்பானது விரிந்த பூங்கொத்தையுடைய புன்னையாலழகிய கடற்கரைச் சோலையையுடைய புறையாறு என்க.

மீன் கொள்பவர் கடலம்பியில் மடுத்த சுடர் யானை ஓடையில் வைத்த சுடர் ஒப்பத் தோன்றும் புறந்தை என்று இயைக்க.

கொழுமீன், மீன்விசேடம். தொடுத்த கைவண்மை - தொடுத்தற்குக் காரணமான கைவண்மை. ஓடை, முகபடாம்.

புறந்தை, புறையாற்றின் மரூஉ. புறையாறு, பொறையாறு எனவும் வழங்கும். இதனை, "நறவுமகி ழிருக்கை நற்றேர்ப் பெரியன் கட்கமழ் பொறையாற் றன்ன" எனவும் (நற். 131), பொறையாற்றுகிழானைக் கல்லாடனார்' எனவும் (புறம் 391) வருவன நோக்கி அறிக.

தண் புலர் வைகு உறு விடியல் போகிய எருமை நெய்தல் புது மலர் மாந்தும் (கைதைப் படப்பை) - தண்ணிய இருள்புலர்கின்ற இராக்காலம் வைகிய விடியலிலே மேயப் போன எருமை நெய்தற் புதுமலரை உண்ணும் கைதைப் படப்பை என்க.

படப்பை - தோட்டக்கூறு. புலர்தல் - அகலப் போதல்; வைகுறு புலர் விடியல் - இராப்பொழுது வைகுற்ற இருள் புலர்கின்ற விடியல்.

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும் அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்" என்ற சூத்திரத்து, ஒன்றென முடித்தலாற் பிற கருப்பொருண் மயங்குவன உளவேனும் கொள்க என்றலின், மருதத்து விலங்காகிய எருமையும், சிறுபொழுதாகிய வைகறையும் நெய்தற்கண் வந்தன.

புல் மேயப் புறப்பட்ட எருமை தனக்கு ஊழின் பயனாற் கிடைத்த நெய்தற் புதுமலரை மாந்துதலிலேயே மகிழ்ந்து தன் காரியமான கொட்டிலுக்கு ஏகுதலை மறந்திருந்த தன்மை, வேட்டைமேற் புறப்பட்ட தலைமகன் தனக்கு ஊழின்பயனாற் கிடைத்த தலைவியைக் களவிற் புணர்ந்திருத்தலிலேயே மகிழ்ந்து தன் அறமான வரைவொடு புகுதலை மறந்திருந்த தன்மையாக உள்ளுறை உவமம் கொள்ளக்கிடந்து, வரைவு கடாதற்பொருட்டு உபகாரப்பட்டு நின்றது.

கோதை, மார்பி லணியுமாலை; "கோதை மார்பிற் கோதையானும்" என்பதுங் காண்க.

அகம் - ஆகம்; 'சாந்தகம் கிழிய........னெருமுங்கப் புல்லி' என்றார் சிந்தாமணியினும்.

நல்லகம் எனப் பொதுப்படக் கூறியவதனால், பூணும் தாதும் முறையே உறைத்த இருவர் மார்புங் கொள்க.

அமைந்த ஆரத்தைப் பூண்ட நீ புரைவான கோதையையும் பூண்டனை என்றது, நின் தலைமைக்கு ஒத்தவாறு தலை சிறந்த தலைமகளையே யெதிர்ப்பட்டனை என்றாளாம். இது கண்டு, என் தமர் கொடை நேர்வர் என்பது குறிப்பு. நின் குடிக்கு ஏற்ற ஒழுக்க முடையை ஆகுக என்று வரைவுகடாயினளுமாம்.

கடலினின்றும் மீனைப் பிரிக்க வைத்த விளக்குப் பாசறையில் இயங்குவார்க்குப் பயன்பட வைத்த விளக்குப்போலும் என்றது, தமரினின்றும் இத் தலைவியைப் பிரிக்க ஒழுகிய இக் களவொழுக்கம் கடிமனைக்கண் வரும் விருந்தினரைப் புறந்தாற்குப் புணர்த்த வரைவேபோலத் தோன்றாநின்றது என்றவாறு.

பி - ம். 1. அறையற்றமை. 18. செய்தற் புதுமலர்.

101. பாலை

அம்ம வாழி தோழி யிம்மை
நன்றுசெய் மருங்கிற் றீதில் லென்னுந்
தொன்றுபடு பழமொழி யின்றுபொய்த் தன்றுகொ
றகர்மருப் பேய்ப்பச் சுற்றுபு சுரிந்த
சுவன்மாய் பித்தைச் செங்கண் மழவர்
வாய்ப்பகை கடியும் மண்ணொடு கடுந்திறற்
றீப்படு சிறுகோல் வில்லொடு பற்றி
நுரைதெரி மத்தங் கொளீஇ நிரைப்புறத்
தடிபுதை தொடுதோல் பறைய வேகிக்
கடிபுலங் கவர்ந்த கன்றுடைக் கொள்ளைய
ரினந்தலை பெயர்க்கு நனந்தலைப் பெருங்காட்
டகலிரு விசும்பிற் கோடம் போலப்
பகலிடை நின்ற பல்கதிர் ஞாயிற்
றுருப்பவிர் பூரிய சுழன்றுவரு கோடைப்

புன்கான் முருங்கை யூழ்கழி பன்மலர்
தண்கா ராலியிற் றுவன வுதிரும்
பனிபடு பன்மலை யிறந்தோர்க்கு
முனிதகு பண்பியாஞ் செய்தன்றோ விலமே.

என்பது : பிரிவிடை வேறுபட்ட கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது. தோழி கிழத்திக்குச் சொல்லியதூஉமாம்.

இப் பாட்டினுள் வாய்ப்பகை கடியு மருந்து என்றது இருமல் தீர்க்கும் மருந்து.

—மாமூலனார்.

தோழி அம்ம வாழி பனிபடு பல மலை இறந்தோர்க்கு முனிதகு பண்பு யாம் செய்தன்றோ இலம் - தோழி ! கேட்பாயாக நீ வாழி ; பனி மிகுந்த பல மலைகளையும் கடந்து சென்ற நம் தலைவர்க்கு வெறுக்கத்தக்க காரியம் நாம் ஒன்றும் செய்திலேம் ; அற்றாகவும்,

இம்மை நன்று செய் மருங்கில் தீது இல் என்னும் தொன்று படு பழமொழி இன்று பொய்த்தன்று - இம்மையில் நன்று செய்யுமிடத்துத் தீதுண்டாவதில்லை என்பதாகிய இயற்கைப்புணர்ச்சிக் காலத்துக் கூறிய பழமொழி இன்று பொய்த்ததுபோலும், என்று, தலைமகன் வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்தவிடத்து வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொன்னாள் என்க.

தகர் மருப்பு எய்ப்ப சுற்றுபு சுரிந்த சுவல் மாய் பித்தை சேகண் மழவர் - யாட்டுக்கிடாயின் மருப்பினை ஒப்பச் சுற்றிக் கடை குழன்ற பிடரியை மறைக்கின்ற தலைமயிரையும் சிவந்த கண்ணையும் உடைய மழவர் ;

வாய் பகை கடியும் மண்ணொடு கடு திறல் தீ படு சிறு கோல் வில்லொடு பற்றி - இருமல் வாராமற் றீர்க்கும் மருந்தாகிய புற்று மண்ணை வாயி லடக்கிக்கொண்டு மிக்க வலியையுடைய தீ யுண்டாகின்ற சிறிய அம்பினை வில்லினோடு பிடித்து ;

நுரை தெரி மத்தம் கொளீஇ - நுரை தெரிதற்குக் காரணமான மத்தினைக் கவர்ந்துகொண்டு ;

நிரை புறத்து அடி புதை தொடு தோல் பறைய ஏகி - ஆனிரையின் புறத்துத் தம் அடியைப் புதைத்துள்ள செருப்புக்கழல ஓடி ;

கடி புலம் கவர்ந்த கன்று உடை கொள்ளையர் இனம் தலை பெயர்க்கும் நனை தலை பெரு காடு - காவலையுடைய விடத்திலே கவர்ந்த கன்றுகளை மிகுதியாக வுடையவராய், அவற்றை இனம் இனமாகக் கூட்டி வைக்கும் இடம் பரந்த பெரிய காட்டிலே ;

அகல் இரு விசும்பிற்கு ஓடம் போல பகல் இடை நின்ற பல கதிர் ஞாயிறு உருப்பு அவிர்பு ஊரிய சுழன்று வரு கோடை - அகன்ற பெரிய விசும்பாகிய கடலிலே செல்லும் ஓர் ஓடம் போல பகலிடையே நின்ற பல கதிர்களையுடைய சூரியனது வெப்பம் விட்டு விளங்குகையினாலே நிரம்பிய சுழன்று வருகின்ற மேல் காற்றினால் ; ஞாயிற்றை, 'விந்த்ய வீதீ : ப்லவங்கம :' என்றார் ஆதித்யஹ்ருதய முடையாரும். விந்த்யவீதி - ஆகாய வீதி ; ப்லவங்கம்-ஓடம்.

ஊழ் கழி புன் கால் முருங்கை பல மலர் தண் கார் ஆலியில் தாவன உதிரும் பனி படு பல மலை - வரிசையாகக் கழிந்த புல்லிய காலையுடைய முருங்கையின் பல மலர்களும் தண்ணிய கார்காலத்து ஆலங்கட்டி போலத் தாவி உதிரும் பனி மிகுந்த பல மலைகள் என்க.

தோழீ மலைஇறந்தோர்க்கு முனிதகு பண்பு யாம் செய்திலம் ; அற்றாகவும், இம்மை நன்றுசெய் மருங்கில் தீது இல் என்னும் தொன்றுபடு பழமொழி இன்று பொய்த்தது போலும் என்க.

இது, வரைவு மாட்சிமைப்படாநிற்கவும், பொருள் காரணத்தான் அதற்கு இடையீடாகத் தலைமகன் நீக்கிவைத்துப் பிரிந்த காலத்துத் தலைவி வருந்தியதாகக் கொள்க. "வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்" என்பது இதற்கு விதி.

உளரிய என்ற பாடத்திற்குக் கோடை அசைத்த என்க. காட்டுப் பன்மலை என்று கூட்டுக.

முருங்கை மலர் வெள்ளிய நிறமுடைய தாதலால், அஃது ஆலங்கட்டிக்கு உவமை கூறப்பட்டது. 'முருங்கை நவிரல் வான் பூச், சூரலங் கடுவளி எடுப்ப ஆருற் றுடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன், கடல்போற் றோன்றல காடு' (அகம். 1) என்பதனாலும், 'முருங்கை வெண்பூ' (பெருங். 1-52-65, 66) என்பதனாலும் அஃது அந்நிறமுடையதாதல் அறியப்படும்,

இனி இரண்டாந் துறைக்கு :

மலை இறந்தோர்க்கு முனிதகு பண்பு யாம் செய்திலமாதலால், இம்மை நன்றுசெய் மருங்கில் தீதில் என்னும் பழமொழி இன்று பொய்த்ததன்று. மழவர் கடிபுலங் கவர்ந்த கன்றுடைக் கொள்ளையராய் இனந்தலை பெயர்த்தாற்போலத் தலைவரும் வினைமுடித்து மீள்வரென்று தோழி கிழத்திக்குக் இறைச்சியிற் பொருள் பயப்பக் கூறி, வற்புறுத்தினள் என்க.

இஃது, "நாற்றமும் தோற்றமும்" என்னுங் களவியற் சூத்திரத்து, "ஆங்கதன் தன்மையின் வன்புறை யுளப்படப்,......... றோழி மேன" என்ற பகுதிபற்றிக் கொள்ளப்படும்.

வீரர் புற்று மண்ணைக் கைக்கொண்டு ஆனிரை கவர்தல், 'மண்கொள் புற்றத்து அரும்புழைத் திறப்பின் ஆகொள் மூதூர் கள்வர் பெருமகன்" (அகம். 342) என்றமையாலும் உணரப்படும்.

'பி - ம். 4. சுற்றுப்பு புரிந்த. 12. கூடம். 15. வீகழிபன்மலர். 16. தாதின்றுதிரும்.

102. குறிஞ்சி

உளைமான் றுப்பி னோங்குதினைப் பெரும்புனத்துக்
கழுதிற் கானவன் பிழிமகிழ்ந்து வதிந்தென
வுரைத்த சந்தி னார விருங்கதுப்
பைதுவர லசைவளி யாற்றக் கைபெயரா
வொலியல் வார்மயி ருளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கிற் குறிஞ்சி பாடக்
குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற் றொய்யென
மறம்புகன் மழகளி றுறங்கு நாட
ஞா மார்பி னரிஞிமி றார்ப்பத்
தாரன் கண்ணிய னெஃகுடை வலத்தன்
காவல ரறித லோம்பிப் பையென
வீழாக் கதவ மசையினன் புகுதந்
துயங்குபட ரகல முயங்கித் தோண்மணந்
தின்சொ லளைஇப் பெயர்ந்தனன் றோழி

யின்றெவன் கொல்லோ கண்டிகு மற்றவ
னல்கா மையி னம்ப லாகி
யொருங்குவந் துவக்கும் பண்பி
னிருஞ்சூ ழோதி யொண்ணுதற் பசப்பே.

என்பது : இரவுக்குறிக்கட் சிறைப்புறமாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.

—மதுரை யிளம்பா லாசிரியன் சேந்தங்கூத்தன்.

உளைமான் துப்பின் தினை பெரு புனத்து ஓங்கு கழுதில் கானவன் பிழி மகிழ்ந்து வதிந்தென - உளைமானாகிய சிங்கத்தின் வலியினோடு தினையின் பெரிய புனத்திலே ஓங்கிய பரணிலே கானவன் மதுவை யுண்டு மகிழ்ந்து உறைந்தானாக ;

உரைத்த சந்தின் ஊரல் இரு கதுப்பு ஐது வரல் அசை வளி ஆற்ற கொடிச்சி ஒலியல் வார் மயிர் கை பெயரா உளரினள் பெரு வரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாட - பூசிய சாந்தினையுடைய பரந்த கரிய தன் கூந்தலினை மெல்லிதாக வருதலோடு மடிந்து வீசும் காற்று ஆற்றக் கொடிச்சியானவள் தழைத்து நீண்ட மயிரினைக் கைபெயராது கோதினளாய்ப் பெரிய வரையின் மருங்கிலே குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாட ;

மறம் புகல் மழ களிறு குரலும் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது படாஅ பை கண் பாடு பெற்று ஒய்யென உறங்கும் நாடன் - ஆண்மையை விரும்பும் இளங் களிறு தான் கவர்ந்த தினைக் கதிரினை உட்கொள்ளாமலும், நின்ற நிலையினின்றும் பெயராமலும் உறங்காத தனது பசிய கண் உறங்கும் தன்மையைப் பெற்று விரைய உறங்கும் நாடனான தலைவன் ;

ஆரம் மார்பில் அரி ஞிமிறு ஆர்ப்ப தாரன் கண்ணியன் எஃகு உடை வலத்தன் காவலர் அறிதல் ஓம்பி வீழா கதவம் அசையினன் பை என புகுதந்து உயங்கு படர் அகல முயங்கி தோள் மணந்து இன் சொல் அளைஇ பெயர்ந்தனன் தோழீ - ஆரம் பொருந்திய தன் மார்பிலே அழகிய வண்டு ஒலிப்ப மாலையனாகவும் கண்ணியனாகவும் வலக்கையிலேந்திய வேலனாகவும் தோன்றி, காவலர் அறிதலைப் பரிகரித்துத் தாள் வீழ்த்தாத கதவின் மருங்கே

தங்கினவனாய் மெல்ல உட்புகுந்து, வருந்தும் துன்பந்தீர என் மார்பினை முயங்கித் தோளினைப் புணர்ந்து, இனிய சொல்லைக் கலந்து பேசிவிட்டுப் போனான் தோழீ!; அவ்வாறிருக்க,

இன்று அவன் நல்காமையின் ஒருங்கு வந்து அம்பலாகி உவக்கும் பண்பின் இரு சூழ் ஓதி ஒள் நுதல் பசப்பு எவன் கண்டிகும்—இன்று ஒரு நாள் அவன் அருளாமையால் ஒருங்கே வந்து அலராகுமாறு உவக்கும் பண்பினையுடைய கரிய சூழ்ந்த ஓதியை யடுத்த ஒள்ளிய நுதலிடத்துப் பசப்பினை ஏனோ கண்டோம்? என்று இரவுக் குறிக்கட் சிறைப்புறமாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொன்னாள் என்க.

நாடன் தாரன் கண்ணியன் எஃகுடை வலத்தன் கதவம் புகுதந்து முயங்கித் தோள் மணந்து சொல் அளைஇப் பெயர்ந் தனன்; இன்று அவன் நல்காமையின் நுதற்பசப்பு எவன் கொல் கண்டிகும் தோழீ என்றியைக்க.

உவக்கும் பண்பின் இருஞ்சூழ் ஓதி! தோழீ! ஒண்ணுதற் பசப்பு இன்று எவன் கொல்லோ கண்டிகும்? என்றியைத்து ஓதியை விளியாக்கிப் பொருள் கோடலுமாம்.

கொடிச்சி தன் கானவற்குப் பாடிய குறிஞ்சிப்பண் யானையைத் தினை நுகரவொட்டாமற் செய்ததன்றிப் பசி யொருபுறம் நலிய அதனை உறங்கவும் செய்ததுபோல, அலர்வினை மேவல் அம்பற் பெண்டிர் தாய்க்கு உணர்த்திய அலர் தலைவியைக் களவில் நுகரவந்த தலைமகனை அது செய்ய வொட்டாமற் றடுத்த தன்றி வேட்கை ஒரு புறம் நலிய, அவனைக் கையற்ற நெஞ்சின னாய்ப் புறத்து அசைந்திருக்கவும் பண்ணிற்று என்று உள்ளுறை உவமம் கூறினாள்.

இது கேட்டு வரைவொடு புகுவானாவது பயன்.

"கிழவோட் குவமம் ஈரிடத் துரித்தே" என்ற உவமவியற் சூத்திரத்துச் சிறுபான்மை குறிஞ்சி முதலியவற்றிற்கும் உவமப் போலிகொள்க என்றலின், ஈண்டுக் குறிஞ்சியில் உவமப் போலி கொண்டார்.

"கிழவி சொல்லின் அவளறி கிளவி" என்ற விதிபற்றித் தலைவி அவளறி கிளவியால் உள்ளுறை கூறினாள்.

என்னை? தினைப்புனம் நாளும் அவளால் காக்கப்பெற்று அவளறியுமிட மாகலானும், நிணைகவர் யானை ஆண்டு வருதல் அவளால் நன்கறியப்படுவ தென்றாகலானும் என்க.

இது வினையுவமப் போலி.

என்னை? குரல் கொள்ளவந்து, அது கொள்ளாது தினைப் புனத்து உறங்கும் களிற்றின் றொழிலினைத் தலைமகளைப் புணர வந்து, புணரமாட்டாது சிறைப்புறத்தே கையற்றிருக்கும் தலைமகன் றொழிலோடு உவமித்தமையின் என்க.

உளை - பிடரின் மயிர். அதனை உடைய விலங்கு ஆவது சிங்கம். அரி - அழகு; இரேகையுமாம். தார் - அழகினுக்கிடும் மாலை. கண்ணி, போர்ப்பூ. மற்று வினைமாற்றின்கண் வந்தது. ஊர்தல் - நிரம்புதலுமாம்.

'இரவுக் குறியே இல்லகத் துள்ளும், மனையோர் கிளவி கேட்கும்வழி யதுவே, மனையகம் புகாஅக் காலை யான' என்ற சூத்திரத்தின்கண் இது மனையகம் புக்குப் புணர்ந்தது என்றும், இப் புணர்ச்சி தலைவிபுறத்துப் போகின்றாளெனச் செவிலிக்கு ஓர் ஐய நிகழ்ந்தவழிப் பின்னர் மனையகத்து நிகழும் என்றும் கொள்வர் நச். (தொல். பொருள் 131).

பி - ம். மதுரைப் பாலாசிரியன் சேனங் கூத்தன்.

103. பாலை

நிழலறு நனந்தலை யெழிலேறு குறித்த
கதிர்த்த சென்னி நுணங்கு செந்நாவின்
விதிர்த்த போலு மந்நுண் பல்பொறிக்
காமர் சேவ லேமஞ் சேப்ப
முளியரில் புலம்பப் போகி முனாஅது
முரம்படைந் திருந்த மூரி மன்றத்
ததர்பார்த் தல்கு மாகெழு சிறுகுடி
யுறையுநர் போகிய வோங்குநிலை வியன்மனை
யிறைநிழ லொருசிறைப் புலம்பயா வுயிர்க்கும்
வெம்முனை யருஞ்சுர நீந்தித் தம்வயி

னீண்டுவினை மருங்கின் மீண்டோர் மன்னென
நள்ளென் யாமத் துயவுத்துணை யாகிய
நம்மொடு பசலை நோன்று தம்மொடு
தாமே சென்ற நலனு
நல்கார் கொல்லோநா நயந்திசி னோரே.

என்பது : தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொற்றது.

—காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.

நிழல் அறு நன தலை எழில் எறு குறித்த கதிர்த்த சென்னி நுணங்கு செ நாவின் விதிர்த்த போலும் அ நுண் பல பொறி காமர் சேவல் எமம் சேப்ப - நிழலற்ற அகன்ற விடத்திலே அழகிய எறென்பதனைக் குறியாநின்ற கதிர்த்த தலையையும் நுணங்கிய சிவந்த நாவினையும் தெளித்தாற்போலும் ஐயவான நுண்ணிய பல புள்ளிகளையும் விரும்பப்படும் தன்மையினையுமுடைய சேவல் எமத்திலே தங்கும் பொருட்டு ;

முளி அரில் புலம்ப போகி முரம்பு அடைந்திருந்த முதுஅது மூரி மன்றத்து அதர் பார்த்து அல்கும் ஆ கெழு சிறு குடி உறையுநர் போகிய ஓங்கு நிலை வியல் மனை இறை நிழல் ஒரு சிறை புலம்பு அயாவுயிர்க்கும் வெம் முனை அரு சுரம் நீந்தி - தான் கிடந்த காய்ந்த தூறு தனித்தொழியப் போய் வன்னிலத்தினைச் சார்ந்திருந்த பழையதான பெரிய அம்பலத்திலே வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு தங்கியிருக்கும் ஆக்கள் கெழுமிய சிறுகுடிக்கண்ணே வசிப்போர் துறந்து விட்டுப் போன ஓங்கிய நிலையை உடைய பெரிய மனையின் இறப்பு நிழலின் ஒருபுறத்தே தனிமையால் நெட்டுயிர்க்கும் கொடிய போர் முனையாகிய கடத்தற்கரிய சுரத்தைக் கடந்து ;

தம் வயின் ஈண்டு வினை மருங்கின் நாம் நயந்திசினோர் மீண்டோர் மன் என - தம்மிடத்திலே ஈண்டிய வினையின் பக்கத்து நாம் விரும்பிய நம் தலைவர் மீண்டு மேகினார் இனி அவர் மீளார் என்று சொல்லுகையினாலே ;

நள் என் யாமத்து உயவு துணை ஆகிய நலனும் நம்மொடு பசலை நோன்று தம்மொடு தாமே சென்ற - ‘நள்’ என்னும் அநு

காண ஒலியையுடைய நடு யாமத்திலே நமக்கு உசாத் துணையாகும் பொருட்டு நம் நலனும் இதுகாறும் நம்மொடு பசலையைப் பொறுத்திருந்து இப்போது அவர் தம்மொடு தாமே வலியச்சென்றன;

நல்கார் கொல்லோ - இனி நம் தலைவர் அருளார் போலும் என்று, தலைமகன் பிரிவின்கண் அவனுடன்போய் மீண்டார் வழிய தருமை கூறக்கேட்டுத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொன்னாள் என்க.

ஏமம் செப்ப என்ற பாடத்திற்கு, சேவல் ஏமத்தினை உணர்த்தினமையால், நாம் நயந்திசினோர் நிழலறு நனந்தலைச் சுரம் நீந்தித் தம்வயின் ஈண்டுவினை மருங்கின் மீண்டோர் மன் என யாமத்து உயவுத் துணையாகிய நலனும் நம்மொடு பசலை நோன்று தம்மொடு தாமே சென்ற; நல்கார்கொல்லோ என்றியைக்க.

மன், கழிவின்கண் வந்தது.

ஈண்டுக் கூறிய சேவல், குறும்பூழ்ச் சேவல். 'பொறிப் புறப் பூழின் போர்வல் சேவல்' என்பதுங் காண்க. (புறம் 321.) அஃது ஏமஞ் செப்புதலாவது, நற்சகுனத்தை உணர்த்துதல்.

இப் பாட்டு, "அவனறி வாற்ற வறியு மாகலின்" என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்து, 'ஆவயின் வரூஉம் பல்வேறு நிலை' யென்றார், அந்நிலையினுள், தலைமகன் பிரிந்துழி அவனுடன் போய் மீண்டார் வழியதருமை கூறக் கேட்டுத் தலைவி கூறிய பகுதியாகக் கொள்க.

இது, 'மீண்டோர் மன் என' என்றமையாற் பெறுதும்.

சென்னி நா பொறி சேவற்கு அடைகள். எழிலேறு என்பதற்கு, எழிலையுடைய ஆனேறு என்று கொண்டு, அது சேவல் ஏமம் செப்ப, அரில் புலம்பப் போகி மன்றத்துச் சிறுகுடிக்கண் இறை நிழல் ஒரு சிறைப் புலம்பயா வுயிர்க்கும் சுரம் நீந்தி என்றியைத்துப் பொருள் கோடலுமாம்.

உயவுத் துணையாக என்னும் பாடத்திற்கு, நலனும் உயவுத் துணையாக நோன்று என்று இயைத்துப் பொருளுரைக்க.

தோன்றுக தம்மொடு, என்னும் பாடத்திற்கு,

நயந்திசினோர் தம்மொடு நலனும் தாமே சென்ற; அவர் நல் கார்போல விராகின்றார்; இனி நம்மாட்டுப் பசலை தோன்றுக என்று பொருள் வருவித்துக்கொள்க.

நம்மொடு, ஒடு உருபு மயக்கம்.

104. முல்லை

வேந்துவினை முடித்த காலைத் தேம்பாய்ந்
தினவண் டார்க்குந் தண்ணறும் புறவின்
வென்வே லிளைய ரின்புற வலவன்
வள்புவலித் தூரி னல்லது முள்ளுறின்
முந்நீர் மண்டில மாகி யாற்றா
நன்னால்கு பூண்ட கடும்பரி நெடுந்தேர்
வாங்குசினை பொலிய வேறிப் புதல
பூங்கொடி யவரைப் பொய்யத ளன்ன
வுள்ளில் வயிற்ற வெள்ளை வெண்மறி
மாழ்கி யன்ன தாழ்பெருஞ் செவிய
புன்றலைச் சிறாரோ டுகளி மன்றுழைக்
கவையிலை யாரி னங்குழை கறிக்குஞ்
சீறூர் பலபிறக் கொழிய மாலை
யினிதுசெய் தனையா லெந்தை வாழிய
பனிவார் கண்ணள் பலபுலந் துறைபு
மாய்தொடி யரிவை கூந்தற்
போதுகூ ரணிய வேய்தந் தோயே.

என்பது : வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

— மதுரை மருதனிளநாகனார்.

வேந்து வினை முடித்த காலை இனம் வண்டு தேம் பாய்ந்து ஆர்க்கும் தண் நறு புறவின் வெல் வேல் இளையர் இன்புற வலவன் வள்பு வலித்து ஊரின் அல்லது - அரசன் வினையை முடித்த காலத்தே பெடையுடன் கூடிய வண்டு திசைகள்தோறும் பாய்ந்து ஆர-

வாரியாநின்ற தண்ணிய நறிய முல்லைநிலத்திலே வெற்றி வேலையுடைய தேரிளையர் மகிழுமாறு அவர் செலவிற்கேற்பப் பாகன் கடிவாள வாரை வலித்து ஊரினல்லது ;

முள்ளுறின் முந்நீர் மண்டிலம் ஆதி ஆற்றா நல் நால்கு பூண்ட கடு பரி நெடு தேர் வாங்கு சினை பொலிய ஏறி - தாற்று முள்ளால் ஊன்றப்பெறின் மூன்றான தன்மையையுடைய மண்டிலங்களும் தன் ஆதி என்னும் நேரோட்டத்திற்கு இடம் பற்றாத நல்ல நான்கு குதிரைகள் பூண்ட மிக்க விரைந்த செலவினையுடைய பெருந் தேரின் வளைந்த கொடிஞ்சி பொலிய ஏறி ;

நால்கு, நான்கு குதிரைகட்கு ஆகு பெயர்.

சிறு ஊர் பல பிறக்கு ஒழிய - சிறிய ஊர்கள் பல பின்னொழிய;

பனி வார் கண்ணள் பல புலந்து உறையும் ஆய் தொடி அரிவை அணிய - நீர் ஒழுகும் கண்ணளாய்ப் பல சொல்லி வெறுத்து இல்லிலே உறையும் ஆராய்ந்த தொடியையுடைய தலைவி அணியுமாறு ;

குரல் கூந்தல் போது மாலை வேய்தந்தோய் - அவளது கொத்தான கூந்தலிடத்துப் போதினை மாலைக்காலத்துவந்து சூட்டினாய் ;

அதனால், இனிது செய்தனை எந்தை வாழிய - இனியதனைச் செய்தாயானாய், எந்தாய் நீ வாழ்க ! என்று வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகற்குத் தோழி சொன்னாள் என்க.

புதல பூ கொடி அவரைபொய் அதள் அன்ன உள் இல் வயிற்ற மாழ்கி அன்ன தாழ் பெரு செவிய வெள்ளை வெள் மறி புல் தலை சிறாரொடு உகளி மன்று உழை கவை இலை ஆரின் அம் குழை கறிக்கும் (சீறூர்) - புதலிடத்துப் படர்ந்த பூவையுடைய கொடியின்கட் காய்த்த அவரையின் பொய்த்தோல்போல உள்ளீடில்லாத வயிற்றவும் மயங்கி விழுந்தாலன்ன தாழ்ந்த பெரிய செவியவுமான வெள்ளாட்டின் வெள்ளிய குட்டியானவை புல்லிய தலையையுடைய சிறாரோடு கூடித் துள்ளிக்கொண்டு சென்று, அம்பலத்தின் புறத்துள்ள கவை பொருந்திய இலையையுடைய ஆத்தியின் அழகிய தளிரைக் கடியாநிற்கும் சிறிய ஊர்கள் என்க.

' துருவி னன்ன புன்றலை மகார் ' என்பதும் ஈண்டு நினைக்கற்பாலது.

வினை முடித்த காலை இளையர் இன்புற வலவன் வள்பு வலித்து ஊரினல்லது முள்ளுறின் மண்டிலம் ஆகி ஆற்றுப் பரித் தேர் ஏறிச் சீறூர் பல பிறக்கொழிய மாலை வந்து அரிவை கூந்தல் போது வேய்தந்தோய்; இனிது செய்தனை எந்தை வாழிய என்று கூட்டுக.

வேலன் பலியிட இறத்தற்குறிய மறி ஊரினர் அருளுகை யாலே ஏதமற்றுச் சிறாரோடு உகளிக் குழை கறித்து இன்புறும் என்றதனால், தனிமை நலிய உயிர் துறத்தற்குரிய தலைவி நீ குறித்த பருவத்துவந்து தலையளி செய்தமையால் இறந்து பாடொழிந்து, தனக்குப் பாங்காயினாரோடு கலிசிறந்து நின்னோடு இல்லறப் பயனை நுகர்வாள்காண் என்றாளாம்.

வஞ்சிக்கண்ணும் பொதுவியல் வரும் என்று கொண்டு, அது, "வேந்துவினை முடித்த" என்னும் அகப்பாட்டினுள் சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கூறா வஞ்சி பொது வியலாய் வந்தவாறு காண்க என்றும், "வினைவயிற் பிரிந்தோன் மீண்டுவருங் காலை" என்ற கற்பியற் சூத்திரத்து இப் பாட்டினைக் காட்டி, "இதனுள் வினைமுடித்த காலைத் தேரிளையர் செலவிற்கேற்ப ஊராது கோலூன்றின் உலகிறந்தன செலவிற்குப் பற்றாத குதிரைத் தேரேறி இடைச் சுரத்திற் றங்காது மாலைக் காலத்து வந்து பூச்சூட்டினை, இனிது செய்தனை எந்தை வாழிய எனத் தோழி கூறியவாறு காண்க" என்றும் கூறுவர் நச். (தொல். பொருள். 60, 194.)

பி - ம். 1. வேந்துவினை முடித்தனன். 3. ரன்புற. 6. நன்னான்கு. 12. கொறிக்கும்.

105. பாலை

அகலறை மலர்ந்த வரும் முகிர் வேங்கை
யொள்ளிலைத் தொடலை தைஇ மெல்லென
நல்வரை நாடன் றற்பா ராட்ட
யாங்குவல் லுநள்கொ றுனே தேம்பெய்து
மணிசெய் மண்டைத் தீம்பா லேந்தி
யீனாத் தாயர் மடுப்பவு முண்ணா
ணிழற்கயத் தன்ன நீணகர் வரைப்பி
னெம்முடைச் செல்வமு முள்ளாள் பொய்ம்மருண்டு

பந்துபுடைப் பன்ன பாணிப் பல்லடிச்
சில்பரிக் குதிரைப் பல்வே லெழினி
கெடலருந் துப்பின் விடுதொழின் முடிமார்
கனையெரி நடந்த கல்காய் கானத்து
வினைவ லம்பின் விழுத்தொடை மறவர்
தேம்பிழி நறுங்கண் மகிழின் முனைகடந்து
வீங்குமென் சுரைய வேற்றினந் தரூஉ
முகைதலை திறந்த வேனிற்
பகைதலை மணந்த பல்லதர்ச் செலவே.

என்பது : மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.

— தாயங் கண்ணனார்.

மணி செய் மண்டை தேம் பெய்து தீம் பால் ஏந்தி ஈனு தாயர் மடுப்பவும் உண்ணாள் நிழல் கயத்து அன்ன நீள் நகர் வரைப்பில் எம்முடை செல்வமும் உள்ளாள் அகல் அறை அரும்பு முதிர் மலர்ந்த வேங்கை ஒள் இலை தொடலை தைஇ நல் வரை நாடன் தன் பாராட்ட பொய் மருண்டு முகை தலை திறந்த வேனில் பகை தலை மணந்த பல அதர் செலவு மெல்லென யாங்கு வல்லுநள் கொல் - நவமணிகளை மிழைத்துச் செய்த மண்டையில் தேனைச் சொரிந்து தீவிய பாலோடு கலந்து ஏந்தி வந்து செவிலிமார் ஊட்டவும் உண்ணாளாகிய என் மகள் நிழலின்கீழே யமைந்த சுனைபோலத் தண்ணென்னும் நெடிய மாளிகையின் எல்லையிலேயுள்ள எம்முடைய பெருஞ்செல்வத்தையுங் கருதாது, அகன்ற பக்கமலையிலே அரும்பு முதிர்ந்து மலர்ந்த வேங்கையின் ஒள்ளிய பச்சிலை மாலையைச் சூடி நல்ல மலைநாடனாகிய தலைமகனானவன் தன்னைப் பாராட்ட, அப் பொய்யை மெய்யென்று மருண்டு, மலைக்குகையின் வாய் வெடிக்கத் திறக்கும் வேனிற்காலத்தே பகைவர் கைகலந்து பொரும் பலவாகிய பாலைநில வழியிலே அவனுடன் செல்லுதலை மெத்தெனவேனும் எவ்வாறு மாட்டுவளோ? என்று மகட்போக்கிய தாய் சொன்னான் என்க. எம் வரைப்பின் உண்டியையும் உறையுளையும் வெறுத்தாளென்றபடி.

மெல்லெனப் பாராட்ட யாங்கு வல்லுநள் என்றியைத்துப் பொருள் கோடலுமாம்.

பந்து புடைப்பு அன்ன பாணி பல அடி சில பரி குதிரை பல வேல் எழினி விடுதொழில் முடிமார் - பந்தின் புடைத்த லோசையை ஒத்த தாளத்தினையும் பலவாகிய அடி வைப்பினையும் சிலவாகிய செலவினையுமுடைய குதிரைப் படையையும் பலவாகிய வேற்படையையுமுடைய எழினி என்பான் ஏவிவிட்ட தொழிலை முடிக்கும் பொருட்டு ;

வினைவல் அம்பின் விழு தொடை மறவர் - வினையை ஆக்கு தலில் வல்ல தப்பாத அம்புத் தொடையையுடைய வீரர்கள் ;

கனை எரி நடந்த கல் காய் கானத்து - மிக்க தீப் பரவிப் பாறை களைத் தீய்க்குங் காட்டிலே ;

தேம் பிழி நறு கள் மகிழின் - தேனாற் சமைந்த நறிய கள்ளை யுண்ட செருக்கினாலே ; வேற்று முனை கடந்து - பகைவரது போர் முனையை கடந்து ;

வீங்கு மென் சுரைய இனம் கெடல் அரு துப்பின் தரூஉம் - பருத்த மென்மையான மடியையுடைய ஆனிரையைக் கெடாத வலியாலே வென்றுகொள்ளும் முகை தலைதிறந்த அதர் என்க.

இனி விடுதொழில் முடிமார் - தாம் குறையாக விட்ட தொழிலினை முடிக்கும் கரந்தைவீரர் ; அஃதாவது, ஆகொள் பூச லிற் றம்மால் கைவிடப்பட்ட வினையை மீட்டும் முடிக்கும் கரந் தையர் ;

கனை எரி நடந்த கல்காய் கானத்து எழினி வினைவல் மற வர் மகிழின் முனை கெடல் அரு துப்பின் கடந்து எற்று இனம் தரூஉம் கவலை - மிக்க எரி தவழ்ந்ததனால் கற்கள் பிளக்கும் கானத் திலே எழினியின் வினையை ஆக்குதலில் வல்ல மறவரது வீர பானத்தையுடைய போர்முனையைக் கெடாத வலியாலே கடந்து தமது எற்றானினத்தைத் தரூஉம் கவலை என்க.

எனவே, எழினியின் மறவர் முனைகடந்து எற்று ஆனினந் தரூஉம் கவலை என்றாதல், வேற்று வீரர் எழினியின் ஆனினந் தரூஉம் கவலை என்றாதல் கொள்க. இரண்டுங் கோடலுமாம்.

இவ்வெழினி, அஞ்சி என ஔவையாராலும் எழினி எனப் பெருஞ்சித்திரனாராலும் (புறம் 91, 158), அதிகன் என இடைகழி

நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாலும் (சிறுபாண் அடி 103) பாராட்டப் பெறும் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியாவான். "நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வே லஞ்சி கடுமுனை யலைத்த கொடுவி லாடவர் ஆகொள் பூசல்" (அகம் 372) என, இவனது போர்முனையை வென்று பகைவர் ஆகொள்ளுகை யறியப்படுதலாலும், "எழினி, முனையான் பெருநிரை போலக், கிளையொடு காக்க" (குறுந். 80) என, இவன் தான் முனையிடத்துக் கொண்ட ஆனிரையைப் பகைவர் மீட்டுக்கொள்ளாதவாறு கிளையொடு காத்தமை அறியப்படுதலானும் இவ் விருவகை யுரையும் பொருந்தும்.

விலங்கு மென் சுரை என்னும் பாடத்திற்கு வளைந்த மெத்தென்ற சுரை என்க. ஏற்று ஆ ஒய்யும் என்று கண்ணழித்து ஏற்றினோடு பொருந்திய ஆனினத்தை ஒய்யும் என்று பொருள் கோடலுமாம்.

புடைப்பு, புடைத்தலாலுண்டான ஓசைக்காயிற்று.

பி-ம். 1. அகவரை 10. வல்வேலெ. 15. விலங்குமென்.

106. மருதம்

எரியகைந் தன்ன தாமரைப் பழனத்துப்
பொரியகைந் தன்ன பொங்குபல சிறுமீன்
வெறிகொள் பாசடை யுணீஇயர் பைப்பயப்
பறைதபு முதுசிர லசைபுவந் திருக்குந்
துறைகே ழூரன் பெண்டுதன் கொழுநனை
நம்மொடு புலக்கு மென்ப நாமது
செய்யா மாயினு முய்யா மையிற்
செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சிறிதவ
ணுலமந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி
யொளிறுவாட் டானைக் கொற்றச் செழியன்
வெளிறில் கற்பின் மண்டம ரடுதொறுங்
களிறுபெறு வல்சிப் பாண னெறியுந்
தண்ணுமைக் கண்ணி னலைஇயர்தன் வயிறே.

என்பது: தலைமகள் தன்னைப் புறங்கூறினாளாகக் கேட்ட பரத்தை யவட்குப் பாங்காயினோர் கேட்பச் சொல்லியது.

—ஆலங்குடி வங்கனார்.

எரி அகைந்தன்ன தாமரை பழனத்து—எரி கப்புவிட்டாற் போன்ற தாமரை மலர்களையுடைய வயலிடத்தே;

பொரி அகைந்தன்ன பொங்கு பல சிறு மீன் உணீஇயர்—நெல் முதலிய பொரி வெடித்தாற்போலத் துள்ளி எழும் பலவாகிய சிறு மீன்களை உண்ணும்பொருட்டு;

வெறி கொள் பாசு அடை பறை தபு முது சிரல் அசைபு பைபய வந்து இருக்கும் துறை கேழ் ஊரன் பெண்டு தன் கொழுநனை நம்மொடு புலக்கும் என்ப—வெறி நாற்றத்தையுடைய பசிய இலையின்மேலே பறத்தலொழிந்த முதிய சிச்சிலிப்புள் ஓய்ந்து மெல்ல மெல்ல வந்திருக்கும் நீர்த்துறை கெழுமிய ஊரனது மனையோள் தன் கொழுநனை நம்மோடு சேர்த்து வெறுக்கின்றாள் என்கின்றார்கள்;

நாம் அது செய்யாம் ஆயினும் — அவ்வாறு அவள் வெறுக்குமாறு யாம் ஒன்றும் செய்யாமாயினும்; உய்யாமையின் — அவள் கூறும் புறமொழியைக் கேட்டு உய்யமாட்டாமையினாலே;

தண்ணுமை கண்ணின் தன் வயிறு அலைஇயர் - தண்ணுமையிடத்துக் கண்போலும் தன் வயிற்றை அத்தலைவி அலைத்துக் கோடற்பொருட்டாக;

செறி தொடி தெளிர்ப்ப வீசி அவண் சிறந்து உலமந்து வருகம் சென்மோ தோழி - செறிந்த நம் தொடி ஒலிப்ப வீசி அவள் உறையும் சேரிக்கண் சிறந்த பொழுது சூழ்வருவோம் வா தோழீ என்று; பரத்தை தன்னைத் தலைமகள் புறங்கூறினாளாகக் கேட்டு அத் தலைமகட்குப் பாங்காயினோர் கேட்பச் சொன்னாள் என்க.

‘புதல்வற் பயந்த திதலை யவ்வயிற்’ றினளாதலின், தலைவியது வயிற்றுக்குத் தண்ணுமைக்கண்ணை உவமை கூறின முகத்தானே தலைவியது இளமை கழிந்த முதுமைப் பருவத்தைப் பரத்தை எள்ளினளாம்.

பழனத்து மீன் உணீஇயர் முது சிரல் பாசடை அசைபு வதிந்திருக்கும் ஊரன் பெண்டு தன் கொழுநனை நம்மொடு புலக்குமென்ப; நாம் அது செய்யாமாயினும் உய்யாமையின், (அப் பெண்டு) தன் வயிறு அலைஇயர் சிறிது அவண் உலமந்து வருகம் சென்மோ தோழி என்று இயைக்க.

ஒளிறு வாள் தானை கொற்றம் செழியன் வெளிறு இல் கற்பின் மண்டு அமர் அடுதொறும் களிறு பெறு வல்சி பாணன் எறியும் (தண்ணுமைக் கண்ணின் வயிறு) - விளங்கும் வாட்படையால் வெற்றியையுடைய செழியனானவன் குற்றமில்லாத படைக் கலக் கல்வியினால் மண்டிய போரை அடுதோறும் களிற்றுப் பரிசிலோடு பெற்ற சிறப்பான உணவையுடைய பாணன் எறிகின்ற தண்ணுமையின் கண்போலும் வயிறு என்க.

‘களிறு பெறு வல்சிப் பாணன்’ என்பதற்கு, களிறுபோலப் பிறர் வலிந்து கொடுக்கப் பெருமிதத்தோடு பெற்றுக்கொள்ளும் வல்சியையுடைய பாணன் என்றாதல், களிறு பெறுகின்ற நெய்ம்மிதியுணவைப் பெறுகின்ற பாணன் என்றாதல் கூறினும் பொருந்தும்.

‘பாணன் எறியும் தண்ணுமைக் கண்ணின் அலைஇயர் தன் வயிறே’ என்பதனைத் தண்ணுமைக் கண் எறியும் பாணனின் தன் வயிறு அலைஇயர் என்று மாறி, தன் தண்ணுமையின் கண்ணிடத்து எறியும் பாணன்போலத் தலைவி தன் வயிற்றிடத்து அலைக்கும் பொருட்டு என்றலுமாம்.

பறைதபு முதுசிரல் தான் கவரக் கருதிய மீனுக்கு அண்மைத்தாகிய பாசடைமீது வதிந்தும், அதனைக் கவரமாட்டாதாகப் பறை வல்ல இளஞ்சிரல் அதற்குச் சேய்மைத்தாகிய மரக் கொம்பரிலிருந்தும் கவர்ந் தேகினாற்போல, இளமை கழிந்து ஊக்க மொழிந்த தலைவி ஒரு மனையகத்தே தன் கணவனைக் கொண்டிருந்தும் அவனைத் தொடுத்துக்கொள்ள மாட்டாளாக இளையரும் ஊக்கமுடையருமான யாம் சேரிக்கண்ணிருந்தும் அவனைத் தொடுத்துக் கொண்டனம் என்று உள்ளுறை கூறினாளாம்.

“ஏனோர்க்கெல்லாம் இடம்வரைவின்றே” என்ற விதி பற்றிப் பரத்தை உள்ளுறை கூறினாள்.

இது பயவுவமைப் போலி. என்னை? முதுசிரல் பெற்ற பயனோடு தலைவிபெற்ற பயன் உவமங் கொள்ள நின்றமையின் என்க.

> " இனிதுறு கிளவியுந் துனியுறு கிளவியும்
> உவம மருங்கிற் றோன்று மென்ப "

என உவமப் போலிக்குக் கூறுதலின், ஈண்டு இனிதுறு கிளவி தோன்றிற்று.

எரியகைந் தன்ன தாமரைப் பழனத்து என்ற அடியினை வினையுவமத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டியதனோடு, "பரத்தை வாயில் எனவிரு கூற்றுங் கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப்பய னிலவே" என்ற செய்யுளியற் சூத்திரத்து, 'கிழத்தியைச் சுட்டுத லெனவே, பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லினும் அமையு மென்பதாயிற்று' என்று கொண்டு, "செறிதொடி... ..தோழி" என்றக்காற் றலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லிக் கூறல்வேண்டு மென்பது; வாயில்களும் தலைமகளை ஊடல்காப்பவல்லது சொல்லாராகலாற் றலைமகள் கேட்பாளாகச் சொல்ல வேண்டு மென்பது' என்றுங் கூறுவர் பேரா. (தொல், பொருள். 287, 511).

பி - ம். 7. உய்யாமா. 8. சிறிதிவண். (கூறினுளென).

107. பாலை

நீசெல வயரக் கேட்டொறும் பலநினைந்
தன்பி னெஞ்சத் தாயாப் பொறைமெலிந்த
வென்னகத் திடும்பை களைமார் நின்னொடு
கருங்கல் வியலறைக் கிடப்பி வயிறுதின்
றிரும்புலி துறந்த வேற்றுமா னுணங்க
னெறிசெல் வம்பல ருவந்தன ராங்க
னொலிகழை நெல்லி னரிசியோ டோராங்
கானிலைப் பள்ளி யளைபெய் தட்ட
வானிணை முருக்கிய வாஅல் வெண்சோறு
புகரரைத் தேக்கி னகலிலை மாந்துங்
கல்லா நீண்மொழிக் கதநாய் வடுகர்

வல்லா ணருமுனை நீந்தி யல்லாந்
துகுமணா றஞ்சு மொருகாற் பட்டத்
தின்னா வேற்றத் திழுக்கி முடங்கூர்ந்
தொருதனித் தொழிந்த வுரனுடை நோன்பக
டங்குழை யிருப்பை யறைவாய் வான்பூழல்
புல்லுளைச் சிறாஅர் வில்லி னீக்கி
மறைகடிந் தூட்டும் வரையகச் சீறூர்
மாலை யின்றுணை யாகிக் காலைப்
பசுநனை நறுவீப் பரூஉப்பா லுறைப்ப
மணமனை கமழுங் கானந்
துணையி ரோதியென் றோழியும் வருமே.

என்பது : தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்துவந்து தலைமகற்குச் சொல்லியது.

—காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

நீ செல அயர கேட்டொறும் பல நினைந்து அன்பின் நெஞ்சத்து ஆயா பொறை மெலிந்த என் அகத்து இடும்பை களைமார் துணை ஈர் ஓதி என் தோழியும் கானம் நின்னொடு வரும் - நீ உடன்கொண்டு செல்ல விரும்பக் கேட்டபோதெல்லாம், பலவும் நினைந்து அன்புடைய நெஞ்சத்திடத்து அதன் விளைவினை ஆராய்ந்து வருத்தமாகிய சுமையினாலே மெலிந்த என் மனத்திடத்து நோயினைக் களையும்பொருட்டு, இணைந்த ஈரிய கூந்தலையுடைய என் தோழியும் கானத்தே நின்னொடு வருவள் என்று, தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்துவந்து தலைமகற்குச் சொன்னாள் என்க.

இது, தோழி ' தலைவரு விழுமம் ' தலைமகட்குக் கூறிப் போக்கொருப்படுத்தியவழித் தலைமகள் துணிவெடுத்துத் தலைமகற்குக் கூறியதாகக் கொள்க.

" உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்று "

என்று கொண்டு, தலைவி போக்கொருப்பட்ட அருமை நோக்கி, என் தோழியும் வரும் என்று சிறப்பும்மையாற் கூறினாள்.

பசு நனை நறு வீ பரூஉ பரல் உறைப்ப காலை மணம் மனை கமழும் கானம் (வரும்) - பசிய பூங்கொத்தினின்றும் நறிய பூக்கள் பருத்த பரலிடத்து உதிர்வதனால் நாட் காலையிலே கலியாண வீடு போலக் கமழாநிற்கும் கானத்தே என்றோழி வரும் என்க.

'அசாஅப் பொறை மெலிந்த' என்னும் பாடத்திற்குத் துன்பச் சுமையால் மெலிந்த என்க.

இரு புலி கரு கல் வியல் அறை கிடப்பி வயிறு தின்று துறந்த ஏறு மான் உணங்கல் - பெரும்புலி பெரிய கற்களையுடைய அகன்ற பக்க மலையிலே தான் அடித்து வீழ்த்தித் தன் வயிறு நிறையத் தின்று துறந்தொழித்த மானேற்றின் வற்றிய தசையை;

ஒலி கழை நெல்லின் அரிசியோடு முருக்கிய ஆன் வால் வெள் நிணம் அட்ட சோறு புகர் அரை தேக்கின் அகல் இலை ஆனிலை பள்ளி அளை பெய்து ஆங்கண் நெறி செல் வம்பலர் உவந்தனர் ஓராங்கு மாந்தும் - தழைத்த மூங்கில் நெல்லின் அரிசியோடு தாம் கொன்றழித்த ஆனின் மிக வெள்ளிய நிணத்தைக் கூட்டிச் சமைத்தசோற்றைப் புள்ளிபொருந்திய அரையினையுடைய தேக்கின் அகன்ற இலையில் வைத்து இடைச்சேரியிலுள்ள தயிரைச் செரிந்து ஆங்கு நெறியிற் செல்லும் அன்னியரோடு ஒன்றுகூடி மகிழ்ந்தனரா யுண்ணுகின்ற;

வால் ஆன் வெண் நிணச் சோறு என்றலுமாம்.

கல்லா நீள் மொழி கதம் நாய் வடுகர் அரு முனை - பிறிதொன்றனையுங் கல்லாத வஞ்சின மொழியொன்றனையே கற்ற வரும் கோபமிகுத்த நாயையுடைய வருமான வடுகரது கடத்தற்கரிய பகைப்புலங்களை;

வல் ஆண் நீந்தி - வலிய ஆண்மையையுடைய நின்னோடு ஒத்த ஆண்மையாற் கடந்து;

இஃதாண்மையால் ஒப்பு. இஃது "பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டே" என்ற மெய்ப்பாட்டிற் சூத்திரத்தானமையும்.

உகும் மண் ஊறு அஞ்சும் ஒரு கால் பட்டத்து - சரிந்து விழும் மண்ணினாலே விளையும் இடையூற்றுக்கு அஞ்சத்தக்க ஒரே துறையைக் கொண்ட ஓடையிலே உள்ள;

இன்னா ஏற்றத்து இழுக்கி முடம் கூர்ந்து ஒரு தனித்து ஒழிந்த உரன் உடை நோன் பகடு - இன்னாமையையுடைய ஏற்றத்திலே ஏறி வழுக்கி முடம் மிக்குத் தன் இனத்தின்றும் வேறாகத் தனித்து ஒழிந்த உடல் வலிமையோடு பாரஞ் சுமக்கும் வலிமையினை முடைய பகட்டினுக்கு ;

அம் குழை இருப்பை அறை வாய் வால் புழல் புல் உளை சிறார் வில்லின் நீக்கி மரை கடிந்து ஊட்டும் - நிறமழகிய தழையையுடைய இருப்பையின் அற்ற வாயையுடைய வெள்ளிய துளை பொருந்திய பூவைப் புல்லிய உளைபோலும் தலைமயிரினையுடைய சிறார் வில்லினாலே உதிர்த்து, அப்பூவினைத் தின்ன வரும் மரையாவைக் கடிந்து ஊட்டுகின்ற ;

வரை அகம் சிறு ஊர் மாலை இன் துணை ஆகி (என் தோழியும் வரும்) - மலையகத்துள்ள சிறிய ஊரிடத்து மாலைக் காலத்தே உனக்கு இனிய துணையாகி என் தோழியும் வரும் என்க.

நீ செலவயரக் கேட்டொறும் பல நினைந்து மெலிந்த என் அகத்து இடும்பை களைமார் நின்னொடு வடுகர் வல்லாண் அருமுனை நீந்திச் சீறூர் இன்றுணை யாகிக் கானம் என் தோழியும் வரும் என்றியக்கை.

ஆகி என்பதனை ஆகவெனத் திரித்து, மாலைக் காலத்து அவளுக்கு நீ துணை ஆவதனாலே வரும் என்றலுமாம்.

இருப்பையின்புழலை மரத்தினின்றும் வில்லின் நீக்கி மரை கடிந்து பகட்டினுக்கு ஊட்டும் சிறார் ஊர் என்க. மரையை வில்லின் நீக்கிக் கடிந்து பகட்டினுக்குப் புழலூட்டும் என்றலுமாம்.

புழலுடைமையால் இருப்பைப்பூ, புழல் எனவும், உளை போறலின், சிறார் தலைமயிர் உளையெனவும் பட்டன.

கல்லா நீண்மொழி, கல்லாமலே இயல்பாக நாவிடத்துப் பயிலும் நீண்மொழி என்றலுமாம்.

வம்பலர் மான் உணங்கல், அரிசி ஆன் நிணம் இவற்றைக் கூட்டி அட்ட வெண் சோற்றை அளைபெய்து உவந்தனராய் உண்ணும் அருமுனை என்றியைத் துரைப்பினு மமையும்.

இது பாலையிற் களவு.

"திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை யிலவே" என்பது விதி.

ஓடையின் நீருண்டு அதன் துறையினின்றும் எறமாட்டாது முடம் பட்ட உரனுடைப் பகட்டிற்குச் சிறார் இருப்பைப்பூவை மரத்தினின்றும் நீக்கி மறை கடிந்து ஊட்டினாற்போலக் களவொழுக்கமாகிய இவ்வின்பத்தை நுகர்ந்து; இவ்வொழுக்கத்தினின்றும் நீக்கி வரைவொடு புகமாட்டாது வருந்தும் உரவோயாகிய உனக்குக் குற்றேவன் மகளாகிய நான் தலைமகளைத் தாயார் தன்னையரிடத்தினின்றும் வேறு பிரித்து நொதுமலர் வரைவு நீக்கி உடன்போக்குப் பொருந்துவல் என்று இறைச்சியிற் பொருள் தோன்றக் கூறினாளாம்.

வடுகர் தாம் தேடாமற் பெற்ற மான் உணங்கலை அரிசியோடும் ஆன் நிணத்தோடும் கூட்டி அட்டு, அவ்வெண் சோற்றைத் தேக்கிலையில் வைத்து அளைபெய்து வம்பலரோடு உவந்துண்டாற்போல, நீயும் நின் முயற்சியானன்றி ஊழ்தானே கூட்டப் பெற்ற தலைவியை நின் பெருஞ் செல்வத்தோடு வைத்துப் பாராட்டி, நின் பதிக்கண் கொண்டெய்த்து விருந்து புறந்தந்து இன்புறுவாயாக என்று தோழி ஒம்படுத்துரைத்தாளாகக் கொள்க.

பெருஞ் செல்வமாவது: தாயத்தாற் பெற்ற பொருளும், தானீட்டிய பொருளும், தலைவியின் தமர்பாற் பெற்ற வரிசைப் பொருளுங் கூடியதாம். மூங்கிலரிசியைத் தாயத்தாற் பெற்ற பொருளாகவும்; முருக்கிய ஆன் நிணத்தைத் தானீட்டிய பொருளாகவும், அளையைத் தலைவியின் தமர்பாற் பெற்ற வரிசைப் பொருளாகவும் கொள்க.

மான் உணங்கல் புலிநுகர்தற்கு இன்றியமையாத பொருளானதன்றி வடுகர்க்குந் தம்மூர் புகுந்த வம்பலரைப் புறந்தாற்குப் பயன்பட்டவாறு போல, இத் தலைவி நீ நுகர்தற்கு இன்றியமையாத துணையானதன்றி நின் கடிமனைக்கண் செல்லும் விருந்தினரைப் புறந்தந்து இல்லறப் பயனை நுகர்வித்தற்கும் துணையாவாள்காண் என்றுளாம்.

நறுவீ பரலிடத்தே யுதிர்ந்து ஆறுசென் மாக்களது அடிசிதையாவண்ணம் காத்தமையோடமையாது நறுமணமுங் கமழ்ந்து அவரை மகிழ்வூட்டினமை போல, சிறாஅர் ஆறலைக்கும் மறவாது

கொடுமைநீங்க நமக்குத் துணைவ ராவதோடமையாது, வேளாண்மை செய்தும் நம்மை மகிழ்வூட்டுக என்று வாழ்த்தினளுமாம்.

“கிழவோட் குவமம் ஈரிடத் துரித்தே” என்ற உவமவியற் சூத்திரத்துச் சிறுபான்மை குறிஞ்சி முதலியவற்றிற்கும் உவமப்போலி கொள்க என்றலின், பாலைத்திணையில் மயங்கிவந்த இக் குறிஞ்சியிலும் உவமப்போலி கொண்டார்.

“தோழியும் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக் கூறுதற் குரியர் கொள்வழியான” என்ற விதிபற்றித் தோழி யுள்ளுறை யுவமங் கூறினள்.

“தோழிக் காயின் நிலம்பெயர்ந் துரையாது” என்பவாகலின் பாலை நில மகளாகிய தோழி அந்நிலத்துக் கருப்பொருள் கொண்டே இறைச்சி கூறினள்.

மன்னூறஞ்சும் என்னும் பாடத்திற்கு, நிலைத்த ஊற்றினுக் கஞ்சும் என்றும், மண் ஊறஞ்சும் என்னும் பாடத்திற்கு இட்ட காலைப் புதைக்கும் மண்ணின் ஊற்றிற்கஞ்சும் என்றும் கூறுக.

பி - ம். 4. இருங்கல். 13. பன்னூறஞ்சு.

108. குறிஞ்சி

புணர்ந்தோர் புன்க ணருளலு முணர்ந்தோர்க்
கொத்தன்று மன்னா லெவன்கொன் முத்தம்
வரைமுதற் சிதறிய வைபோல் யானைப்
புகர்முகம் பொருத புதுநீ ராலி
பளிங்குசொரி வதுபோற் பாறை வரிப்பக்
கார்கதம் பட்ட கண்ணகன் விசும்பின்
விடுபொறி ஞெகிழியிற் கொடிபட மின்னிப்
படுமழை பொழிந்த பானாட் கங்கு
லாருயிர்த் துப்பிற் கோண்மா வழங்கு
மிருளிடைத் தமியன் வருதல் யாவது
மருளான் வாழி தோழி யல்கல்
விரவுப்பொறி மஞ்ஞை வெரீஇ யரவி
னணங்குடை யருந்தலை பைவிரிப் பவைபோற்
காயா மென்சினை தோய நீடிப்

பஃறுடுப் பெடுத்த வலங்குருலைக் காந்த
ளணிமலர் நறுந்தா தூதுந் தும்பி
கையாடு வட்டிற் றோன்று
மையாடு சென்னிய மலைகிழ வோனே.

என்பது: தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.

— தங்காற் பொற்கோல்லனார்.

தோழி வாழி - தோழீ, நீ வாழ்வாயாக!

காந்தள் அணி மலர் நறு தாது ஊதும் தும்பி கை ஆடு வட்டில் தோன்றும் மை ஆடு சென்னிய மலை கிழவோன் - காந்தளின் அழகிய மலரின் நறிய தாதினை நுகரும் தும்பி மகளிர் கையால் ஆடப்பெறும் சூதுபொரு காயைப் போலத் தோன்றாநிற்கும் மேகம் இயங்குகின்ற சிகரங்களையுடைய மலை நாடனான தலைமகன்;

அல்கல் ஆர் இருளிடை தமியன் வருதல் எவன் யாவதும் அருளான் - இரவிலே வழங்கற்கரிய இருளினிடையிலே தனியனாக வருதலைப் பரிகரித்து ஏனோ சிறிதும் நமக்கு அருள் செய்யானாயினானின்றான்?

புணர்ந்தோர் புன்கண் அருளலும் உணர்ந்தோர்க்கு ஒத்தன்று - நட்டோரது துன்பத்தினை நீக்கியருளலும் அறிந்தோர்க்கு அவர் அறிவோடு ஒத்தது ஆகும்.

மன்-அது மாட்டானன்றே என்று, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொன்னாள் என்க.

'புணர்ந்தோர் புன்கண் அருளலு முணர்ந்தோர்க்கு ஒத்தன்று' என்பது பிறர்மேல் வைத்துத் தலைவனை அறிவு கொளுத்தியது. இதனை, "பொழுது மாறுங் காப்பும்" என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்து, 'நன்மையுந் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும்' என்னும் பகுதியா னமைக்க.

முத்தம் வரை முதல் சிதறியவை போல் புகர் யானை முகம் பொருத புது நீர் ஆலி - முத்தம் மலைத்தலையிலே சிதறப் பெற்றன போலுகின்ற புகரையுடைய யானையின் முகத்திலே மோதிய புதிய ஆலங்கட்டி;

பளிங்கு சொரிவது போல் பாறை வரிப்ப - பளிங்கு சொரிவதுபோலப் பாறைக்கண்ணே யுதிர்ந்து அழகு செய்யாநிற்க ;

கார் கதம் பட்ட கண் அகல் விசும்பில் - காரினாலே கோடையின் வெப்பம் ஒழிந்த இடமகன்ற விசும்பிலே ;

விடு பொறி ஞெகிழியின் கொடி பட மின்னி படு மழை பொழிந்த பால் நாள் கங்குல் உயிர் துப்பின் கோண்மா வழங்கும் ஆர் இருள் இடை வருதல் அருளான் - விடுகின்ற பொறியையுடைய கடைகொள்ளிபோல வரிசையாக மின்னி மிக்க மழை பொழிந்த பாகி ராத்திரி இருளிலே மக்களின் உயிரினை உணவாகவுடைய கோண்மா என்னும் விலங்கு இயங்காநிற்கும் அரிய இருளிடை வருதலைப் பரிகரியான் என்க.

வருதலை யருளலாவது, வருதலைப் பரிகரித்தல்.

வரைமுதற் சிதறிய முத்தம் யானை முகத்து அமைந்துள்ள புகருக்கு உவமை. இஃது 'இரட்டைக்கிளவி யிரட்டை வழித்தே' என்பதனாற் கொள்ளப்படும், அம் முகத்துப் பட்டு விழும் ஆலி பாறைக்கண் சொரியும் பளிங்கு போலும் என்க.

கோண்மா, அச்சஞ் செய்யும் ஒரு விலங்கு விசேடம்.

“ அச்சப் பொருளாவன : ‘ வள்ளெயிற்று அரிமா வாள்வரி வேங்கை, முள் எயிற்று அரவே முழங்கு அழல் செந்தீ, ஈற்று மதமா எக பாதம், கூற்றம் கோண்மாக் குன்றுறை அசுணம்’ என்று சொல்லப்பட்டன போல்வன ” என்றார் பேராசிரியர். அதுகொண்டு உயிர்த்துப்பிற்கோண்மா என்பதற்கு மக்களுயிரை உணவாகவுடைய கோண்மா எனப் பொருள் கூறப்பட்டது.

விரவு பொறி மஞ்ஞை வெரீஇ அரவின் அணங்கு உடை அரு தலை பை விரிப்பவை போல் காயா மெல் சினை தோய நீடி எடுத்த அலங்கு பல துடுப்பு குலை காந்தள் - விரவிய புள்ளியையுடைய மஞ்ஞையை வெருவி அரவினது வருத்தத்தைச் செய்யும் தீண்டற்கரிய தலைகள் படத்தை விரிப்பனபோன்று காயாவினது மெல்லிய கொம்பு தோய்தலால், நீண்டு உயர்ந்த அசையுந் தன்மையவான பல துடுப்புப்போலும் குலையான காந்தள்கள் என்க.

காயாவின் சினை தோய்ந்த காந்தள் மடல் அரவினுடலிற் பொருந்திய அதன் பைபோலும் என்றவாறு.

இதனை, “இரட்டைக் கிளவி யிரட்டை வழித்தே” என்ற விதிபற்றிக் கொள்க.

ஆர் உயிர்த் துப்பிற் கோண்மா என்று கொண்டு, பிறவிலங்கினுல் வீழ்த்தற்கரிய உயிரையுந் தான் வீழ்த்திக் கொன்றுண்ணவல்ல சிங்கம் என்றலுமாம்.

கண்டார் விரும்புந்தன்மையவாய காந்தளின் விரிந்த மடல் பெரிதும் அஞ்சத்தக்க அரவின் பை விரிப்புப் போலும் என்றது; எம்மால் விரும்பப்படும் நின் வருகை ஆற்றது தீமையை உன்னுமிடத்துப் பேரச்சம் தருவதா யிராநின்றது என்று, தோழி இறைச்சியிற்பொருளால் வரைவு கடாயினள் என்க.

“விரவியும் வரூஉம் மரபின வென்ப” என்ற சூத்திரத்து, “காயா.........வோனே” என்றவடிகளைக் காட்டி, ஈண்டு ஆடுதற்றொழில் பற்றியும் வடிவு பற்றியும் வண்ணம் பற்றியும் உவமை வந்தது என்பர் பேரா. (தொல். பொருள். 277.)

பி - ம். 3. வரைமிசைச்சித. 5. சொரிபவைபோற். தங்கால் பூட்கோவனார்.

109. பாலை

பல்லிதழ் பொன்மல ருண்க ணல்யாழ்
நரம்பிசைத் தன்ன வின்றீங் கிளவி
நலநல் கொருத்தி யிருந்த வூரே
கோடுழு களிற்றின் றொழுதி யீண்டிக்
காடுகால் யாத்த நீடுமரச் சோலை
விழைவெளி லாடுங் கழைவளர் நனந்தலை
வெண்ணுனை யம்பின் விசையிட வீழ்ந்தோ
ரெண்ணுவரம் பறியா வுவலிடு பதுக்கைச்
சுரங்கெழு கவலை கோட்பாற் பட்டென
வழங்குநர் மடிந்த வத்த மிறந்தோர்
கைப்பொரு ளில்லை யாயினு மெய்க்கொண்

டின்னுயிர் செகாஅர்விட் டகறப் பற்குப்
பெருங்களிற்று மருப்பொடு வரியத ளிறுக்கு
மறனில் வேந்த னூரும்
வறனுறு குன்றம் பலவிலங் கினவே.

என்பது: இடைச் சுரத்துத் தலைமகன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

— கடுந்தோடைக் காவினார்.

பல இதழ் மெல் மலர் உண் கண் நல் யாழ் நரம்பு இசைத்தன்ன இன் தீம் கிளவி நலம் நல்கு ஒருத்தி இருந்த ஊர் வறன் உறு குன்றம் பல விலங்கின - பலவாகிய இதழ்களையுடைய மெல்லிய மலர் போன்ற மையுண்ட கண்களையும் நல்ல யாழ் நரம்பு ஒலித்தாலன்ன இனிய தீவிய மொழியினையும் நன்மையெல்லாந் தரவல்ல ஒப்பற்றவளாகிய நந் தலைவி யிருந்த ஊரானது வற்கட முற்ற குன்றுகள் பலவற்றாற் குறுக்கிட்டுத் தடுக்கப்பட்டுள்ளது; அன்றாயின் இன்றே யாம் நந் தலைவி பக்கல் மீண்டேகலாம் என்று இடைச்சுரத்துத் தலைமகன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொன்னான் என்க.

கோடு உழு களிற்றின் தொழுதி ஈண்டி காடு கால் யாத்த நீடு மரம் சோலை - பகைவர் மார்பினைத் தம் கோட்டால் உழும் களிற்றின் தொகுதி ஒன்றுகூடி வாழுமாறு காடு திசையெல்லாம் மண்டிய நெடிய மரச் சோலையையுடைய;

விழை வெளில் ஆடும் கழை வளர் நன தலை - ஏறும் பிணையுமாகித் தம்மில் ஒன்றை ஒன்று விழையும் அணில்களாடும் மூங்கில் வளர்ந்த அகன்ற விடத்திலே;

வெள் நுனை அம்பின் விசை இட வீழ்ந்தோர் எண்ணு வரம்பு அறியா உவல் இடு பதுக்கை சுரம் கெழு கவலை கோள் பால் பட்டென வழங்குநர் மடிந்த அத்தம் - நிணந்தோய்தலால் வெள்ளிய நுனையையுடைய அம்பின் விசைபட மரித்தோரின் எண்ணின் எல்லை யறியாத சருகிட்ட பதுக்கைகளையுடை சுரத்திற் பொருந்திய கவர்த்த வழியானது எயினரால் ஆறலைக்கும் பகுதியிலே பட்டதாக அஞ்சிச் செல்லுவாரற்ற அத்தத்திலே;

இறந்தோர் கை பொருள் இல்லை ஆயினும் மெய் கொண்டு இன் உயிர் செகார் விட்டு அகல் தப்பற்கு பெரு களிற்று மருப்பொடு வரி அதள் இறுக்கும் அறனில் வேந்தன் ஆளும் வறன் உறு குன்றம் பல விலங்கின - சென்றவரது கையிற் பொருள் இல்லையாயினும் அவரை மெய்யிடத்துப் பற்றிக்கொண்டு அவர் இனிய உயிரைக் கொல்லாராய் விட்டு அகன்றுபோன தவற்றுக்காகத் தன் ஏவலிளையரைப் பெரிய களிற்று மருப்பொடு புலித்தோலைத் தண்டமாக இறுக்கச் செய்யும் அறனில்லாத வேந்தனை காட்டுத் தலைவன் ஆளாநின்ற வற்கடமுற்ற குன்றம் பல குறுக்கிட்டுள்ளன என்க.

நலம் நல்கு ஒருத்தி இருந்த ஊர் குன்றம் பல விலங்கின என்றியைக்க. ஈண்டி என்பதனை, ஈண்டவெனத் திரிக்க.

கால்யாத்தல் - வேரூன்றலுமாம். விழை வெளில் - கண்டார் விழையும் வெளில் என்றலுமாம். விலங்குதல் - தடுத்தல். அறனில் வேந்தன் - அறஞ்செய்யாத மறமன்னன்; என்றார், 'மறக்குடி அறஞ்செய்யக் கெடும்' ஆதலின்.

இஃது இடைச் சுரத்துத் தலைமகன் தலைவி குணம் நினைந்து இரங்கியது.

இங்ஙனம் தலைமகன் இரங்குதலைக் "கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை" என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்து, 'மீட்டுவர வாய்ந்த வகையின் கண்ணும்' என்னும் பகுதியான் அமைக்க.

"வெறியறி சிறப்பின்" என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரத்து, 'மாயோன்மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற், றாவா விழுப்புகழ்ப் பூவை நிலையும்" என்னும் பகுதியுள், 'தாவா' என்றதனானே அரசர் புகழைக் காட்டுவாழ்வோர்க்குக் கூறுதலும், அவரை அரசர் பெயராற் கூறுதலும் கொள்க என்று கூறி, இப்பாட்டினுள், "அறனில் வேந்த......கினவே" என்க் காட்டுத் தலைவனை நாட்டுத் தலைவன் பெயராற் கூறினர்" என்றார் நச். (தொல். பொருள். 60.)

பி - ம். 6. கழைவிரி. 7. வெந்நனை. 11. மெய்க்கட்.

110. நெய்தல்

அன்னை யறியினு மறிக வலர்வா
யம்மென் சேரி கேட்பினுங் கேட்க

பிறிதொன் றின்மை யறியக் கூறிக்
கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கிக்
கடுஞ்சூ ளருகுவ னினக்கே கானற்
றொடலை யாயமொடு கடலாட னாடியுஞ்
சிற்றி லிழைத்துஞ் சிறுசோறு குவைஇயும்
வருந்திய வருத்தந் தீர யாஞ்சிறி
திருந்தன மாக வெய்த வந்து
தடமென் பணைத்தோண் மடநல் லீரே
யெல்லு மெல்லின் றசைவுமிக வுடையேன்
மெல்லிலைப் பரப்பின் விருந்துண் டியானுமிக்
கல்லென் சிறுகுடித் தங்கின்மற் றெவனோ
வெனமொழிந் தனனே யொருவ னவற்கண்
டிறைஞ்சிய முகத்தெம் புறஞ்சேர்பு பொருந்தி
யிவைநுமக் குரிய வல்ல விழிந்த
கொழுமீன் வல்சி யென்றன மிழுமென
நெடுங்கொடி நுடங்கு நாவாய் தோன்றுவ
காணு மோவெனக் காலிற் சிதையா
நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளு
மென்னே குறித்த நோக்கமொடு நன்னுதா
லொழிகோ யானென வழிதகக் கூறி
யான்பெயர் கென்ன நோக்கித் தான்ற
னெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பற்றி
நின்றோன் போலு மென்றுமென் மகட்கே.

என்பது : தோழி செவிலித் தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றது.

—போந்தைப்பசலையார்.

யாம் தொடலை ஆயமொடு கடலுடன் ஆடியும் கானல் சிற்றில் இழைத்தும் சிறுசோறு குவைஇயும் வருந்திய வருத்தம் தீர சிறிது இருந்தனமாக-(அன்னாய் ஒரு நாள்) யாம் மாலைபோலத் தொடர்ந்த தோழிக் கூட்டத்தொடு கடலில் ஒருங்கே ஆடியும் கடற்கரைச் சோலைக்கண்ணே சிற்றில் கோலியும் சிறு சோறு ஆக்கியும் வருந்திய வருத்தம் தீருமாறு சிறிது இளைப்பாறி இருந்தனமாக ;

ஒருவன் எய்த வந்து தட மென் பணை தோள் மடம் நல்லீரே! எல்லும் எல்லின்று அசைவும் மிக உடையேன் மெல் இலை பரப்பின் விருந்து உண்டு இ கல் என் சிறு குடி யானும் தங்கின் எவனோ என மொழிந்தனன் - ஒரு தலைமகன் அப்போது அணுகி வந்து, 'பெரிய மெத்தென்ற மூங்கில்போலும் தோளையும் மடப்பத்தையுமுடைய நற்குணமுடையீரே! பகலும் ஒளி மழுங்கிற்று; தளர்ச்சியு மிகவுமுடையேன், இம்மெல்லிய இலைப்பரப்பின் நீவிர் குவைஇய சிறு சோற்றை விருந்துண்டு, இக்கல்லென்னும் ஒலியையுடைய சிறிய குடியில் யானும் தங்கினால் என்னகுறை?' என மொழிந்தனன் (என்றும்);

அவன் கண்டு இறைஞ்சிய முகத்தெம் புறம் சேர்பு பொருந்தி இழும் என இவை நமக்கு உரிய அல்ல இழிந்த கொழுமீன் வல்சி என்றனம் - அவனைக் கண்டு கவிழ்ந்த முகமுடையேமாய் மறைவான பக்கத்தே சேர்ந்திருந்து இழுமென்னும் ஒலியுடன், 'இச்சோறு முதலியன நமக்குத் தகுதியுடையவல்ல, இழிந்த கொழுமீன் உணவாகும்' என்றனம் (என்றும்); என்றுநின்று;

நுடங்கும் நெடு கொடி தோன்றுவ நாவாய் காணுமோ என காலில் சிதையா நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோருள்ளும் - 'அசையும் நெடிய கொடியோடு தோன்றுகின்றனவான மரக்கலங்களைக் காண்பேமல்லேமோ?' என்று சொல்லிக்கொண்டு, தமது சிற்றில் சிறுசோறு முதலியவற்றைக் காலாற் சிதைத்துவிட்டு ஆண்டு நின்றும் நில்லாது பெயர்ந்த ஆயத்தார் பலருள்ளும்;

என்னே குறித்த நோக்கமொடு நல் நுதாஅல் ஒழிகோ யான் என அழிதகக் கூறி - என்னையே குறித்த பார்வையொடு 'நன்னுதால்! யான் செல்லவா?' என்று, என் நெஞ்சம் அழியுமாறு அத்தலைமகன் கூறி;

கூறி, கூறவெனத் திரிக்க.

யான் பெயர்க என்ன நோக்கி தான் தன் நெடு தேர் கொடிஞ்சி பற்றி என் மகட்கு நின்றோன் என்றும் அன்னை அறியினும் அறிக - யான 'போவீராக' எனவும், பெயராது இரக்கந் தோன்றப் பாராநின்றே தன்னுடைய நெடிய தேரின் கொடிஞ்சியைப் பற்றிய வண்ணம் என் மகள்பொருட்டே நின்றோன் என்றும் அன்னை அறிவாளாயினும் அறிக; போலும், ஒப்பில்போலி.

அலர் வாய் அம் என் சேரி கேட்பினும் கேட்க பிறிது ஒன்று இன்மை அறிய கொடு சுழி புகார் தெய்வம் நோக்கி நினக்கு கடுசூள் கூறி தருகுவன் - அதனை அலர் கூறும் வாயினையும் அம்மென்னும் ஒலியினையுமுடைய சேரிப் பெண்டிர் கேட்பினும் கேட்க, இதனைத் தவிரப் பிறிதொன்று மின்மையை நீ அறியுமாறு வளைந்த சுழியையுடைய புகாஅரிடத்துத் தெய்வத்தை நோக்கி அதன் முன் நீ தெளியும் வண்ணம் உனக்குச் சூள் கூறித் தருவேன் என்று; தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றாளென்க.

'என்றும்' என்னுஞ்சொல் இரண்டிடங்களில் வருவித்துரைக்கப்பட்டன.

யாம் ஆயமொடு ஆடியும் இழைத்தும் குவைஇயும் இருந்தனமாக, ஒருவன் வந்து, 'நல்லீரே! எல்லும் எல்லின்று; அசைவும் மிகவுடையேன்; இலைப்பரப்பின் விருந்துண்டு இச் சிறுகுடித்தங்கின் எவனோ?' என மொழிந்தனன் என்றும், அவற்கண்டு யாம் 'இவை நுமக்கு உரியவல்ல கொழுமீன்வல்சி என்றனம் என்றும், என்னை நின்று, 'நாவாய் தோன்றுவ காணுமோ' எனச் சிதையாநில்லாது பெயர்ந்த பல்லோருள்ளும் என்னைகுறித்த நோக்கமொடு, "நன்னுதால்! ஒழிகோ யான்?" என அழிதகக் கூறி, யான் பெயர் கென்ன, நோக்கிக் கொடிஞ்சி பற்றி என் மகட்கே நின்றோன் என்றும் அன்னை அறியினும் அறிக; சேரி கேட்பினுங் கேட்க; பிறிதொன்றின்மை அறியத் தெய்வ நோக்கி நினக்குச் சூள் கூறித் தருவேன் என்றியைக்க.

"'நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோருள்ளும்' என்புழி முன்னர் எல்லாரும் உளப்பாடாகக் கூறிய தோழி ஈண்டும் பல்லே முள்ளும் என்னுது, தன்னை நீக்கிக் கூறிய தென்னை எனின்: தலைமகன் தன்னை நோக்கி அழிவுதகக்கூறி ஆற்றுணுகி நின்ற நிலைமையைக் கண்டு அருள் பிறவாது ஆயமும் தலைவியும் போயவாறும். அதற்குத் தான் அழிவுதக்கு நிற்றலின், அவரொடு போதலாற்றுது பின்னர்ப் போயவாறுந் தோன்றக் கூறுகின்றுளாதலிற் பல்லோருள்ளுமெனக் கூறினுள்" (தொல். சொல். நச். 463.)

யான் பெயர்க வென்றபின்னும் தலைமகன் நோக்கியது, அவன்பால் எனக்கு முன்னர்ப் பிறந்த அருள் பின்னர்ச் சிதைந்து

ஒழிந்ததேனும், மற்று மொருகால் அதுபிறத்தலுங் கூடுமென்று அவன் கருதினனாதலின் என்க.

'ஒழிகோ யான் என அழிதகக் கூறி' என்புழித் தலைமகன் மனத்து நிகழ்ந்த அழிவெல்லாம் 'ஒழிகோ யான்' என்ற உரை யானே தோழி உணர்ந்தமையின் அது செவியுணர் வெனப்படும் (தொல். பொருள். பேரா. 275.)

எல் - பகல்; எல்லின்று - ஒளி மழுங்கிற்று. கொழுமீன், மீன் விசேடம். தொடலை - மாலை; தொடலை ஆயம் - மாலைபோலத் தலைவியைத் தொடர்ந்த ஆயம். கோதை யாயம் என்பது போல.

மற்று, 'யான் என் ஊர்க்கு ஏகுதலொழிந்து சிறுகுடித் தங்கின் என்று பொருள் படலின், வினைமாற்றின்கண் வந்தது. சேரி ஆகுபெயரால் அதன்கணுள்ள அலர் கூறும் பெண்டிற்காயிற்று. ஒன்றின்மை, முற்றும்மை தொக்கது. ஒன்று மின்மை.

இது நெய்தலிற் குறிஞ்சி.

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்" என்னுஞ் சூத்திரத்து, "நெய்தல் நிலத்து நுளையர்க்கு வலைவளந் தப்பின் அம் மகளிர் கிளையுடன் குழீஇச் சுறவுக்கோடு நட்டுப் பரவுக்கடன் கொடுத் தலின் ஆண்டு வருணன் வெளிப்படும்" என்று கூறி, அதற்குக் 'கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கிக் கடுஞ்சூ டருகுவன்' என்ற வடிகளை உதாரணமாக்கியும், "மெய்தொட்டுப் பயிறல்" என்ற சூத்திரத்து, "ஊரும் பெயரும் கெடுதியும் பிறவும், நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறித் தோழியைக் குறையுறூஉம் பகுதியும்" என்புழிப் பிறவு மென்பதற்கு, "மெல்லிலை......றெவனோ" என்ற வடிகளைக் காட்டியும், அச் சூத்திரத்தே 'தண்டாது இரப்பினும்' என்னும் பகுதிக்கு, 'எல்லும் எல்லின்று அசைவு......வொருவன்' எனத் தலைவன் இரவுக்குறி வேண்டியதனைத் தோழி கூறியவாறு காண்க என்றும், இவ்வடிகளையே "எளித்தல் ஏத்தல்" என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்து, 'எளித்தலுக் குதாரணமாகக் காட்டியும்' அச்சூத்திரத்தே தலைப்பாட்டிற்குப் "பிறிதொன்றின்.....னக்கே" என்பதனைக்காட்டியுஞ்செல்வர், நச். (தொல். பொருள். 5,102,207.)

இனிச் சேனாவரையர், "'கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கிக் கடுஞ்சூ டருகுவ னினக்கே' என முன்தேற்று உணர்த்தி

யவாறு கண்டுகொள்க; முன்தேற்று - புறத்தின்றித் தெய்வ முதலாயினவற்றின் முன்னின்று தெளித்தல்" என்பர். (தொல். சொல். 383.)

'நினக்கென' என்ற பாடத்திற்கு, 'நினக்குச் சூள் கூறித் தருகுவன் எனவும் அன்னை அறியினும் அறிக' என்று இயைத்துரைக்க.

'காவிற் சிதையா' என்ற பாடத்திற்கு 'நில்லாது காவிற் சிதையாப் பெயர்ந்த பல்லோருள்ளும்' என்று மாறிப் பொருள் காண்க. யாம் பெயர் கென்ன என்பதும் பாடம்.

'நின்றோன் போலும் இன்றுமென் கட்கே' என்ற பாடத்திற்கு என் கண்முன் இன்றும் நின்றோன் போல விராகின்றான்; இதனை அன்னை அறியினுமறிக என்று, ஒருசொல் வருவித்துரைக்க. கட்கு வேற்றுமை மயக்கம்.

தோழி, தலைவிகண்ணைத் தன்கண் என்றது 'தாயத்தி னடையா' என்ற பொருளியற் சூத்திரத்தா னமையும்.

111. பாலை

உள்ளாங் குவத்தல் செல்லார் கறுத்தோ
ரெள்ள னெஞ்சத் தேஎச்சொ ணாணி
வருவர் வாழி தோழி யரச
யானை கொண்ட துகிற்கொடி போல
வலந்தலை ஞெமயத்து வலந்த சிலம்பி
யோடைக் குன்றத்துக் கோடையொடு துயல்வர
மழையென மருண்ட மம்மர் பலவுட
னோய்களி றெடுத்த நோயுடை நெடுங்கை
தொகுசொற் கோடியர் தூம்பி னுயிர்க்கு
மத்தக் கேழ லட்ட நற்கோட்
செந்நா யேற்றை கம்மென வீர்ப்பக்
குருதி யாரு மெருவைச் செஞ்செவி
மண்டம ரழுவத் தெல்லிக் கொண்ட
புண்டேர் விளக்கிற் றோன்றும்
விண்டோய் பிறங்கன் மலையிறந் தோரே.

என்பது : தலைமகன் பிரிவின்கண் தோழி தலைமகளை யாற்றுவித்தது.

—பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

கறுத்தோர் எள்ளல் நெஞ்சத்து ஏ சொல் நாணி உள் ஆங்கு உவத்தல் செல்லார் விண் தோய் பிறங்கல் மலை இறந்தோர் வருவர் வாழி தோழி - பகைவர் இகழ்ச்சியொடு பட்ட நெஞ்சத்தோடு கூறும் அம்புபோலும் சொல்லுக்கு நாணினராய்த் தமக்குப் பொருளுள்ளபடியைக்கொண்டு உவவாராய் மிக்க பொருளை ஈட்டும் நினைவுடன் ஆகாயத்தை அளாவி உயர்தலையுடைய மலைகளைக் கடந்து சென்ற நம் தலைவர் விரைய வருவர்; தோழீ நீ வாழி என்று, தலைமகன் பிரிவின்கண் தோழி தலைமகளை ஆற்றுவித்தாள் என்க.

அரச யானை கொண்ட துகில் கொடி போல ஓடைக்குன்றத்து அலந்தலை ஞெமையத்து வலந்த சிலம்பி கோடையொடு துயல்வர - பட்டத்தியானையின்மீதேகொண்ட துகிற்கொடிபோல ஓடையென்னும் பெயரிய குன்றத்திடத்தே உலறிய தலையையுடைய ஞெமை மரத்துச் சுற்றிய சிலம்பிக்கூடானது வீசும் மேல்காற்றால் அசைய ;

மழை என மருண்ட மம்மர் ஓய் களிறு பல உடன் எடுத்த நோய் உடை நெடு கை தொகு சொல் கோடியர் தூம்பின் உயிர்க்கும் அத்தம் - அதனை மேகமென்று மருண்ட மயக்கத்தையுடைய இளைத்த களிறுகள் பல அம்மேகத்தைப் பற்றற்கு ஒருசேரத் தூக்கிய துன்பத்தையுடைய நெடிய கைகளானவை ஒழுங்குபட்ட சொல்லையுடைய கூத்தரது தூம்பென்னும் வாச்சியத்தைப் போல ஒலியாநிற்கும் அத்தத்தினையுடைய ;

துறையூர் ஓடை கிழார் (புறம். 136.) என்னும் தொடரை நோக்க, ஓடை என்பது (துறையூரைச் சார்ந்த) ஓர் ஊர் என்று விளங்குதலால், ஓடைக்குன்றமென்பது, ஓடையூர்ப் புறத்துள்ள ஒரு குன்றமாதல் வேண்டும்.

கேழல் அட்ட நல் கோள் செந்நாய் ஏற்றை கம் என ஈர்ப்ப - பன்றியை அட்ட, இரையை நன்குபற்றவல்ல, செந்நாய் ஏற்றையானது அக்கேழலை விரைய இழுக்க அதனால் ;

குருதி ஆரும் எருவை செ செவி மண்டு அமர் அழுவத்து எல்லி கொண்ட புண் தேர் விளக்கில் தோன்றும் மலை - வழியெல்

லாம் ஒழுகிய குருதியை உண்ணும் எருவையினுடைய சிவந்த செவியானது மண்டிய போர்க்களத்திலே இரவிலே வீரரது மருமத்துக் கொண்ட புண்ணை ஆராய்தற்கு வைத்த விளக்குப் போலத் தோன்றாநிற்கும் மலை என்க.

துகில் - வெண்பட்டு; பட்டு விசேடம். அழுவம் - பரப்பு. எடுத்தல் - ஒலித்தலுமாம். கம், தேய வழக்கு. ஏ - பெருக்கமுமாம்; ஏச் சொல் - பெருமிதத்தோடு பேசின பேச்சு என்க.

அலந்தலை, விகாரம்.

யானை, ஓடைக் குன்றத்துக்கும், அதன் மீதுள்ள கொடிமரம், அலந்தலை ஞெமையத்துக்கும், துகிற்கொடி, சிலம்பிக்கூட்டிற்கும் உவமைகள். துயல்வருகின்ற அச் சிலம்பிக்கூட்டினை மேகமெனக் களிறு மருண்டன வென்க. "விரவியும் வருஉ மரபின என்ப".

கோடியர் தூம்பு, களிற்றின் நெட்டுயிர்ப்புப்போலும்; 'களிற்றுயிர்த் தூம்பு' என்றதுங் காண்க. (மலைபடு. அடி 6.)

அரசர் யானைக் கொண்ட துகிற்கொடி என்னும பாடத்திற்கு அரசர் தம் பட்டத்து யானைமீது உயர்த்துக் கொண்டுள்ள துகிற் கொடி என்க. அல்லல் நெஞ்சத்து என்னும் பாடத்திற்கு, அல்லலுடைய நெஞ்சத்தோடு மலையிறந்தோர் என்றியைத்துப் பொருள் கூறுக.

சிலம்பிக்கூடு யானையை வஞ்சித்தமையைக் காணுந்தோறும் தலைவர் தம்மைப் பொருள்நசை வஞ்சித்தமையை உணர்வராதலால், விரைய வருவாரென்று இறைச்சியிற் சுட்டித் தோழி தலைமகளை ஆற்றுவித்தாள் என்க.

பொருளல்லாத எருவையின் செவியும் பொருள்படும் விளக்கும் போலு மென்றது, தலைவரீட்டிய பொருளல்லாத பொருளும் நீ இல்லறம் நிகழ்த்துவதற்குப் பயன்படுவதொன்றாகும் எனக் கொண்டு ஆற்றியிருக்கற்பாலை என்றாளுமாம்.

பி - ம். 1. உள்ளாங்குறுத்தல். 14. புண்டோய்.

112. குறிஞ்சி

கூன லெண்கின் குறுநடைத் தொழுதி
சிதலை செய்த செந்நிலைப் புற்றின்

மண்புனை நெடுங்கோ டுடைய வாங்கி
யிரைநசைஇப் பரிக்கு மரைநாட் கங்கு
லீன்றணி வயவுப்பிணப் பசித்தென மறப்புலி
யொளிறேந்து மருப்பிற் களிறட்டுக் குழுமும்
பனியிருஞ் சோலை யெமிய மென்னாய்
தீங்குசெய் தனையே யீங்குவந் தோயே
நாளிடைப் படினென் றோழி வாழா
டோளிடை முயக்க நீயும் வெய்யை
கழியக் காதல ராயினுஞ் சான்றோர்
பழியொடு வரூஉ மின்பம் வெஃகார்
வரையி னெவனோ வான்றோய் வெற்ப
கணக்கலை யிகுக்குங் கறியிவர் சிலம்பின்
மணப்பருங் காமம் புணர்ந்தமை யறியார்
தொன்றியல் மரபின் மன்ற லயரப்
பெண்கோ ளொழுக்கங் கண்கொள நோக்கி
நொதுமல் விருந்தினம் போலவிவள்
புதுநா ணொடுக்கமுங் காண்குவம் யாமே.

என்பது: இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை யெதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி சொல்லி வரைவுகடாயது.

—நெய்தற்சாய்த்துய்த்த ஆவூர்கிழார்.

கூனல் குறு நடை எண்கின் தொழுதி சிதலை செய்த செ நிலை புற்றின் மண் புனை நெடு கோடு உடைய வாங்கி இரை நசைஇ பரிக்கும் அரை நாள் கங்குல் - கூனிய உடலையுங் குறுமையான நடையினையுமுடைய கரடியின் கூட்டமானது கறையான் செய்த சிவந்த நிலைப்புற்றின் மண் புனைந்த நெடிய சிகரம் உடைய இடந்து புற்றாம்பழஞ்சோறாகிய இரையை நச்சி அப்புற்றினைச் சூழ்வாராநிற்கும் பாதியிராத்திரி யிருளிலே ;

ஈன்றணி வயவு பிண பசித்தென ஒளிறு எந்து மருப்பின் களிறு அட்டு மறம் புலி குழுமும் பனி இரு சோலை எமியம் என்னாய் ஈங்கு வந்தோய் தீங்கே செய்தனை - குட்டிகளை ஈன்ற அணுமையையுடைமையால் வயவுப்பசியையுடைய பிணவு பசித்த

தென்று விளங்குகின்ற ஏந்திய மருப்பினையுடைய களிற்றினை அட்டு வலிய புலி முழங்காநிற்கும் குளிர்ச்சிபொருந்திய இருண்ட சோலைக்கண்ணே 'யாம் தமியமன்றோ!' என்று நினையாயாய், இங்கு வந்த நீ தீங்கினையே செய்தனையாகுவை ;

தேற்றப் பொருளில்வந்த ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

நாள் இடை படின் என் தோழி வாழாள் தோள் இடை முயக்கம் நீயும் வெய்யை - நீ வாராது ஒரு நாள் இடைப்பட்டாலும் என் தோழியும் உயிர் வாழாள், அவள் தோளிடை முயக்கத்தினை நீயும் விரும்புவோயா யிராநின்றனை ;

கழிய காதலர் ஆயினும் சான்றோர் பழியொடு வரூஉம் இன்பம் வெஃகார்- மிக்க காதலையுடையராயினும் சான்றோர் பழியொடுகூடி வருகின்ற இன்பத்தினை விரும்பாராவர் ;

கணம் கலை இருக்கும் கறி இவர் சிலம்பின் மணப்பு அரும் காமம் புணர்ந்தமை அறியார் தொன்று இயல் மரபின் மன்றல் அயர பெண் கோள் ஒழுக்கம் கண் கொள நோக்கி இவள் புது நாண் ஒடுக்கம் நொதுமல் விருந்தினம் போல யாம் காண்குவம் - கூட்டமான கலைமான்கள் ஒலியைத் தாழவிடுகின்ற மிளகுக் கொடி வளர்ந்தேறுகின்ற மலைச்சாரலிலே கூடுதற்கரிய காமம் புணர்ந்தமையை அறியாராய், நின் இருமுது குரவரும் சான்றோரும் பழைமையாக நடந்துவரும் மரபின்படி கலியாணஞ் செய்தலை விரும்பி மகட்பேசிப் பெண்ணைக் கொள்ளும் முறையை யாம் கண் கொள்ளப் பார்த்து, மணத்திடத்துப் புதியாள்போலும் இத்தலைவி யது நாணால் ஒடுங்கியிருக்கும் ஒடுக்கத்தை அயலேமும் புதியேமும் போல யாமும் காண்போம் ; ஆதலால்;

வான் தோய் வெற்ப வரையின் எவனோ- வானைத் தோய்கின்ற வெற்பனே வரைவொடு புகின் என்ன குறை? என்று, இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி தன் சதுரப்பாடுடைமை தோன்றச் சொல்லி வரைவு கடாயினள் என்க.

கங்குல் எமியம் என்னாய் ஈங்கு வந்தோய் தீங்கே செய்தனை ; நாள் இடைப்படின் என் தோழி வாழாள் ; தோளிடை முயக்கம் நீயும் வெய்யை ; சான்றோர் கழியக் காதலராயினும் பழியொடு

வரூஉம் இன்பம் வெஃகார்; மன்றல் அயரப்பெண் கோளொழுக்கம் கண்கொள நோக்கி விருந்தினம் போல இவள் புது நாண் ஒடுக்கம் யாம் கண்குவம்; வரையின் எவனோ வெற்ப என்றியைக்க.

கணக்கலை இருக்கும் சிலம்பில் நீ காமம் புணர்ந்தமை அறியார் என்றது, நீ புணர்ந்தமையை நின் இருமுது குரவரும் சான்றோரும் அறியாரேனும் அதற்குக் கலைக்கணம் அறிகரியாயின என்றாளாம்.

கூரல் எண்கு என்னும் பாடத்திற்கு உடம்பு வளைந்த எண்கு என்க. இருத்தல் - தாழ ஒலி விடுதல்.

பறிக்கும் என்னும் பாடத்திற்குப் புற்றினை அகழாநிற்கும் என்றும், கழியாக் காதலர் என்னும் பாடத்திற்கு நீங்காத காதலை யுடையார் என்றும் பொருள் கொள்க.

இப் பாட்டினுள் எண்கின்றொழுதி சிதலைப் புற்றினை வாங்கிப் பரிக்கும் என்ற இரைச்சிப் பொருள் :

இழிந்த புற்றும்பழஞ்சோற்றை நச்சிய எண்கு சிதலையின் காப்பமைந்த செம்புற்றை உடைத்து அகழ்ந்துகொண்டு நுகர்ந்தும் அமையாது அவ்விடத்துச் சூழ்வாராநின்றாற்போல, இழிந்த களவொழுக்கத்தை நச்சிய நீயும் எம் தாயர் தன்னையரிழைத்த காப்பினை எல்லாம் சிதைத்து, என்னையும் நயப்பித்துக் கொண்டு தலைவியையும் புணர்ந்து அஃதோடமையாது பின்னும் இத்தகைய இரவுக்குறி பகற்குறிகளைப் பெறச் சூழ்வாராநின்றாய் என்றவாறு.

வரையின் எவனோ என்று வரைவுகடாய பொருட்புறத்தே இப்பொருள் தோன்றினமையின், இஃது இறைச்சியாயிற்று.

"இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே" என்பது ஒத்து.

பிணப் பசித்தெனப் புலி களிறட்டுக் குழுமும் என்ற இறைச்சிப் பொருள் :

தனக்குக் குட்டி யீன்று தன்னை மகிழ்வித்த பிணவினுக்கு வயவினாலுண்டான பசியைத் தீர்த்தற்குக் களிற்றினை அட்டுப் புலியேறு முழங்கினாற்போல, நினக்கு மகப்பேறு நல்கி நின்னை மகிழ்வித்தற்குரிய நின் தலைவிக்கு நொதுமலர் வரைவுவேண்டி விடலாலுண்டான தளர்ச்சியை நீக்கற்கு அவர் வரைவினை நீக்கி நீ வரைந்துகொண்டு நின் சுற்றத்துடன் ஆரவாரிப்பாயாகஎன்றவாறு.

"நாற்றமுந் தோற்றமும்" என்னுஞ் சூத்திரத்து, 'ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்' என்னும் பகுதிக்கு இப் பாட்டினை உதாரணமாகக் காட்டியும், '"பொழுதும் ஆறும் காப்பும்" என்ற சூத்திரத்து, "நன்மையும் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும்" என்னும் பகுதிக்கு; "கழியக்......வெஃகார்" எனப் பிறர்மேல் வைத்துத் தலைவனை அறிவு கொளுத்தினமையின் வழுவாயமைந்தது' என்றும், '"பழியொடு வரூஉ மின்பம் வெஃகார்" எனவே, புகழொடு வரூஉம் இன்பம் வெஃகுவரெனக் கொள்ளவைத்தலின் நன்மையும் தீமையும் பிறிதின்மேல் வைத்துக் கூறிற்றும்' என்றும் கூறுவர் நச்.

இனிப் பேரா. "கல்வி தறுகண்" என்ற சூத்திரத்துப் புகழ் பற்றிய பெருமிதத்திற்குக் 'கழியக் காதலராயினும் சான்றோர் பழியொடு வரூஉம் இன்பம் வெஃகார்' என்ற அடிகளைக் காட்டுவர். (தொல். பொருள். 114, 210, 257.)

பி - ம். 1. கானலெண்கின். கூருகிரெண்கின். 10. முயங்கமதி. 15. மணப்பெருங்.

113. பாலை

நன்றல் காலையு நட்பிற் கோடார்
சென்று வழிப்படூஉந் திரிபில் சூழ்ச்சியிற்
புன்றலை மடப்பிடி யகவுநர் பெருமக
னமர்வீசு வண்மகி ழஃதைப் போற்றிக்
காப்புக்கை நிறுத்த பல்வேற் கோச
ரிளங்கட் கமழு நெய்தலஞ் செறுவின்
வளங்கெழு நன்னா டன்னவென் றோண்மணந்
தழுங்கன் மூதூ ரலரெடுத் தரற்ற
நல்காது துறந்த காதல ரென்றுங்
கல்பொரூஉ மெலியாப் பாடினோ னடிய
னல்கு வன்சுரைப் பெய்த வல்சிய
ரிகந்தன வாயினு மிடம்பார்த்துப் பகைவ
ரோம்பின ருறையுங் கூழ்கெழு குறும்பிற்
குவையிமில் விடைய வேற்றூ வொய்யுங்

கணையிருஞ் சுருணைக் கனிகாழ் நெடுவேல்
விழவயர்ந் தன்ன கொழும்பஃ றிற்றி
யெழாஅப் பாண னன்னாட் டும்பர்
நெறிசெல் வம்பலர்க் கொன்ற தெவ்வ
ரெறிபடை கழீஇய சேயரிச் சின்னீ
ரறுதுறை யயிர்மணற் படுகரைப் போகிச்
சேய ரென்றலிற் சிறுமை யுற்றவென்
கையறு நெஞ்சத் தெவ்வ நீங்க
வழாஅ முறைதலு முரியம் பராரை
யலங்க லஞ்சினைக் குடம்பை புல்லெனப்
புலம்பெயர் மருங்கிற் புள்ளெழுந் தாங்கு
மெய்யிவ ணொழியப் போகியவர்
செய்வினை மருங்கிற் செலீஇயரென் னுயிரே.

என்பது : தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

— கல்லாடனார்.

நன்று அல் காலையும் நட்பில் கோடார் சென்று வழிப்படூஉம் திரிபு இல் சூழ்ச்சியில் புல் தலை மடம் பிடி அகவுநர் பெருமகன் அமர் வீசு வண் மகிழ் அஃதை போற்றி காப்புக்கை நிறுத்த பல் வேல் கோசர் இளம் கள் கமழும் நெய்தலஞ்செறுவின் வளம் கெழு நல் நாடு அன்ன என் தோள் மணந்து அழுங்கல் மூதூர் அலர் எடுத்து அரற்ற நல்காது துறந்த காதலர் - கேடுற்ற காலத்தும் நட்பினரிடத்துக் கொண்ட நட்பிற் பிழையாராய், அவர் பாற் சென்று அவர் குறிப்பிலே படுகின்ற திரியாத அறிவினாலே, புல்லிய தலையையுடைய மடப்பிடியைக் கூத்தர் தலைவனுக்கு அமரிடத்துக் கொடுக்கும் வளவிய மதுவுண்டு மகிழ்தலையுடைய அஃதை என்பவனைப் பாதுகாத்துப் பின்னும் அவற்கு எதம் வாராது காவலானவிடத்து வைத்து நிறுவிய பல வேற்படைகளையுடைய கோசரது இளங்கள் மணவாநின்ற நெய்தலஞ்செறுவென்னும் வளங்கெழுமிய நல்ல நாடுபோலும் என் தோளை மணந்து, இவ் வாரவாரமுடைய முதிய ஊர் அலரை மிகுத்துக் கூறவும் அருள்செய்யாது துறந்த நம் காதலர்;

நட்பிற் கோடாராய் வழிப்படூஉம் திரிபில் சூழ்ச்சியிற் கோசர்; அவ்வைதைப் போற்றிக் காப்புக்கை நிறுத்த கோசர் என்றியைக்க.

நெய்தலஞ்செறு வென்பது நெய்தலங்கானல் (புறம். 10, 203.) என்பது போல ஓர் ஊர்போலும். நெய்தல்வாயில் அல்லது நெய்வாசல் என்றோரூர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கருகி லுள்ளதென்ப. இந் நெய்தலஞ்செறுவினைத் தலைமையாகக் கொண்ட நாட்டினை நெய்தலஞ்செறுவி னன்னாடு என்றார் போலும்.

எழாஅ பாணன் நல் நாட்டு உம்பர் நெறி செல் வம்பலர் கொன்ற தெவ்வர் எறி படை கழீஇய சேய் அரி சில் நீர் அறு துறை அயிர் மணல் படு கரை போகி சேயர் என்றலின் சிறுமை உற்ற என் கை அறு நெஞ்சத்து எவ்வம் நீங்க-போரில் முதுகிட்டார்மேற் போர்க்கெழாத பாணனது நல்ல நாட்டிற்கு அப்பாலுள்ள பாலை நில வழியோடு செல்லும் அன்னியரைக் கொன்ற பகைவர் தாம் எறிந்த படைக்கலங்களைக் கழுவியதனாற் சிவந்த அரித்தொழுகு கின்ற சிலவாகிய நீரும் அற்றுப்போகின்ற துறைக்கண்ணேயுள்ள நுண் மணலையுடைய பெருங்கரையையுந் தாண்டி நெடுந் தூரத்தே யுள்ளார்என்று பலரும் கூறலினாலே நோயுற்றஎன் செயலொழிந்த நெஞ்சத்திடத்துள்ள வருத்தம் நீங்குமாறு;

அவர் வினை செய் மருங்கின் என் உயிர் செலீஇயர் - அவர் ஆள்வினை செய்யுமிடத்து என் உயிர் செல்வதாக; சொல்லின்,

என்றும் அழாஅம் உறைதலும் உரியம் - எக்காலத்தும் அழாமல் உறைதலுக்கும் உரியேமாவேம் என்று, தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொன்னாள் என்க.

என்றும் அழாஅம் உறைதலாவது, இறந்துபடுதல்.

நாடன்ன என் தோள் மணந்து அலர் எடுத்தரற்ற நல்காது துறந்த காதலர் சேயர் என்றலின் என் எவ்வம் நீங்க அவர் வினை செய் மருங்கின் என் உயிர் செலீஇயர்; செல்லின் என்றும் அழாஅம் உறைதலும் உரியம் என்றியைக்க.

நாடன்ன என்தோள் என்பதற்கு 'ஊரன்ன முலையாகம்' (அகம் 97.) என்புழிப் பொருள் விரித்தாங்கு விரித்துக்கொள்க. மேல் வருவனவற்றிற்கும் இவ்வாறே பொருள் கூறிக்கொள்க.

பராரை அலங்கல் அம் சினை குடம்பை புல் என புலம் பெயர் மருங்கின் புள் எழுந்தாங்கு மெய் இவண் ஒழிய என் உயிர் போகி அவர் வினை செய் மருங்கிற் செலீஇயர் - பருத்த அரையிற் கிளைத்துள்ள ஆடுமியல்புடைய அழகிய கொம்பிடத்துள்ளகூடு புற்கென்ன வேற்றிடத்தே பெயருங்கூற்றிலேயுள்ள புள் ஆண்டிருந்தும் எழுந்து போயது போல என் உடம்பு இவ்விடத்துத் தனித்து ஒழிய, என் உயிர் சென்று, என் தலைவர் வினைசெய்யு மிடத்துக்குப் போவதாக என்க. குடம்பை, கூட்டிலுள்ள முட்டையுமாம்.

கல் பொரூஉம் மெலியா பாடு இன் நோன் அடியன் வன் சுரை பெய்த அல்கு வல்சியன் இகந்தன ஆயினும் பகைவர் ஓம்பினர் உறையும் கூழ் கெழு குறும்பில் குவை இமில் விடைய வேற்று ஆ இடம் பார்த்து ஒய்யும் பாணன் - கல்லோடு உறழ்ந்து மெலியாத ஒலியினிய வலிய அடியினனும், வலிய மூங்கிற்குழாயிற் பெய்த மிக்க உணவினனும், தன் நாட்டு எல்லையினைக் கடந்தன வாயினும் பகைவரைப் பரிகரித்தனராகிய வீரர் உறையும் உணவுப் பொருள் மிக்க குறும்புகளிலுள்ள திரண்ட இமிலையுடைய விடையோடு பொருந்திய பகைப்புலத்து ஆநிரையை இடனோக்கிக் கவருவானுமாகிய பாணன் என்பான் என்க.

'செருப்பிடைச் சிறுபர' லோசை போல ஓசையுடைய காலன் என்பார், 'பாடின் நோன் அடியன்' என்றார். பரட்டினோனடி என்னும் பாடத்திற்கு, பரடு பொருந்திய வலிய அடி என்றுரைக்க.

கால் பொரூஉம் என்னும் பாடத்திற்குக் காற்றை ஒக்கும் என்க. 'அகல்சூ லஞ்சுரைப் பெய்த வல்சியர்' என்ற பாடத்திற்கு, சூல் அகல் அம் சுரைப்பெய்த வல்சியர் என்று மாறி, சூலினுலகன்ற அழகிய சுரையிலேயிற் பெய்த உணவினர் என்க. அகன்ற குழாயின் கண்ணே சூல்போல நிறையப்பெய்த உணவினர் என்றலுமாம்.

இத்தகைய அடியினரும் வல்சியினரும் ஓம்பினருமாக உறையும் வீரரது குறும்பில் விடைய வேற்று ஒய்யும் பாணன் என்றுரைக்க.

அல்குலஞ்சுரைப் பெய்த வல்சியர் என்னும் பாடத்திற்கு, மடியிலே பிணித்த அழகிய குழாயிற் பெய்த வல்சியர் என்றுரைக்க.

குறும்பு - சிற்றரண். குறும்புகள் தன் எல்லையை இகந்தனவாயினும், ஆண்டுள்ளார் பகைவரை ஓம்பினரா யுறையினும், அவ்விடத்துள்ள ஆநிரையை நோனடியனும் அல்கு வல்சியனுமாய்ச் சென்று இடம் பார்த்து ஓய்யும் பாணன் என்க.

சுரைப் பெய்த வல்சியரும், பகைவரை ஓம்பினருமான வீரர் உறையும் குறும்பிலும் இடம் பார்த்து ஆ ஓய்யும் பாணன் என்றியைத் தலுமாம். இவ்வுரைக்கு 'அடியர்', 'வல்சியர்' என்பன பாடங்கள்.

'வலிமிகு முன்பிற் பாணன்' என்றும், 'வடாஅது பல்வேற் பாணன் நன் நாடு' என்றும் இந்நூலுள் பாராட்டப்பட்டுள்ளமையால், இவன் சிறந்த வலியும் வேற்படையும் படைத்தோனென்றும், இவன் நாடு தமிழ் நாட்டினுக்கு வட பால் உள்ளதென்றும், நன்மை வாய்ந்ததென்றும் அறியப்படும்.

கழை இரும் சுருணை காழ் கனி நெடுவேல் விழவு அயர்ந்தன்ன கொழு பல திற்றி பாணன் - செறிந்த கரிய வளைந்த பூணிட்ட தண்டினையுடைய நெய்கனிந்த நெடிய வேலுக்கு விழாக் கொண்டாடினாற்போலக் கொழுவிய பலவாகிய இறைச்சியையுடைய பாணன் என்க. கனிகாழ் - முற்றிய காழுமாம்.

சுருளுடைமையிற் பூணைச் சுருணை என்றார். சுருளை என்று பாடங் கோடலுமாம்.

வேல்விழா வென்பது 'தொடை விழா' (அகம். 187.) என்பது போல ஒரு விழவு. அதைக் கொண்டாடும் முறையாவது,

'மங்கல மகளிரொடு மாலைசூட்டி, இன்குர லிகும்பை யாழெடுத் தியம்பத், தெண்ணீர்ப் படுவினும் தெருவினுந் திரிந்து, மண்முழு தழுங்கச் செல்'லுமாறு அதனை விடுத்தல். (புறம். 332.)

வேலையும் விழாவயர்ந்தா லன்ன திற்றியையும் உடைய பாணன் நாடு என்றுரைப்பினு மமையும். ஓம்புதல் - பரிகரித்தல். குறும்பில் ஓய்யும் - தன் குறும்பிற்குக் கவர்ந்துகொண்டு வரும் என்றலுமாம்.

இப்பாட்டு, “அவனறி வாற்ற வறியு மாதலின்” என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்து, ‘ஆவயின் வரூஉம் பல்வேறுநிலை’ என்றார் அந்நிலையினுள் தலைமகன் பிரிந்துழி அவனுடன்போய் மீண்டார் வழிய தருமை கூறக்கேட்டுத் தலைவிகூறிய பகுதியாகக் கொள்ளப் படும்.

பி - ம். 2. திருவில் சூழ்ச்சி. 3—4. மகன், மாவீசு. பொற்றி. 10. 16. றித்தி.

114. முல்லை

கேளா யெல்ல தோழி வேலன்
வெறியயர் களத்துச் சிறுபல தாஅய
விரவுவீ யுறைத்த வீர்நறும் புறவி
னுரவுக்கதிர் மழுங்கிய கல்சேர் ஞாயி
றரவுநுங்கு மதியி னையென மறையுஞ்
சிறுபுன் மாலையு முள்ளா ரவரென
நப்புலந் துறையு மெவ்வ நீங்க
நூலறி வலவ கடவுமதி யுவக்கா
ணெடுங்கொடி நுடங்கும் வான்றோய் புரிசை
யாமங் கொள்பவர் நாட்டிய நளிசுடர்
வானக மீனின் விளங்கித் தோன்று
மருங்கடிக் காப்பி னஞ்சுவரு மூதூர்த்
திருநக ரடங்கிய மாசில் கற்பி
னரிமதர் மழைக்க ணமைபுரை பணைத்தோ
ளணங்குசா லரிவையைக் காண்குவம்
பொலம்படைக் கலிமாப் பூண்ட தேரே.

என்பது : வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது. ....

எல்ல தோழி கேளாய் வேலன் வெறி அயர் களத்து தாய சிறு பல விரவு வீ உறைத்த ஈர் நறு புறவின் உரவு கதிர் மழுங்கிய கல் சேர் ஞாயிறு அரவு நுங்கு மதியின் ஐயென மறையும் சிறு புன் மாலையும் அவர் உள்ளார் என நம் புலந்து - எல்லா, தோழி, கேட்

பாயாக! வேலன் வெறியாட்டு அயர்கின்ற களத்திடத்துத் தாவியுதிர்ந்த சிறிய பலவாகிய கலப்புற்ற பூக்கள் போலச் சொரிந்து கொட்டுண்ட ஈரிய நறிய புறவிலே பரக்கும் கிரணங்கள் மழுக்கமடைந்த அத்தகிரி யடையும் ஞாயிறுனது அரவால் விழுங்கப்பட்ட மதிபோலக் கண்டார் வியக்குமாறு மறைகின்ற சிறிய புல்லிய மாலைக் காலத்திலேயும் நம் தலைவர் நம்மை நினையாரோ எனச் சொல்லி நம்மொடு புலந்து ;

ஐ - வியப்பு.

திரு நகர் உறையும் அடங்கிய மாசு இல் கற்பின் அரி மதர் மழை கண் அமை புரை பணை தோள் அணங்கு சால் அரிவையை எவ்வம் நீங்க காண்குவம் நூல் அறி வலவ பொலம் படை கலிமா பூண்ட தேர் உவக்காண் மூதூர் கடவுமதி - ஐசுவரியம் மிக்க தனது மாளிகையின்கண்ணே உறைகின்ற அடங்கிய மாசில்லாத கற்பினையும் செவ்வரிபரந்த மதர்த்த குளிர்ந்த கண்ணினையும் மூங்கிலை ஒத்துப்பருத்த தோளினையுமுடைய அருந்ததியின் சிறப்பெல்லாமமைந்த எம் தலைவியை வருத்த மெல்லாம் நீங்கக் காண்பேம் ; அதன்பொருட்டு அசுவஹிருதய நூல் வல்ல பாக! பொன்னலாகிய பல்லணத்தையுடைய மனஞ்செருக்கிய குதிரை பூண்ட தேரை ஊங்கேயுள்ள மூதூர்க்குக் கடவுவாயாக, என்று, வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொன்னான் என்க.

எவ்வம், அரிவையது எவ்வமும் எம் எவ்வமும் ஆம்.

விரவு வீ யுறைத்த புறவின் கதிர் மழுங்கிய ஞாயிறு மதியின் மறையும் மாலையும் அவர் உள்ளார் என நப்புலந்துறையும் அரிவை எவ்வம் நீங்கக் காண்குவம்; கலிமாப் பூண்டதேர் மூதூர் கடவுமதி என்றியைக்க.

நெடு கொடி நுடங்கும் வான் தோய் புரிசை யாமம் கொள்பவர் நாட்டிய நளி சுடர் வானக மீனின் விளங்கி தோன்றும் அரு கடி காப்பின் அஞ்சுவரு மூதூர் - நெடிய கொடி யசையும் வானை யளாவிய மதிலிலே யாமந்தோறும் காவல்முறை கொள்பவர் நாட்டிய ஒளிசெறிந்த விளக்கமானது வானத்திடத்து மீன்போல விளங்கித்தோன்றுநிற்கும் அணுகவரிய சிறந்த காவலமைந்த அச்சம் வருகின்ற முதிய ஊர் என்க.

‘தானே சேறலும் தன்னொடு சிவணிய, ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே’ என்பவாகலின், இப்பாட்டினுள், கொடி நுடங்கும் புரிசை அருங்கடிக்காப்பின் அஞ்சுவரு மூதூர்க்கண் தன் தலைவி உறைந்தா ளென்றலின், தலைமகனது ஊரும் அதுவேயாகி, அவன் அரச வருணத்தானாயினவாறு உய்த்துணரப்படும்.

வேலன் வெறியயர் களத்துத்தூஅய விரவு வீப்போல உறைத்த புறவு என்க. எனச் சொல்லி என்று ஒரு சொல் வருவித் துரைக்கப்பட்டது.

‘கேளாயெல்ல’ என்பது முதலாக ‘உள்ளாரவரென’ வென்பது ஈறாக நின்றசொற்கள் தலைவி கூற்று. அதனைத் தலைமகன் கொண்டு கூறினான் என்க.

அணங்கு, தெய்வமுமாம். கணவற்கு வேண்டியன அளித்தலின் தெய்வமாயினாள். அசுவஹிருதயமாவது, குதிரையின் மனத்தை அறிந்து அதனைத் தன் குறிப்பின்படி இயங்குமாறு செய்யவல்ல மந்திரம். கடி, ஈண்டுச் சிறப்பினை யுணர்த்திற்று. உவக்காண் - ஊங்கே. ஒட்டி நின்ற இடைச் சொல். (குறள். 1185.)
பி - ம். 2. களந்தோ றுறுபல. 11. வானமீனின். (வருகின்ற.)

115. பாலை

அழியா விழவி னஞ்சுவரு மூதூர்ப்
பழியில ராயினும் பலர்புறங் கூறு
மம்ப லொழுக்கமு மாகிய வெஞ்சொற்
சேரியம் பெண்டி ரெள்ளினு மெள்ளுக
நுண்பூ ணெருமை குடநாட் டன்னவெ
னாய்நலந் தொலையினுந் தொலைக வென்று
நோயில ராகநங் காதலர் வாய்வா
ளெவ்வி வீழ்ந்த செருவிற் பாணர்
கைதொழு மரபின்முன் பரித்திடூஉப் பழிச்சிய
வள்ளுயிர் வணர்மருப் பன்ன வொள்ளிணர்ச்
சுடர்ப்பூங் கொன்றை யூழுறு விளைநெற்

றறைமிசைத் தாஅ மத்த நீளிடைப்
பிறைமருள் வான்கோட் டண்ணல் யானைச்
சினமிகு முன்ஃபின் வாமா னஞ்சி
யினங்கொண் டொளிக்கு மஞ்சுவரு கவலை
நன்ன ராய்கவின் றொலையச் சேய்நாட்டு
நந்நீத் துறையும் பொருட்பிணிக்
கூடா மையி னீடி யோரே.

என்பது: பிரிவிடை வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

—மாமூலனார்.

அழியா விழவின் அஞ்சுவரு மூதூர் பழி இலராயினும் பலர் புறங்கூறும் அம்பல் ஒழுக்கமும் ஆகிய வெம் சொல் சேரி பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக.—அழியாத விழவினையுடையதும் பகைவர்க்கு அச்சம் விளைப்பதுமான இம் மூதூரின்கண்ணுள்ளார் பழியற்றவராயினும் அவரெல்லோரையும் புறங்கூறுகின்ற அம்பல் ஒழுக்கமுடைமையோடு வெஞ்சொல்லையுஞ் சொல்லும் சேரிப் பெண்டிர் என்னை எள்ளினும் எள்ளுக; அம், சாரியை.

நுண் பூண் எருமை குடநாடு அன்ன என் ஆய் நலம் தொலையினும் தொலைக - நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்த ஆபரணங்களையுடைய எருமை என்பானது குடநாட்டினைப் போலும் என்னுடைய ஆராய்ந்த நலன் தொலையினும் தொலைக;

நன்னர் ஆய் கவின் தொலைய சேய் நாட்டு நம் நீத்து உறையும் காதலர் பொருட்பிணி கூடாமையின் நீடியோர் என்றும் நோயிலராக - நன்மை வாய்ந்த ஆய்ந்த என் அழகு கெடுமாறு சேய்மைக் கணுள்ள நாட்டிலே சென்று நம்மை நீத்து உறையும் நம் காதலர் தமக்குப் பொருட்கூட்டம் கூடாமையினாலே குறித்த காலத்து மீளாது நீட்டித்தாரேனும், என்றும் நோயிலராகுக, என்று பிரிவிடை வற்புறுக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் சொன்னாள் என்க.

பலர் - எல்லாரும்; பலர் புகழ் ஞாயிறு என்புழிப் போல. பொருட் பிணி - பொருளைப் பிணித்தல்; கூட்டுதல்.

செருவில் வீழ்ந்த வாய் வாள் எவ்வி முன் பாணர் பரித்து இடூஉ கைதொழுமரபின் பழிச்சிய வள் உயிர் வணர் மருப்பு அன்ன ஒள் இணர் சுடர் பூ கொன்றை ஊழ் உறு விளை நெற்று அறை மிசை தாஅம் அத்தம் நீள்இடை - செருவிடை வீழ்ந்த தப்பாத வாட்படையை உடைய எவ்வியென்பானுக்கெதிரில் பாணர் முதற்கண் ஒடித்துப்போகட்டுப் பின்பு கையாற்றொழும் மரபினோடு பராவிய வளவிய ஒலியையுடைய வளைந்த யாழின் மருப்புப் போன்ற ஒள்ளிய இணரையும் விளக்கம்போலும் பூவையுமுடைய கொன்றையின் செவ்வியழிந்து முற்றிய நெற்றுக் கற்பாறை மிசையே தாவி யுதிரும் சுரத்தின் நீண்ட வழியிலேயுள்ள என்க.

வாய் வாள் எவ்வி வீழ்ந்த செருவில் என்றாரேனும், செருவில் வீழ்ந்த வாய் வாள் எவ்வி என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

எவ்வி வீழ்ந்த செருவில் பாணர் முன் பரித்திடூஉ கைதொழு மரபின் பழிச்சிய மருப்பு என்றுகொண்டு எவ்விபட்ட செருவிலே பாணர் துயரமிகுதியால் முதற்கண் முறித்துப் போகட்டுப்பின்னர்க் கழிவிரக்கங்கொண்டு கையாற்றொழும் மரபினோடு பராவிய மருப்பு என்றலுமாம்.

பாணர் யாழ்மருப்பினை முதற்கண் முறித்தது, எவ்வியின் சாக்காட்டிற்குப்பிறகு தாம் யாழினாற் பயன்கோட லரிதென்று அவர் கையறுதலின். பின்னர் அவர் பராவியது, பண்டு அவ்யாழ் தமக்கு உணவிட்டுக்காத்த நன்றிகருதியாம்.

பிறை மருள் வால் கோட்டு அண்ணல் யானை சினம் மிகு முன்பின் வாமான் அஞ்சி இனம் கொண்டு ஒளிக்கும் அஞ்சுவரு கவலை சேய்நாடு - பிறையை ஒக்கும் வெளிய கோட்டையும் தலைமையையுமுடைய யானையையும், சினம் மிக்க வலியையும், தாவிச் செல்லுதலையுடைய குதிரையையுமுடைய அஞ்சி என்பான் தான் வென்று கொண்ட ஆன் இனத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு ஒளித்து வைக்கும் அச்சம் வருகின்ற கவர்த்த வழியையுடைய சேய் நாட்டிலே என்க.

"ஒருவன் மேற்சென்றுழி ஒருவன் எதிர் செல்லாது தன் மதிற் புறத்து வருந்துணையும் இருப்பின், அஃது உழிஞையினடங்

கும். அது சேரமான் செல்வுழித் தகடூரிடை அதிகமான் இருந்த தாம்" என்று கூறிய நச்சினார்க்கினியர் வாக்கியமும், 'மடவர் மகிழ் துணை நெடுமான் அஞ்சி, இல்லிறைச் செரீஇய ஞெலிகோல் போலத், தோன்றா திருக்கவும் வல்லன் மற்றதன், கான்றுபடு கனை யெரிபோலத், தோன்றவும் வல்லன்றான் தோன்றுங் காலே' என்ற 315 ஆம் புறப்பாட்டுச்செய்தியும் இவ்வஞ்சி சீர்த்தவிடம் காணு மளவும் வெளிப்படாதிருந்து, அது கண்டவுடன் பகைவரை அடும் இயல்பினன் என்பதனை ஒருவாறு புலப்படுத்தும்.

'வயமான் அஞ்சி என்ற பாடத்திற்கும் கீழ்க்கூறிய பொருளே கொள்ளலாகும். வயமான் - குதிரை; "பணைநிலை முனைஇய வய மான் புணர்ந்து திண்ணிதின் மாண்டன்று.தேர்" (ஐங். 449.) என் புழியுங்காண்க.

இனி, 'யானை, சினமிகு முன்பின் வயமான் அஞ்சி, இனங் கொண்டு ஒளிக்கும்' என்பது பாடமாயின், யானையானது சிங் கத்தை அஞ்சித் தன் இனத்தைக்கொண்டு ஒளிக்கும் என்க.

இவ்வுரைக்குச் சிங்கத்தின் அச்சமொழிய யானையானது தன் இனத்தைக்கூட்டிக்கொண்டுசென்று காத்தாற்போல, அன்னையது கொடுஞ்சொல்லும் சேரிப்பெண்டிரது அம்பன்மொழியும் ஒழிய எம்மைத் தலைவர் உடன்கொண்டு சென்று காத்தற்குரியார் என் பது இறைச்சியிற் பொருளாகக் கொள்க.

அம்பல் ஒழுக்கச் சேரிப் பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக, என் நலம் தொலையினும் தொலைக, கொன்றை நெற்றுத் தாஅம் அத்த நீளிடையிலேயுள்ள அஞ்சுவரு கவலையையுடைய சேய்நாட்டின்கண் பொருட்பிணிக் கூடாமையின் நீடியோராய் நம் நீத்து உறையும் காதலர் என்றும் நோயிலராக என்றாளென்க.

"மங்கல மொழியும் வைஇய மொழியும்" என்னுஞ் சூத்தி ரத்து, "நோயில ராகநங் காதலர்" என்பதனைக் காட்டி, இது, "நம்மை அறனன்றித் துறத்தலின் தீங்கு வருமென் றஞ்சி வாழ்த் தியது; நம் பொருட்டுத் தீங்கு வருமென்று நினைத்தலின் வழுவா யமைந்தது" என்றார் நச். (தொல். பொருள். 244.)

116. மருதம்

எரியகைந் தன்ன தாமரை யிடையிடை
யரிந்துகால் குவித்த செந்நெல் வினைஞர்
கட்கொண்டு மறுகுஞ் சாகா டளற்றுறி
னாய்கரும் படுக்கும் பாய்புன லூர
பெரிய நாணிலை மன்ற பொரியெனப்
புன்கவி பூகன் றுறைப் பொலிய வொண்ணுத
னறுமலர்க் காண்வருங் குறும்பல் கூந்தன்
மாவை நோக்கிற் காழியல் வனமுலை
யெஃகுடை யெழினலத் தொருத்தியொடு நெருநை
வைகுபுன லயர்ந்தனை யென்ப வதுவே
பொய்புறம் பொதிந்தியாங் கரப்பவுங் கையிகந்
தலரா கின்றாற் றானே மலர்தார்
மையணி யானை மறப்போர்ச் செழியன்
பொய்யா விழவிற் கூடற் பறந்தலை
யுடனியைந் தெழுந்த விருபெரு வேந்தர்
கடன்மருள் பெரும்படை கலங்கத் தாக்கி
யிரங்கிசை முரச மொழியப் பரந்தவ
ரோடுபுறங் கண்ட ஞான்றை
யாடுகொள் வியன்களத் தார்ப்பினும் பெரிதே.

என்பது : தோழி தலைமகனை வாயின் மறுத்தது.

—பரணர்.

எரி அகைந்தன்ன தாமரை இடை இடை செந்நெல் கால் அரிந்து குவித்த வினைஞர் கள் கொண்டு மறுகும் சாகாடு அளறு உறின் ஆய் கரும்பு அடுக்கும் பாய் புனல் ஊர நீயே பெரிய நாண் இலை மன்ற - தீயானது கப்புவிட்டாலொக்கும் தாமரையின் இடை இடையே செந்நெற்றாளை அரிந்து போகட்டுக்குவித்த நெல் விளைக்கும் உழுநர் கள்ளைக்கொண்டு போகும் வண்டி சேற்றிலே புதையுமானல் அதன் ஆழ்ச்சியைப் பரிகரித்தற்கு ஆராய்ந்தெடுத்த

கரும்பினை அவ்வண்டியின் காலின் கீழே அடுக்காநிற்கும் பாயும் புனலையுடைய ஊரனே! நீ மிகவும் தெளிவாக நாணில்லாதவனை யாயினை; ஆய் கரும்பு—நுண்ணிய கரும்புமாம்.

பொரி என புன்கு அவிழ் அகல் துறை பொலிய ஒள் நுதல் நறு மலர் காண்வரும் குறு பல கூந்தல் மாழை நோக்கின் காழ் இயல் வனம் முலை எஃகு உடை எழில் நலத்து ஒருத்தியொடு நெருநை வைகுபுனல் அயர்ந்தனை என்ப - நெற்பொரி போலும் புன்கு மலர்கின்ற அகன்ற யாற்றின் துறை பொலிய ஒள்ளிய நுதலையும் நறிய மலர் வேய்ந்த காண்டற்கினிய குறிய பலவாகிய கூந்தலையும், செருக்கிய நோக்கையும், முத்துவடம் அசையும் அழகிய முலையையும் கூரிய எழுச்சியழகையுமுடைய ஒரு பரத்தையொடு இடையறாது ஒழுகும் புனலிலே விளையாடினாய் என்றுநின்றார்கள்;

எழில் நலம் - யெளவன போகமுமாம். எஃகுடை மாழை நோக்கென் றியைத்தலுமாம். ஈண்டுஎஃகு, வேல்.

என் நலத்து ஒருத்தியொடு என்னும் பாடத்திற்கு என் போலும் நலத்தினையுடைய ஒருத்தியொடு என்க. இஃது உவமை கருதாது, வன்மையுரை தோன்ற நின்றது. என்னைப் போலும் பொதுமகள் ஒருத்தி என அவளை இழித்துக் கூறியவாறுமாம்.

அது பொய் புறம் பொதிந்து யாம் கரப்பவும் கை இகந்து - அதைப் பொய்யெனக்கூறிப் புறத்தே மூடி யாம் மறைக்கவும் எம் செயலைக் கடந்து;

மலர் தார் மை அணி யானை மறம் போர் செழியன் பொய்யா விழவின் கூடல் பறந்தலை உடன் இயைந்து எழுந்த இரு பெரு வேந்தர் கடல் மருள் பெரு படை கலங்க தாக்கி இரங்கு இசை முரசம் ஒழிய பரந்து அவர் ஓடு புறம் கண்ட ஞான்றை ஆடு கொள் வியல் களத்து ஆர்ப்பினும் பெரிது அலர் தானே ஆகின்று - விரிந்த பூமாலையையும் அஞ்சனமணிந்த யானையையும் வலிய போரையும் உடைய நெடுஞ்செழியன் என்பான் தவிராதவிழாவினையுடைய கூடற் பறந்தலையிலே தன் மீது சேர்ந்தியைந்து போர்க்கெழுந்த சேர பாண்டியர் என்னும் இருபெரு வேந்தரது கடலை ஒக்கும் பெரும் படை கலங்குமாறு தாக்கி, மிக்க ஒலியையுடைய அவரது வீர முரசம் அவரிடத்தினின்று மொழியுமாறு நாற்புறமும் அவர்

சிதறி ஓடின புறத்தைக் கண்டவன்று வெற்றியைக் கொண்ட பெரிய களத்துள்ள வீரர் ஆர்த்த ஆர்ப்பினுங்காட்டிற் பெரிதாக அலர் தானுகவே ஆயிற்று, என்று, தோழி தலைமகனை வாயின் மறுத்தாள் என்க.

இரங்கிசை, ஒருபொருட்பன்மொழி. களம், ஆகுபெயரால் அதன்கண்ணுள்ள வீரர்க்காயிற்று.

மாழை - செருக்கு ; காழ் - முத்து வடம். எஃகு - கூர்மை. எழிலாவது, வளர்ந்தமைந்தபருவத்தும் இது வளர்ந்து மாறியதன்றி இன்னும் வளருமென்பதுபோன்று காட்டுதல். வைகு புனல் - இடையறாத ஒழுக்குடைய புனல் ; வைகார்ப்பு என்பது போல. அஞ்சனத்தை யானையின் மத்தகத்தில் அணிதல் மரபாதலின், 'மையணி யானை' எனப்பட்டது. 'மையணி மதயானை மத்தக வகலல்குல்' என்றார் சிந்தாமணியினும். (2434.)

நெல்வினைஞர் தம் அறமான நெல்லரிதலைவிட்டுச் சேற்றிலழுந்திய கள் நிறைந்த சாகாட்டின் எவ்வத்தினைத் தீர்த்தற்குச் சென்று அதன் காலில் ஆய்ந்த கரும்பினை அடுக்கிச் சிதைத்தாற்போல நீயும் நின் அறமான இல்லறத்தி லொழுகுதலைக் கைவிட்டு இழிந்த குண நிறைந்த பரத்தையது காமநோயினைத் தீர்த்தற்குச் சென்று அவளுடன் புனலாடி அவளுக்கு இழிந்தாளாகத் தலைவியைச்செய்து அத்தலைவியது சிறந்த நலனைச் சிதைத்து ஒழுகுவான் ஒருவனல்லையோ என்று தோழி வாயின் மறுத்தாளாகக்கொள்க.

"வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல், தாவின்று உரிய தத்தம் கூற்றே" என்ற சூத்திரத்து, "எரியகைந் தன்ன.......... ...ஆர்ப்பினும் பெரிதே" என்பது முழுவதையுங்காட்டி, "இதனுள் 'நாணிலை மன்ற' எனத் தோழி கூறி 'அலராகின்றால்' என வெளிப்படக் கிளத்தலின் வழுவா யமைந்தது என்றும், "கிழவோன் விளையாட் டாங்கு மற்றே" என்ற சூத்திரத்து, "எஃகுடை......ஞனே" எனத் தலைவி பிறர் அலர் கூறியவழிக் காமஞ் சிறந்து புலந்தவாறு காண்க" என்றும் கூறுவர் நச். (தொல். பொருள். 241,164.)

பி - ம். 2. வினைஞர். 7. கூழை. 8. காழின். 9. நெருநல். 11. யான் கரப்பவுங் கைகடந்.

117. பாலை

மௌவலொடு மலர்ந்த மாக்குர னொச்சியு
மவ்வரி யல்கு லாயமு முள்ளா
ளேதிலன் பொய்ம்மொழி நம்பி யேர்வினை
வளங்கெழு திருநகர் புலம்பப் போகி
வெருவரு கவலை யாங்க ணருள்வரக்
கருங்கா லோமை யேறி வெண்டலைப்
பருந்துபெடை பயிரும் பாழ்நாட் டாங்கட்
பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சேவடிச்
சிலம்புநக வியலிச் சென்றவென் மகட்கே
சாந்துளர் வணர்குரல் வாரி வகைவகுத்
தியான்போது துணைப்பத் தகர மண்ணு
டன்னோ ரன்ன தகைவெங் காதலன்
வெறிகமழ் பன்மலர் புனையப் பின்னுவிடச்
சிறுபுறம் புதைய நெறிபுதாழ்ந் தனகொ
னெடுங்கான் மாஅத் தூழுறு வெண்பழங்
கொடுந்தாள் யாமை பார்ப்பொடு கவரும்
பொய்கை சூழ்ந்த பொய்யா யாணர்
வாணன் சிறுகுடி வடாஅது
தீநீர்க் கான்யாற் றவிரறல் போன்றே.

என்பது : மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.

....

மௌவலொடு மலர்ந்த மா குரல் நொச்சியும் அ வரி அல்குல் ஆயமும் உள்ளாள் சாந்து உளர் வணர் குரல் வாரி வகை வகுத்து யான் போது துணைப்ப தகரம் மண்ணுள் ஏதிலன் பொய்ம்மொழி நம்பி ஏர் வினை வளம் கெழு திரு நகர் புலம்ப போகி - மௌவற்பூவோடு மலர்ந்த கரிய கொத்தினையுடைய நொச்சியையும் அழகிய வரிபொருந்திய அல்குலையுடைய ஆயத்தையும் நினையாளாகி, சாந்தொடு சேர்த்துக் கோதும் நெறித்த மயிர்க்கற்றையை வாரி வகை வகையாக வகுத்து யான் போதுபெய்யவும் அதற்கு

உடன்பட்டுத் தகரத்தினைப் பூசாளாகி, அன்னியனொருவனுடைய பொய்ம்மொழியை விரும்பி, அழகிய சித்திர முதலிய தொழிலமைந்த வளங்கெழுமிய தன் செல்வமிக்க மாளிகை தனித் தொழியத் துறந்துபோய் ;

வெருவரு கவலை ஆங்கண் வெள் தலை பருந்து கரு கால் ஓமை எறி அருள்வர பெடை பயிரும் பாழ் நாட்டு ஆங்கண் பொலம் தொடி தெளிர்ப்ப வீசி சே அடி சிலம்பு நக இயலி சென்ற என் மகட்கு - வெருவத்தக்க கவலையிடத்தே வெண்டலைப் பருந்து கரிய காலையுடைய ஓமை மீதேறியிருந்து தன்பெடைக்கு அருள் வரும் வண்ணம் அதனை யழையாநிற்கும் பாழான நாட்டிடத்தே தன் பொற்றொடி ஒலிப்ப வீசியும் சேவடியிலுள்ள சிலம்பு விளங்க உலாவியும் சென்ற என் மகளுக்கு ;

தன் ஓர் அன்ன தகை வெம் காதலன் பின்னுவிட-தன்னையே ஒத்த தகைமையையும் விருப்பத்தையுமுடைய காதலன் பின்னு தலைச்செய்ய ;

தன்னொடு ஒப்பாவது : பிறப்பு, ஒழுக்கம், ஆண்மை, பிராயம், உருவு, அன்பு, நிறை, அருள், அறிவு, செல்வம் என்ற பத்து வகையாலும் ஒப்பு என்க.

வாணன் சிறுகுடி வடாஅது தீம் நீர் கான்யாற்று அறல் போன்று வணர் குரல் தாழ்ந்தன கொல் - வாணன் சிறுகுடிக்கு வடபாலுள்ளதான தீவிய நீரையுடைய கான்யாற்று அறல்போன்று நெறித்த மயிர்க்கற்றையானவை தாழ்ந்தனபோலும் ! என்று, மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொன்னாள் என்க.

நெடு கால் மாஅத்து ஊழ் உறு வெண் பழம் கொடு தாள் யாமை பார்ப்பொடு கவரும் பொய்கை சூழ்ந்த பொய்யா யாணர் வாணன் சிறுகுடி வடாஅது கான்யாற்று அறல் போன்று சிறுபுறம் புதைய நெறிபு தாழ்ந்தன கொல் - நெடிய காலையுடைய மாமரத்தி னின்றும் செவ்வியழிந்து உதிர்ந்த சுவையற்ற பழத்தை வளைந்த காலையுடைய யாமையானது தன் பார்ப்பொடு கவராநிற்கும் பொய்கை சூழ்ந்த பொய்யாத புதுவருவாயையுடைய வாணன் என்பானுடைய சிறுகுடி என்னு மூருக்கு வடபாலுளதாகிய தீவிய நீரையுடைய கான்யாற்றிடத்து அவிரும் அறல்போன்று புறங்

கழுத்து மறைய வணர்குரல் நெறிப்புப்பட்டுத் தாழ்ந்தனவோ என்றாள் என்க.

வணர் குரல் - நெறித்த மயிர்க்கற்றை. உளர்தல் - கோதுதல். சிறுபுறம் - புறங்கழுத்து. ஊழ்த்தல் - செவ்வி யழிதல். இஃது ஊழ் என முதனிலை மாத்திரையாய் நின்றது.

மௌவல் - மல்லிகை விசேடம்; தெளிர்த்தல் - ஒலித்தல்; 'வீங்குதோள், தெளிர்த்த வொள்வளை' என்றார் சிந்தாமணியினும் (1330). அருள்வர - கேட்டார்க்கெல்லாம் அருள்வர என்றலுமாம்.

தான்வளர்த்த மௌவல் நொச்சிகளையும் ஆயத்தையும் உள்ளாளாய் யான் குரல் போது துணைப்பத் தகரம் மண்ணாளாய் ஏதிலன் மொழி நம்பித் திருநகர் புலம்பப்போகிப் பாழ்நாட்டாங்கண் இயலிச் சென்ற என் மகட்குத் தன் காதலன் பின்னுவிட வணர் குரல் கான் யாற்று அறல்போன்று நெறிபு தாழ்ந்தனகொல் என்றியைக்க.

மாஅத்துப் பழத்தினை யாமை பார்ப்பொடு கவருகின்ற பொய்கை சூழ்ந்த வாணன் சிறுகுடி வடாஅது கான்யாறு என்க. அவ்யாற்றின் அறல்போன்று வணர் குரல் நெறிப்புப்பட்டுத் தாழ்ந்தனகொல் என்க.

முற்றாத பருவத்து வெளுத்த மாங்கனியை யாமை கவர்ந் தேகித் தன் பார்ப்பினொடு உண்டாற்போல, முதுக்குறையும் பருவத்தளல்லாத பேதையான என் மகளைத் தலைமகன் கவர்ந்து சென்று இல்லறம் நிகழ்த்தித் தன் சுற்றத்தினோடு இல்லறப்பயனை எவ்வாறு நுகர்வான்கொல் என்று, செவிலி தன் மகளது பருவம் நினைந்து கவன்றாளாம்.

பருந்து தன்பால் அருள்வரும் வண்ணம் தன் பெடையைப் பயிர்கின்ற குரலைத் தலைமகன் கேட்பானாதலால் என் புலம்பலையும் துயரத்தையும் கருதி, அருள்பிறந்து அவன் என்மகளை என்மனை யுய்க்கவும் கூடும் என்று அவள் தேறினாளுமாம்.

"தோழியும் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக், கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான" என்ற விதிபற்றிச் செவிலி இறைச்சி கூறினாள் என்க.

பி - ம். 10. வண்குரல். 18. ப்பண்ணன்.

118. குறிஞ்சி

கறங்குவெள் ளருவி பிறங்குமலைக் கவாஅற்
றேங்கம ழிணர வேங்கை சூடித்
தொண்டகப் பறைச்சீர் பெண்டிரொடு விரைஇ
மறுகிற் றூங்குஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத்
தியன்முரு கொப்பினை வயநாய் பிற்படப்
பகல்வரிற் கவ்வை யஞ்சுது மிகல்கொள
விரும்பிடி கன்றொடு விரைஇய கயவாய்ப்
பெருங்கை யானைக் கோட்பிழைத் திரீஇய
வடுபுலி வழங்கு மாறிரு ணடுநாட்
டனியை வருத லதனினு மஞ்சுது
மென்னா குவள்கொ றானே பன்னாட்
புணர்குறி செய்த புலர்குர லேனற்
கிளிகடி பாடலு மொழிந்தன
ளளிய டானின் னளியல திலளே.

என்பது : செறிப்பறிவுறீஇ யிரவும்பகலும் வாரலென்று வரைவு கடாஅயது.

— கபிலர்.

கறங்கு வெள் அருவி பிறங்கும் மலை கவாஅன் தேம் கமழ் இணர வேங்கை சூடி பெண்டிரொடு விரைஇ மறுகில் தொண்டகப் பறை சீர் தூங்கும் சிறுகுடி பாக்கத்து இயல் முருகு ஒப்பினை வய நாய் பிற்பட பகல் வரில் கௌவை அஞ்சுதும் - ஒலிக்கும் வெளிய அருவி விளங்கும் ஓங்கிய மலைச்சாரலிலே தேன்கமழ்கின்ற கொத்தையுடைய வேங்கையைச் சூடிப் பெண்டிரொடு கலந்து ஆடவர் வீதியிற் றொண்டகப் பறையின் தாளத்தே ஆடுகின்ற சிறுகுடிப் பாக்கத்தின்கண்ணே இயங்காநிற்கும் ஒரு முருகனை ஒப்பையாய் வலிய நின் நாய் பின்னேவரப் பகற்போதில் நீ வருவையானால் அலருக்கு அஞ்சாநின்றோம்.

தொண்டகப் பறை யாவது குறிஞ்சிநில மாக்கட்குரிய ஒரு சிறுபறை. ஆடவர் வேங்கை சூடிப் பெண்டிரொடு விரைஇத் தொண்டகப் பறைச் சீர்க்குத் தூங்கும் சிறுகுடிப் பாக்கம் என்க.

கயவாய் பெரு கை யானை கோள் பிழைத்து இரு பிடி கன்றொடு விரைஇய இகல் கொள இரீஇய அடு புலி வழங்கும் ஆறு இருள் நடு நாள் தனியை வருதல் அதனினும் அஞ்சுதும் - பெரிய வாயையும் பெரிய கையையுமுடைய யானையைக் கொள்ளுதலிற் பிழைத்து அவ்யானை கரிய பிடியோடும் கன்றோடும் கலந்தனவாய் மாறுபாடு கொண்டு ஓரிடத்தே மறைந்து இருக்கும்படிசெய்த அடுகின்ற புலி சஞ்சரிக்கும் வழியில் இருளையுடைய பாதி இராத்திரியில் தனியனாகி வருதலை அவ்வலரினுங் காட்டில் மிகுதியாக அஞ்சாநின்றோம்.

சிங்கம் புலி முதலியவற்றிற்கு அஞ்சி யானைகள் இரவில் இனத்தோடு குழுமி இருக்குமென்பதனை இந்நூல் 78, 115 முதலிய பாடல்களாலும், 'களிறு வெரீஇ அரியாளி குழீஇ வழங்காக் கழிகட்டிரவு' என்ற திருக்கோவையார்(255)ச் செய்யுளானும் அறிக.

"யானைக் கோள்பிழைத்து இரீஇய அடுபுலி வழங்கும் ஆறு இருள் நடுநாள் தனியை வருதல்" என்றது பொழுதும் ஆறும் வழுவுதலிற் குற்றங்காட்டியது.

பல நாள் புணர் குறி செய்த புலர் குரல் ஏனல் கிளி கடி பாடலும் ஒழிந்தனள் என் ஆகுவள் கொல் அளியள் நின் அளி அலது இலள் - பலநாளும் புணர்தற்குக் குறியாகச் செய்த முற்றிய கதிரையுடைய ஏனலைக் கவரவரும் கிளியை ஓட்டும் பாடலைப் பாடுதலும் ஒழிந்தனள், என் ஆகுவளோ என் தோழி ? இரங்கத் தக்காளாகிய அவள் நினது அருளையன்றிப் பிறிதொன்றும் இலளாயினள், என்று செறிப்பு அறிவுறீஇ இரவும் பகலும் வாரலென்று தோழி வரைவு கடாயினள் என்க.

ஏனல் முற்றித் தினைப்புனம் அறுத்துத் தலைவி இற்செறிப் புண்டாளாதலால், இரவுக் குறியிடத்து வருதலொழிந்தனளேயன்

றிப் பகற்புணர்ச்சிக்குச் செய்த குறியாகிய கிளி கடி பாடலும் ஒழிந்தனள் என்க.

பாக்கத்து முருகு ஒப்பினை பகல்வரிற் கௌவை யஞ்சுதும், புலிவழங்கும் ஆறு இருள் நடுநாள் வருதல் அதனினும் அஞ்சுதும்; பன்னாள் புணர்குறி செய்த ஏனற் கிளிகடி பாடலும் ஒழிந்தனள்; என்னாகுவள்கொல்லோ அளியள்தான்! நின் அளியலதிலள் என்று கூட்டுக.

இகல் முருகு ஒப்பினை என்னும் பாடத்திற்கு வலிபடைத்த முருகனை ஒப்பையாய் என்றும், அவுணரொடு மாறுபாடு கொண்ட முருகனை ஒப்பையாய் என்றும் பொருள் கூறுக.

பெருமையும் உரனுமுடைய ஆடவர் மகளிரொடு கூடித் தமக்கேலாத கூத்தாகிய தொண்டகப்பறைச் சீர்க்குத் தூங்கினாற் போலப் பொருவிறந்த நீயும் மடவேமாகிய எம்மொடு இவ் விழிந்த களவொழுக்கத்தை இவ்வாறு நீட்டித்தொழுகற்பாலை யல்லைகாண் என்று தோழி கழறி வரைவுகடாயவாறுக்குக.

இது தலைமகனை நன்குமதியாமையின் வழுவேனும், அன்பு மிகுதியாற் கூறலின் அமைந்தது.

அடுபுலியேயாயினும் யானையைக் கொள்ளும் முறையிற் பிழைத்து அதனை இரீஇயினாற் போல, நீ அறிவாற்றலுடையையே யாயினும், வரைந்து கொள்ளும் முறையிற் பிழைத்தமையின் தலைவியை இற்செறிப்புண்ணச் செய்தனை என்று உள்ளுறை யுவமங் கூறினாளுமாம்.

"பொழுதும் ஆறும் காப்பும்" என்ற சூத்திரத்து, 'கிழவோன் தன்னை வாரல் என்றலும்" என்னும் பகுதியுள், "பகல்வரிற் கௌவை யஞ்சுதும்" என்பது பகல்வாரல் என்றது என்பர் நச். (தொல். பொருள். 210.)

இப் பாட்டினை இத்துறைக்கே கொள்வர் நக்கீரர். (இறை. களவி. 30.)

119. பாலை

நுதலுந் தோளுந் திதலை யல்குலும்
வண்ணமும் வனப்பும் வரியும் வாட

வருந்துவ ளிவளெனத் திருந்துபு நோக்கி
வரைவுநன் றென்னா தகலினு மவர்வறி
தாறுசென் மாக்க ளறுத்த பிரண்டை
யேறுபெறு பாம்பின் பைந்துணி கடுப்ப
நெறியயற் றிரங்கு மத்தம் வெறிகொள
வுமண்சாத் திறந்த வொழிக லடுப்பி
ஞென்சிலை மழவ ரூன்புழுக் கயருஞ்
சுரன்வழக் கற்ற தென்னா துரஞ்சிறந்து
நெய்த லுருவி னைதிலங் ககலிலைத்
தொடையமை பீலிப் பொலிந்த கடிகை
மடையமை திண்சுரை மாக்காழ் வேலொடு
தணியம ரழுவந் தம்மொடு துணைப்பத்
துணிகுவர் கொல்லோ தாமே துணிகொள
மறப்புலி யுழந்த வசிபடு சென்னி
யுறுநோய் வருத்தமொ டுணீஇய மண்டிப்
படிமுழ மூன்றிய நெடுநல் யானை
கைதோய்த் துயிர்க்கும் வறுஞ்சுனை
மைதோய் சிமைய மலைமுத லாறே.

என்பது : செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொற்றது. தோழி தலைமகட்குச் சொற்றதூஉமாம்.

— குடவாயிற் கீரத்தனார்.

அவர் வரைவு நன்று என்னாது அகலினும் - நம் தலைவர் வரைதல் நன்று என்னாமல் அகல்வராயினும் ;

இவள் நுதலும் தோளும் திதலை அல்குலும் வண்ணமும் வனப்பும் வரியும் வாட வருந்துவள் என திருந்துபு நோக்கி மை தோய் சிமைய மலை முதல் ஆறு தாமே தணி அமர் அழுவம் தம்மொடு துணைப்ப துணிகுவர் கொல்லோ - இத்தலைவி தனது நுதலும் தோளும் திதலைபொருந்திய அல்குலும் இயற்கையழகும் செயற்கை யழகும் செவ்வரியும் வாட வருந்துவளே என்று திருத்தமாக ஆராய்ந்து, மேகந் தவழ்கின்ற சிகரத்தையுடைய மலையிடத்து வழி

யிலே தாமே சென்று பகை தணிவிக்கும் போர்க்களப் பரப்பிலே தம்மொடு யாம் துணையாகச் சேர்ந்துபோகும்படி நிச்சயிப்பரோ? என்று, செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொன்னாள் என்க.

அவர் வரைவு நன்று என்னாது அகலினும் தோள் முதலியன வாட இவள் வருந்துவள் என நோக்கி மலைமுதலாறு தம்மொடு துணைப்பத் துணிகுவர் கொல்லோ என்றியைக்க.

நுதல் முதலியன வாட இவள் வருந்துவள் என நோக்கியும் வரைவு நன்று என்னாது அவர் அகல்வாராயினும் மலைமுதலாறு தம்மொடு துணைப்பத் துணிகுவர் கொல்லோ என்றியைத்தலுமாம்.

இது பகைதணி வினையின்கண் அரசன் பிரிந்த பிரிவு; என்னை? உரஞ் சிறந்து வேலொடு தணி அமர் அழுவம் சென்றான் என்றாராகலின்.

'தாமே' என்புழி நின்ற ஏகாரம் தம்மையொழியப் பிறராற் றணிவித்தலது அருமை தோற்றி நின்றதாகலின், பிரிநிலைக்கண் வந்தது. தாமே துணிகுவர் கொல்லோ என்றியைத்துப் பிறர் கூறாது தாமாகவே துணிகுவரோ என்றலுமாம். தாமே திருந்துபு நோக்கித் துணைப்பத் துணிகுவர் கொல்லோ என்று இயைப்பினு மமையும்.

ஆறு செல் மாக்கள் அறுத்த பிரண்டை ஏறு பெறு பாம்பின் பை துணி கடுப்ப நெறி அயல் வறிது திரங்கும் அத்தம் — வழியே போகும் மாக்கள் அறுத்துப் போகட்ட பிரண்டைக் கொடியானது இடியேறு எறிதலைப் பெற்று நலிந்த பாம்பின் பசிய துண்டம் போல நெறியின் பக்கத்தே பயன் கோடலின்றியே திரங்காநிற்கும் அத்தத்திலே;

உமண் சாத்து இறந்த ஒழி கல் அடுப்பின் நோன் சிலை மழவர் வெறி கொள ஊன் புழுக்கு அயரும் சுரம் வழக்கற்றது என்னாது— உப்பு வாணிகர் விட்டொழித்த கல் அடுப்பிலே வலிய வில்லையுடைய மழவர் வெறி நாற்ற முண்டாக ஊன் புழுக்கினை வேவித்து உண்டு மகிழும் சுரனானது மக்களால் போக்கொழிந்த தென்னாமல்;

நெய்தல் உருவின் ஐது இலங்கு அகல் இலை தொடை அமை பீலி பொலிந்த கடிகை மடை அமை திண் சுரை மா காழ் வேலொடு

உரம் சிறந்து தணி அமர் அழுவம் தம்மொடு துணைப்ப துணிகுவர் கொல்லோ — நெய்தற்பூவினை வடிவாலொத்துக் கூர்மையுடையதாக இலங்குகின்ற அகன்ற இலையினையும் மாலையோடமைந்த மயிற்பீலியாற் பொலிந்த காம்பினையும், மூட்டுவாயமைந்த திண்ணிய குழாயினையும், கரிய தண்டையுமுடைய வேலொடு வலியாற் செருக்கிச் சென்று இருபெரு வேந்தரது மாறுபாட்டையும் தணிவிக்கின்ற போர்களப் பரப்பிலே தம்மொடு யாமும் துணைப்பட்டுச் செல்லுமாறு நிச்சயிப்பரோ என்க. நெய்தற்பூ வேலுக்கு உவமை. (களவழி. 33.)

ஒண்சிலை மழவர் என்னும் பாடத்திற்கு ஒள்ளிய சிலைப்பையுடைய மழவர் என்க. சிலை, ஒரு மரமுமாம். தனி அமர் அழுவம் தம்மொடு துணைப்ப என்னும் பாடத்திற்குத் தனியாக விரும்பிச் செல்லும் சுரத்திற் றமக்குத் துணையாக என்க.

மறம் புலி உழந்த துணி கொள வசி படு சென்னி உறு நோய் வருத்தமொடு உணீஇய மண்டி படி முழம் ஊன்றிய நெடு நல் யானை கை தோய்த்து உயிர்க்கும் வறும் சுனை மலை முதல் ஆறு - வலிய புலியோடு பொருதுழந்ததனுல் துண்டமாகும்படி பிளப்புற்ற சென்னியிடத்து மிகும் நோயால் உண்டான வருத்தமொடு நீர் உண்ண விரும்பி, நிலத்தொடு படிந்த முழந்தாளை ஊன்றிய நெடிய நல்ல யானையானது துதிக்கையையிட்டுத் தோய்த்தும் நீரின்மையிற் கதறும் வறிய சுனையையுடைய மலையிடத்து வழி என்க.

துனி கொள என்ற பாடத்திற்கு, வெறுப்புக்கொள்ள என்று கூறி, அதனை உயிர்க்கும் என்பதனேடு கூட்டுக.

ஆறு செல்லும் மாக்களால் அறுத்துப் போகடப்பட்டுப் பிரண்டை வறிதே திரங்குவது போலத் தலைவராற் றுறக்கப்பட்டு எம் அழகு பயன்படலின்றியே கழியாநின்றது என்ருளாம்.

சாத்தராற் றுறக்கப்பட்ட கல்லடுப்பு மழவர்க்கு ஊன் புழுக்கயர்ந்து மகிழற்குக் கருவியாயினுற் போலத் தலைவராற் றுறக்கப்பட்ட யாம் அம்பற்பெண்டிர்க்கு அலர் தூற்றி மகிழற்கு இலக்காயினேம் என்ருளாம்.

புலியொடுழந்து சென்னியிடத்து வடுப்பட்டு வருந்திய யானை நீருண்ணச் சுனையிடத்து முழமூன்றிக் கையைத் தோய்த்தும் நீர்

பெறா துயிர்த்தாற்போல, அன்னையின் கொடுஞ் சொல்லாலும், அம்பற் பெண்டிரின் அலராலும் நெஞ்சு புண்ணுற்ற யாம் அந்நோய் தீர வரையுமாறு தலைமகன் கழல்களைப் பணிந்து வேண்டியும் அருள் பெறாமல் உயிர்க்கின்றோம் என்றாளாம்.

தலைமகள் இவ்வாறு கூறுதல், "உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே" என்ற களவியற் சூத்திரத்துத் "தாவி னன்மொழி கிழவி கிளப்பினும்" என்ற பகுதியாற் கொள்ளப்படும்.

இனித் தோழி கூற்றாகக் கூறும் இரண்டாந் துறைக்குத் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக அவன்கேட்டு வரையுமாற்றால் இவ்வாறு தோழி தலைமகட்குக் கூறினாள் என்க.

"தோழியும் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக், கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான" என்ற உவமவியற் சூத்திரம் பற்றித் தோழி இறைச்சி கூறினாள்.

"கிழவி சொல்லி னவளறி கிளவி, தோழிக் காயின் நிலம் பெயர்ந் துரையாது" என்பவாகலின், பாலைநில மகளாகிய தோழி அந்நிலக் கருப்பொருள் கொண்டே இறைச்சி கூறினாள்.

பி - ம். 6. வேறு பெறு. 7. நெறியவற். 8. உமண்சாக்கொண்ட. 11. நெய்யகலுருவி. 15. துனிகொள்பு. 16. வரிபடு.

120. நெய்தல்

நெடுவேண் மார்பி னாரம் போலச்
செவ்வாய் வானந் தீண்டிமீ னருந்தும்
பைங்காற் கொக்கின நிரைபறை யுகப்ப
வெல்லை பைப்பயக் கழிப்பிக் குடவயிற்
கல்சேர்ந் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
மதரெழின் மழைக்கண் கலுழ விவளே
பெருநா ணணிந்த சிறுமென் சாயன்
மாணலஞ் சிதைய வேங்கி யானா
தழறொடங் கினளே பெரும வதனாற்
கழிச்சுறா வெறிந்த புட்டா ளத்திரி

நெடுநீ ரிருங்கழிப் பரிமெலிந் தசைஇ
வல்வி லிளையரொ டெல்லிச் செல்லாது
சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற் படப்பை
யன்றி லகவு மாங்கட்
சிறுகுர னெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே.

என்பது: தோழி பகற்குறிக்கட் டலைமகளை யிடத்துய்த்து வந்து தலைமகனை யெதிர்ப்பட்டு நின்று சொல்லியது.

—நக்கீரனார்.

நெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போல செவ்வானம் வாய் தீண்டி மீன் அருந்தும் பை கால் கொக்கு இனம் நிரை பறை உகப்ப எல்லை பைப்பய கழிப்பி பல் கதிர் ஞாயிறு குடவயில் கல் சேர்ந்தன்று - முருகன்மார்பிலே கிடந்த முத்துவடம்போலச் செவ்வானத்திடத்தைப் பொருந்தி மீனை யருந்தும் பசிய காலையுடைய கொக்கின் கூட்டம் வரிசையாகப் பறந்துயர்ந்து செல்லப் பகலை மெல்ல மெல்லக் கழித்துப் பல கதிர்களையுமுடைய ஞாயிறு அத்தகிரியை யடைந்தது ;

பெரு நாண் அணிந்த சிறு மென் சாயல் இவள் மாண் நலம் சிதைய ஏங்கி மதர் எழில் மழை கண் கலுழ அழல் ஆனாது தொடங்கினள் பெரும - பெரிய நாணத்தை அணிந்த சிறிய மெத்தென்ற சாயலையுடைய இவள் தனது மாண்ட நலம் கெட ஏங்கி மதர்த்த அழகிய குளிர்ந்த கண் கலங்க அழுதலை அமையாது தொடங்கினாள் பெருமானே ! அதனால்,

கழி சுறா எறிந்த புள் தாள் அத்திரி நெடு நீர் இரு கழி பரி மெலிந்து வல் வில் இளையரொடு எல்லி செல்லாது பெண்ணை ஓங்கிய வெள் மணல் படப்பை அன்றில் அகவும் ஆங்கண் சிறு குரல் நெய்தல் எம் பெரு கழி நாடு சேர்ந்தனை அசைஇ செலினே சிதைகுவது உண்டோ - கழியிடத்துள்ள சுறாப் பாய்ந்ததனாலே புண்ணுற்ற தாளையுடைய கோவேறுகழுதையானது நெடிய நீரினையுடைய கரிய கழியிடத்துச் செலவு மெலிந்ததனால் வலிய வில்லையுடைய இளையரொடு நீ இரவிலே செல்லாமல், பனை வளர்ந்

தோங்கிய வெள்ளிய மணற்சோலையிலே அன்றில் தன் பேடையை அழையாநிற்கும் அவ்விடத்தே சிறிய கொத்தான நெய்தன் மலரையுடைய எம்முடைய பெரிய கழிசூழ்ந்த நாட்டினையடைந்து இளைப்பாறிப் போனாற் கெடுவது யாதாயினும் உண்டோ ? என்று, தோழி பகற்குறிக்கட் டலைமகளை இடத்துய்த்துவந்து தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று சொன்னாள் என்க.

கொக்கின் நிரை என்ற பாடத்திற்கு; கொக்கின் கூட்டம் என்க அது பறந்து எழ என்க.

ஞாயிறு குடவயிற்கல் சேர்ந்ததனாலும், இவள் கண் கலுழ அழல் தொடங்கினளாதலாலும் பெருமானே! நீ ஊர்ந்து வந்த அத்திரி பரிமெலிந்ததனாலும், நின் இளையரொடு நீ இரவிலே நின்னூர்க்குச் செல்லாமல் எம் கழி நாட்டுச் சேர்ந்தனை அசைஇச் செலின் சிதைகுவ துண்டோ என்று தோழி தலைவியது வருத்தம் பற்றித் தலைமகனுக்குச் சொன்னாள் என்க.

அன்றி லகவுமாங்கண் சேர்ந்தனைசெலினே சிதைகுவ துண்டோ என்றமையால், நீ வாராக்கால் தலைவி இறந்துபடுவள்காண் என்று, தோழி குறிப்பாற் கூறியவாறு. என்னை ? "அன்றில் துணையொன்று பிரியினுந் துஞ்சா" (அகம் 50.) என்பவாகலின்.

சிவந்த வானத்தை நெடுவேளின் மேனிக்கும் வரிசையாகப் பறந்து செல்லும் கொக்கினத்தை முத்தாரத்திற்கும் உவமையாகக் கொண்டு, அவ்வானத்தை ஒட்டிப் பறந்து செல்லும் கொக்கின் கூட்டத்தினை நெடுவேளின் மார்பிடத்துத் துவளு முத்தாரம்போலுமென்று கூறினார் என்க.

மெலிந் தென்னும் செய்தெனெச்சம் செயவெனெச்சப் பொருளில்வந்து காரணப் பொருள்பட்டது. எறிந்த புண் - எறிந்ததனாலுற்ற புண். சாயல், மென்மைத் தன்மை.

சுரு எதிர்ந்ததனால் தனக்கு இயல்பாகவுள்ள செலவு மெலிந்து அத்திரி கழியிடத்துத் தங்கினாற்போல, நீ எதிர்ந்தமையால் தனக்கு இயல்பாகவுள்ள நாணம் முதலிய பெண்மைக் குணங்களொழிந்து தலைவி நின் வழியளாயினாள் என்று தோழி இறைச்சியாற் கூறினாளாம்.

இது நெய்தலிற் களவு; 'திணைமயக் குறுதலுங் கடிநிலை யிலவே' என்பதனுல் அமைந்தது.

"கிழவோட் குவம மீரிடத் துரித்தே" என்ற உவமவியற் சூத்திரத்து, "ஈரிடமாவன மருதமும் நெய்தலும்" என்றலின், ஈண்டு நெய்தலில் இறைச்சி கொண்டார்.

வைகுறு விடியன் மருதமெற் பாடு, நெய்த லாதன் மெய் பெறத் தோன்றும்" என்ற அகத்திணையியற் சூத்திரத்து இப்பாட்டினை இத்துறைக்கே கொண்டு, ஈண்டு நெய்தற்கு எற்பாடு வந்தது என்றும், "பொழுது மாறுங் காப்புமென் றிவற்றின்" என்ற பொருளியற் சூத்திரத்து, 'இரவினும் பகலினும் நீ வரல் என்றலும்' என்னும் பகுதிக்கு, 'வல்வி லிளையரொடெல்லிச் செல்லாது.........நாட்டே' என்பதனைக் காட்டி, 'களவு அறிவுறுமென்று அஞ்சாது வருகவென்றலின் வழுவேனும், தலைவி வருத்தம்பற்றிக் கூறலின் அமைத்தார்' என்றும், "தேரும் யானையும் குதிரையும் பிறவும், ஊர்ந்தன ரியங்கலுமுரிய வென்ப" என்றசூத்திரத்துப் 'பிறவாவன கோவேறு கழுதையும் சிவிகையும் முதலியவாம்' என்று கூறி' 'கழிச் சுறு [illegible]றிந்த புட்டாளத்திரி.........தசைஇ' என்ற அடிகளை அதற்குக் காட்டியும், அதே சூத்திரத்து, "உம்மையான் இளையரொடு வந்து தனித்துக் கூடுதலுங் கொள்க" என்று கூறி அதற்கு, 'வல்வி லிளையரொடு எல்லிச் செல்லாது சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ" என்ற வடிகளைக் காட்டியும் சென்றனர் நச்சினர்க்கினியர் (தொல். பொருள். 8,210,212).

நெடுந்தோகை ஆகும் அகநானூற்றுள் முதலாவதான களிற்றியானைநிரை மூலமும், அதன் முதற் றெண்ணூறு பாட்டிற்குள்ள பழைய வுரையும், இறுதி முப்பது பாட்டிற்கு ஸ்ரீவத்ஸ சக்ரவர்த்தி ராஜகோபாலார்யன் எழுதிய உரையும் ஸம்பூர்ணம்.

ஹரி : ஓம்.